

THESIS

A Framework for Regenerative Outdoor Educational Experiencing

Laying the groundwork for a Regenerative Outdoor Educational Practice

by Inte Koster

Bachelor's Degree in Adventure and Outdoor Education
(210 ECTS)

22/11/2023

ABSTRACT

Humak University of Applied Sciences
Bachelor's Degree in Adventure and Outdoor Education

Authors: Inte Koster

Title of thesis: A Framework for Regenerative Outdoor Educational Experiencing

Number of pages: 59 and 79 pages of appendices

Supervisor(s) of the thesis: Tero Lämsä

Commissioned by: Homebound Journeys

This study aimed to provide a framework for a regenerative outdoor educational practice by exploring the question "what are the fundamental building blocks of a regenerative outdoor educational practice?". The study is in commission of Homebound Journeys and is a response to the lacking of deep-rooted, land-connected guidance encountered in the field of Outdoor Education. It means to be of service to anyone with applicable interest, directing primarily toward educators, guides, outdoor leaders, and enterprises for designing regenerative outdoor educational programs and experiences.

The qualitative research providing the results has been done by first defining the concept of regeneration as well as modern Outdoor Education, then reviewing regenerative practices within modern Outdoor Education as well as in Traditional Ecological Knowledge or Indigenous education, and finally the conduction of interviews with 7 interview subjects. The material has been gathered through 5 semi-structured interviews and one study-group conversation with 2 people.

Rather than a finished framework for a regenerative outdoor educational practice, the result of this study reveals the base for such a framework. The result suggests 3 main layers: Fundamental attitude; Reciprocal experience; and Execution of the practice, that each comprise of a varying number of described components, and together make up the whole of a regenerative outdoor educational practice.

This base as it is can serve as inspiring input to develop both existing and new outdoor educational practices in a holistic and regenerating direction. It further has the potential to be moulded into an easy-to-use format such as a booklet, in order to be made accessible as both inspirational material, practical handbook, and to stir evolving conversation amongst professionals in the field of Outdoor Education.

Keywords: regenerative, outdoor education framework, ecological, indigenous education, regenerative outdoor education practice

INDEX

1	INTRODUCTION	6
1.1	The commissioner	6
1.2	Background and goals	6
2	Regeneration	8
2.1	Regeneration by definition	8
2.2	Regeneration in practice	8
2.3	Regeneration defined for this study	10
3	Regeneration in outdoor educational practices	11
3.1	Modern Outdoor Education – a brief overview	11
3.1.1	Regenerative practices in modern Outdoor Education	14
3.1.2	Questionability of regenerative practices in modern Outdoor Education	16
3.2	Traditional outdoor educational practices	19
3.2.1	Regenerative practices in TEK education	21
3.2.2	Questionability of regenerative practices in TEK education	24
3.3	Reflections on TEK vs modern Outdoor Education	24
4	Development methods	26
4.1	Justification of methodology	26
4.2	The interviews	26
4.3	Data collection	28
4.4	Data analysis	28
5	Result	30
5.1	Fundamental attitude	30
5.2	Reciprocal experience	31
5.2.1	On the cusp	39
5.3	The execution of the practice	42

5.4 The facilitator.....	50
6 Discussion.....	54
6.1 Summary.....	54
6.2 Interpretation.....	55
6.3 Implications	56
6.4 Limitations	56
6.5 Future	57
7 Conclusion.....	58
REFERENCES	60
APPENDIES.....	68

1 INTRODUCTION

This study provides the basis for a framework for a regenerative outdoor educational practice by exploring the question “what are the fundamental building blocks of a regenerative outdoor educational practice?”. The framework is directed primarily toward educators, guides, outdoor leaders, and enterprises for designing regenerative outdoor educational programs and experiences. The research providing this framework is conducted through semi-structured interviews with people knowledgeable and experienced within the realm of Outdoor Education and Regeneration. This study is in commission of my own outdoor educational experiences and enterprise called Homebound Journeys and means to be of service to anyone with applicable interest.

1.1 The commissioner

Homebound Journeys is a project offering experiential journeys inspiring connection to the rhythms and teachings of the wild. Co-founded by Christianne Sinoo and myself, Homebound Journeys operated its first successful cycles in 2017 – 2021 and enabled transformative experiences for all ages through canoe journeys, walking journeys, winter experiences, inter-generational adventures, and so on. The experiences created through Homebound Journeys were inspired by impactful meetings with different people from various indigenous lineages. The experience of creating and facilitating these experiences and finding there my own confrontation with my colonial background and lineage, alongside with witnessing questions and struggles on the same topic in people I guided on journeys, sparked in me the question that I am now asking for this research. The purpose of the research is to strengthen my own professional engagement through a framework substituting for the lack of deep-rooted lineage tradition and guidance.

1.2 Background and goals

At the base of this study lay encounters with three main, larger issues. First is the western cultural lineage of teaching that roots in a system built on colonization and oppression, white supremacy and anthropocentric superiority, consumption, and capitalism. This teaching preaches a philosophy where humanity is superior to all other life forms, nature is an inexhaustible resource that the human being is entitled to consume as they like, and that, in

contrast to the mainly purpose-oriented societal structures, serves no specific purpose, is unpredictable, and seems different and strange to us (Becker 2008, 12, Riley 2019).

Secondly is the leading culture in the field of outdoor adventure experiencing, where guides and leader figures often are people rooted in- and taught by this same system, worldview, mindset, and culture. Inevitably, the guidance offered to clients and participants tends to follow these perspectives, passing on a teaching rooted in, essentially, destructive, and superior beliefs and practices. (Riley 2019).

Thirdly is the modern Outdoor Adventure Educational practice, which is, by definition, mainly self-, and human centered, preaches 'sustainability' and 'leave no trace' but may miss to go beyond a 'don't destroy' focus to consider how we cannot just receive and maintain, but also give back or forward in relating to our environment and surroundings (Kimmerer 2021, Heslinga 2022).

Some primary results of these issues are that 1) people feel alienated and estranged from their most fundamental lifeline; the natural world, and don't know constructive and truly durable ways to enter into relationship, and 2) the guidance offered through leading figures, activities and programs easily forges us onto a path that seems optimally sustainable, yet misses to acknowledge that it is by virtue of our privilege that we get to spend time in the few accessible wild spaces left on earth and our practices may still miss to perpetuate something truly durable and life-giving on all or some levels (Lundmark 2023, 7).

Outdoor programs, leaders and guides have an opportunity to foster and restore a sense of connection and belonging in individuals and their place on earth. This can increase human well-being and simultaneously foster a stewardship and care of the natural environment. In a deteriorating and health-challenged world, an opportunity as such is a responsibility that must be taken. This research aims to provide a foundation to make taking that responsibility easier.

2 REGENERATION

2.1 Regeneration by definition

In understanding what a regenerative outdoor educational practice may look like, it is first and foremost relevant to understand the crucial term ‘regeneration’. Regeneration, as defined by Oxford Learner’s Dictionaries (2023), is the process of making [something] develop and grow strong again, or the process of growing again. The Cambridge Dictionary (2023), in agreement, adds regeneration to be the act of improving a place or system, especially by making it more active or successful, of repairing, renewing, or revitalizing, of transforming or redeveloping something, of changing one’s beliefs or causing others to change theirs, and the act of making better.

Regenerative, as defined by these two institutions, means having the effect of making something develop or grow strong again, relates to something growing or being grown again, and to the improvement of a place or system, especially by making it more active or successful, or to making a person feel happier and more positive. (Oxford Learner’s Dictionaries 2023, Cambridge Dictionary 2023).

2.2 Regeneration in practice

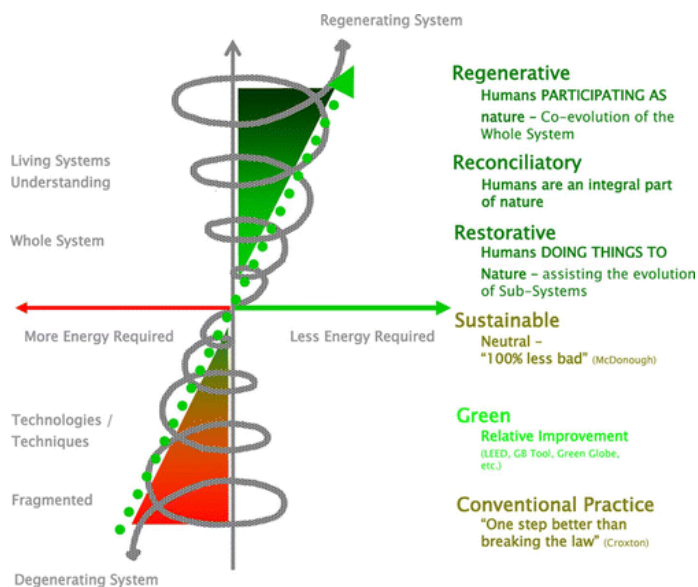

Figure 1 Trajectory of Environmentally Responsible Design based on Reed (2007, Figure 1)

Regeneration as a working term out in the field encompasses the characteristics of renewal, reinvigoration, and revitalization, and aims at creating the conditions for all life to renew and restore itself (Reed 2007, Mang & Reed 2011, 23–38). Where ‘sustainability’ is a more commonly used term, regeneration, as visualized in Fig.1, reaches beyond the practice of sustainability which, by definition, leaves something as it is while causing little or no damage, and is therefore able to continue

for a long period of time (Cambridge Dictionary 2023a & b, Heslinga 2022). Reed (2007)

explains that sustainability, as currently practiced, allows excessive resource use with decreased damage. This means a certain amount of damage is accepted and an improvement of the environment is not in focus. Dredge (2022, 270–276) implies that, considering the current health of our ecological as well as social ecosystems, a shift in framing and understanding the interrelationships of living systems is what society needs to make. The regenerative practice roots itself in an ecological and living systems worldview, where humans and nature are understood to be connected and intertwined rather than separate categories, and means to contribute to a place, community, or situation and in this way serve the cycle of life. In this view underpinning the regenerative practice we find that a holistic perspective is central to the understanding and lived definition of regeneration. (Ibid., 270–276).

Although regeneration has been practiced throughout time, there has been a fresh and growing wave of interest in a range of areas including agriculture, architecture, landscaping, and urban design (Reed 2007). Regenerative agriculture, as one of these, focuses on the conservation, restoration, and revitalization of soils and ecosystem health, in opposition to conventional agriculture which exploits, depletes, and reduces soils and nutrients. The regenerative agricultural practice cultivates consequences where both productivity and ecosystem function are nourished, and social resistance of the farming community is increased. (Plaut, Dunbar, Wackerman & Hodgin 2012, Newton, Civita, Frankel-Goldwater, Bartel & Johns 2020).

Tourism is another area where interest in a regenerative form of the practice is growing as I write. Where some of the mentioned fields work with very materialistic, practical, and Earthly matter, tourism, rather, works primarily with social and relational currency. This means that the process of regeneration becomes, besides physical and practical, also figurative. Tourism has been majorly treated as a linear system, enacting a consumerist culture, seemingly assuming that the supply of resources is endless, and withdrawing largely from economic, environmental, and social responsibility. In a regenerative practice, the cycle and flow of resources is closed. In agriculture, composting is a natural process of recycling matter which in turn nourishes and enriches the soil from which plants grow. The question that regenerative tourism is exploring and responding to is what could happen if we nourish places, local communities, and environments by returning the energy and resources that are taken from them as well as investing back more than what is taken to foster a way of travelling where the main goal is to actively revitalize and regenerate the destination that is visited. (Bateson 2022, Dredge 2022, 270–279).

2.3 Regeneration defined for this study

Starting from the earlier described definitions of regeneration, we might say that a regenerative outdoor educational practice has the effect of improving and revitalizing one or more of the areas it touches. Looking solely at the definitions as given by the dictionaries, it could arguably leave room for partial improvement only, rather than aiming at the whole. The understanding of regeneration as explained by the field of regenerative practice shows us that the holistic, interconnected, and interdependent worldview is an essential component (Dredge 2022, 270–273). Holistic, relating to the whole of something, someone, or to the total system instead of just its parts, seems a crucial factor in truly responding to the issues laying at the roots of this research (Cambridge Dictionary 2023c). For this research, I will therefore be working with the understanding and meaning of regeneration as applied in the field, meaning that a regenerative outdoor educational practice has the effect of improving and revitalizing the whole of the ecosystem(s) it directly and indirectly comes in contact with.

3 REGENERATION IN OUTDOOR EDUCATIONAL PRACTICES

3.1 Modern Outdoor Education – a brief overview

To explore regenerative practices within Outdoor Educational practices it is useful to first understand what the term ‘Outdoor Education’ means. Where outdoor educational practices have always and in all places been part of, if not a baseline to, human life on Earth, ‘Outdoor Education’ (OE) is a relatively ‘modern’ term and concept. Grown strong in the 20th century, the term serves as an umbrella for a wide, yet specific, variety of approaches, activities, target groups, locations, and outcomes (Brookes 2015, 3, 11–17, UIGSE-FSE 2023). The institute for Outdoor Learning (2023) has provided the following figure (Figure 2) portraying all that falls under the concept of outdoor learning today and gives an idea of this wide-ranging scope that

Figure 2: About Outdoor Learning. Outdoor learning described by the Institute for Outdoor Learning (2023).

outdoor learning is understood as. Although the field offers different definitions of the term, and describing outdoor learning in a concise and inclusive way offers challenges, there are some fundamental characteristics that align the practice of Outdoor Education in a common understanding and explain the segregation of its different branches (Kudryavtsev, Krasny &

Stedman 2012, Ofsted 2023). By boiling down leading definitions to the essence, Figure 3 presents an overview of Outdoor Education and its segregated branches.

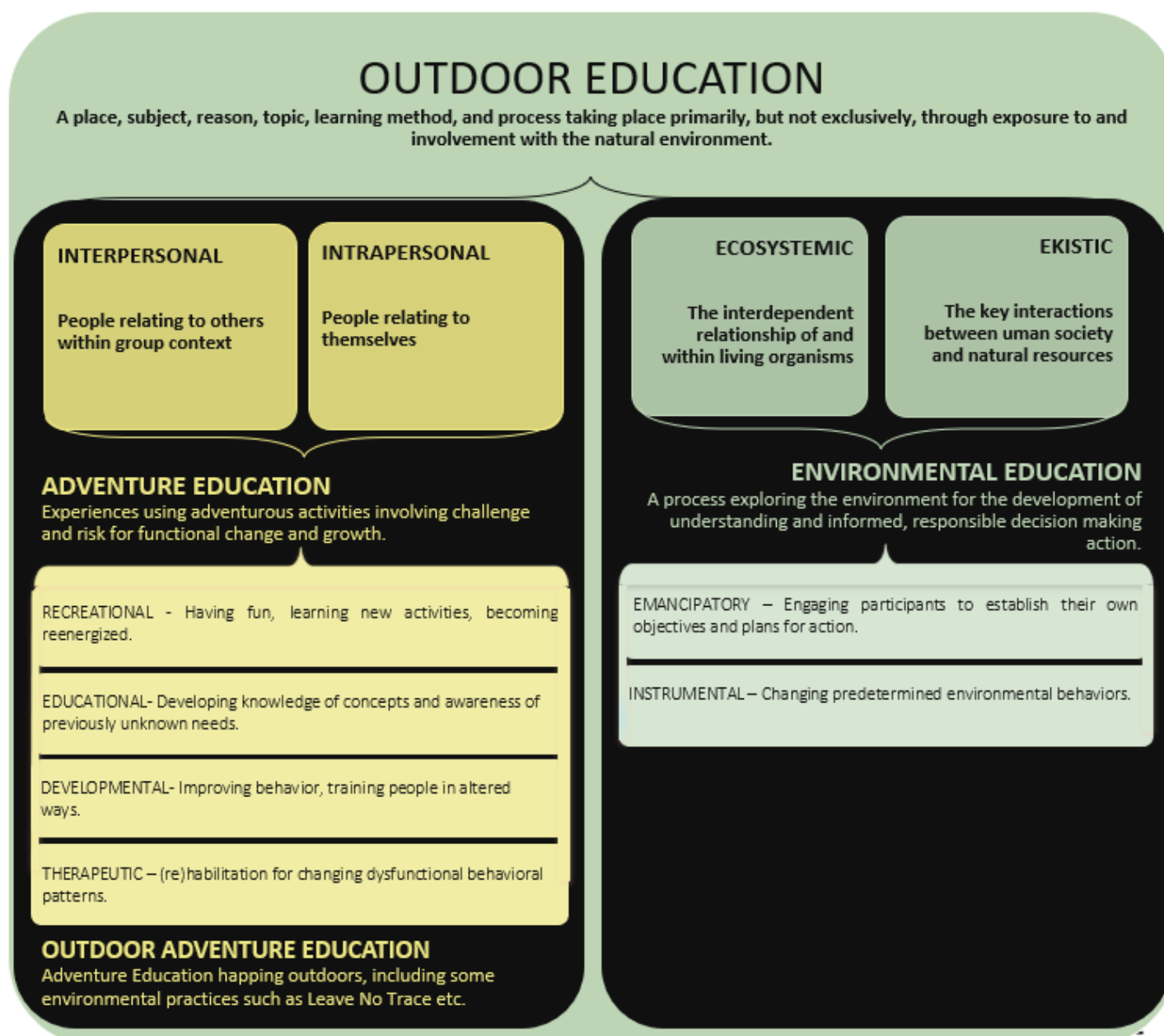

Figure 3: A summarized overview of Outdoor Education and its segregated branches.

This figure is based mainly on the understanding of Outdoor Education described by Priest & Gass (2018, 28–32), alongside a few others, who provide elaborate and in-depth research on, and defining of, Outdoor Education. After the following interpretation of Figure 3, it will serve as the basis for all further discussions on Outdoor Education in this thesis.

Outdoor Education is the overarching concept as explained by Donaldson and Donaldson (1958), who state that "Outdoor Education is education in, about, and for the outdoors", followed by Priest (1986), who explains that Outdoor Education has been described as a place, a

subject, a reason, a method, a topic, and a process (Priest & Gass 2018, 29). Elaborated along with his colleague John Miles (1999), they defined Outdoor Education as "an experiential method of learning with the use of all senses, which takes place primarily, but not exclusively, through exposure to and involvement with the natural environment. " Gilbertson, Bates, MacLaughlin, & Ewert (2006) add that the primary method of presenting education is experiential education.

As then shown in Figure 3, "the emphasis for the subject of learning in Outdoor Education is placed on relationships concerning people and natural resources alike. " (Ewert & Sibthorp 2014, 4–9). Priest & Gass (2018, 29) divide the emphasis for learning into four relationships: the interpersonal, intrapersonal, ecosystemic, and ekistic. **Interpersonal relationships** refer to how people get along in a group of two or more, and aspects of these relationships include communication, cooperation, trust, conflict resolution, and problem solving. **Intrapersonal relationships** refer to how individuals get along with themselves, and aspects of these relationships include self-concept, confidence, and self-efficacy. **Ecosystemic relationships** refer to the interdependence of living organisms in an ecological system and aspects of these relationships contain basic biological concepts, such as the web of life, the food chain, and the energy pyramid. And lastly, **Ekistic relationships** refer to the key interactions between human society and the natural resources of an environment (e.g., water pollution or strip mining) and how the environment influences the quality of the human lives (e.g., clean drinking water or beauty). (Ibid., 29).

Shown next in figure 3, Priest & Gass (2018, 29) explain a historical development in Outdoor Education where two specified main branches spring off: adventure and environmental education. **Adventure Education** separates itself through its specific focus and concern primarily with interpersonal and intrapersonal relationships whilst using adventurous activities that provide a group or an individual with compelling tasks to accomplish. The learning of technical skills is a fundamental and unavoidable part to the educational practice, as is risk alongside with risk management. Typical tasks part of Adventure Education and adventure programs are group problem solving and require decision making, judgement, co-operation, communication, trust, as well as personal challenge as it tests competence against mental, social, or physical risks. (Ibid., 29).

Priest & Gass (2018, 31) further divide the act of creating Adventure Educational programs (also called ‘Adventure programming’) into four sections: recreational, educational, developmental, and therapeutic adventure programming.

Outdoor Adventure Education is Adventure Education happening outdoors. Whilst focusing mainly on the human relationships, it includes some environmental educational practices such as Leave No Trace etc. (Lämsä 2023).

Environmental Education, although often seen as a separate field, is by Priest & Gass (2018, 29) described as the branch of Outdoor Education concerned primarily with ecosystemic and ekistic relationships. The EPA (United States Environmental Protection Agency) (2023) explains Environmental Education to be seen as a process that allows individuals to explore environmental issues, engage in problem solving, and take action to improve the environment as a way for individuals to develop a deeper understanding of environmental issues whilst acquiring the skills to make informed and responsible decisions in relation to the environment. They go on to describe the fundamental components of Environmental education as ‘awareness and sensitivity to, as well as knowledge and understanding of the environment and environmental challenges, attitudes of concern for the environment and motivation to improve or maintain environmental quality, skills to identify and help resolve environmental challenges, and lastly, participation in activities that lead to the resolution of environmental challenges. (EPA 2023, McCrea 2023, Priest & Gass 2018, 29, Carter & Simmons 2010).

Wals, Geerlin-Eijff, Hubeek, van der Kroon, and Vader (2008, 7, 55–65) divide Environmental education into two types. ‘**Emancipatory Environmental education**’ seeks to engage participants in an active dialogue to establish their own objectives and plans for action, and ‘**Instrumental Environmental education**’ seeks to change predetermined environmental behaviors. (D’Amato & Krasny 2011, 237–254).

3.1.1 Regenerative practices in modern Outdoor Education

If a regenerative outdoor educational practice has the effect of improving and revitalizing the whole of the ecosystem(s) it directly and indirectly influences, then how does it currently succeed and how does it not?

To first explore where it is successful, we must acknowledge, besides the health cycle that is automatically being entered through time outdoors the way that the varying practices of Outdoor Education most often leave people transformed and positively impacted in the areas

of inter- and intrapersonal skills, including (self-)awareness (McDonald 2023). Practiced primarily in and through Adventure Education and Outdoor Adventure Education, process and practice occur both naturally and intentionally in skills such as communication, cooperation, trust, conflict resolution, reflection and problem solving through the experience in group context. Simultaneously, the individual participant, also naturally as well as intentionally, is offered an experience reflecting their relationship to self and opportunities to evolve their self-concept, confidence, and self-efficacy through personal challenge and testing competence against mental, social, or physical risks. (Eglington 2021, Morgan, Langford & Vassallo 2021, 2–3). These experiences often alter participants' perspectives on- and attitudes toward life by renewing or revitalizing their understanding of themselves, others, their environment, and the challenges they may face in ways that are transferrable to any situation in life. Impactful aspects to these processes are having fun, learning new activities or outdoor skills, understanding concepts, enriching the knowledge of old concepts, generating an awareness of previously unknown needs, helping people seeing and improving functional and negatively impacting behaviors and training people in new and altered ways to learn new strategies for coping with personal issues through adventure. The qualities that are cultivated through the typical tasks part of the social-relationally focused (Outdoor) Adventure Education are much useful in many areas of life. The cultivation of these qualities, meaning the enhancement of personal and social development, and including the cultivation of increased resilience and the ability to overcome adversity, especially if placed in awareness-creating and authentic contexts, is undoubtedly an essential part of a regenerative practice. (Priest & Gass 2018, 28–32, Ardroy 2023, Dredge 2022).

Looking further at regenerative practices in Outdoor Education, we turn to the ecosystemic, and ekistic relationships that are part of the Outdoor Educational practice. In the process of learning of the interdependence of living organisms in an ecological system and the key interactions between human society and the natural resources of an environment, individuals are allowed to explore environmental issues, engage in problem solving, and take action to improve the environment (Priest & Gass 2018, 28–32). The EPA (2023) describe the fundamental components of the ecosystemically and ekistically focused Environmental education to enable participants in developing a deeper knowledge and understanding of the environment and its challenges, cultivating awareness and sensitivity to the environment, as well as acquiring the skills to make informed and responsible decisions in improving or maintaining environment quality and participating in activities that lead to the resolution of

environmental challenges. Schusler and Krasny (2010, 208–223) report that Environmental education embodying a focus on personal growth or competencies associated with healthy development and life success such as social competence, sense of purpose, interest in learning, and including opportunities for participatory action promote positive youth development including physical, intellectual, psychological/emotional, and social development. By developing deeper ecological relationships, people are empowered in their stewardship and caretaking for their own natural habitat whilst naturally being offered the many health benefits that come automatically with time spent outdoors. (McDonald 2023, Kinch 2022, 20, 29–48, D’Amato & Krasny 2011, 237–254, Priest & Gass 2018, 28–32, Eccles & Gootman 2002).

3.1.2 Questionability of regenerative practices in modern Outdoor Education

The main and primary demur against the regenerative practice in modern Outdoor Education lies in the fact that the movement of Outdoor Education roots in western culture and thus, inevitably, has been influenced by its perspectives, attitudes, and mindsets. The two major and most dominant shapers and influencers of Outdoor (Adventure) education are the scouting movement and the Outward Bound movement, with the first originating in the context of British imperial struggles in Africa, and the latter in concerns about the survival of merchant marine crews in lifeboats during WW2. Their emphasis was on instilling character through ongoing involvement in a social movement versus focusing on courses of a set length which saw character development as an emergent byproduct of self actualization. (Millikan 2006, 838–855, Brookes 2015, 11–17, UIGSE-FSE 2023). Western history, tradition and culture is entrenched with acts of, amongst others, colonialism, supremacism, anthropocentrism, and capitalism, showing the attitudes, mindsets, and perspectives underlying these actions. Nxumalo and Cedillo (2017, 99–112) refer to the discursively oriented conception of land as a *colonial imagery*, in that through a White, Western lens of settler colonialism, land is taken up as an empty and mute site awaiting sociocultural inscription. As a result of this background, there are a few main topics that bring about questionability of the presence of regeneration in modern Outdoor Education.

One is the question whether modern Outdoor Education engages enough of the human being. Whilst it engages many parts of the human being, there seems to be a tendency to segregate the different branches of the educational practice as a whole and thus risks missing to integrate the entirety of the human being and its relationships. Priest & Gass (2018, 29) state that “truly

functional Outdoor Education incorporates all four relationships, [interpersonal, intrapersonal, ecosystemic, and ekistic], across both branches.”. They state that “one can clearly see that neglecting the environmental side of Outdoor Education threatens the very naturalness and solitude that [organizers and participants of outdoor experiences] seek in the outdoors” thus arguing for the importance of environmental as well as social-relational engagement in Outdoor Educational practices. Choosing to exclude or lessen engagement with certain parts of the human being and its relations has the effect of the educational forming being angled in the direction of the narrative of the one that has decided what to prioritize and what not. Additionally, topics around soul and spirit, spirituality, or less tangible experiences seem often to be a sensitive or avoided, sometimes even tabooed, topic. As can be the emotional and personal side of the experience. In *A Sand County Almanac: Sketches Here and There*, Leopold (1949, 214) argued that “we can be ethical only in relation to something we can see, feel, understand, love, or otherwise have faith in” (Riley 2019). Riley (2019, 90) adds that this statement highlights how a land ethic becomes more likely when an individual is provided with opportunities to form meaningful relationship with the larger ecosystemic whole and is understood in a relational sense rather than something separate. One may ask; which parts make up the sum of us as individuals; head, heart, hands, soul, spirit, mental, physical, emotional, social, relational, environmental? And which parts want to be welcomed and engaged with to make the experience a regenerative one?

Another question to ask is whether, and if so how, modern Outdoor Education takes full responsibility for that which it touches and how it does so? Western culture tends to teach a supremacist attitude that is entitled to consume as it likes (Ibid., 89). It is accustomed to having privileges that are made inaccessible to many. Such a privilege is, for example, the accessibility to wild(er) spaces. Riley (2019, 89) means that we have arrived at a critical juncture where the extent of social, cultural, and ecological marginalization, exploitation, domination, and objectification at the hands of the Anthropocene has brought us to a world that is viewed as a resource to be exploited. To play a role in the course of things, new and creative forms of socioecological responsibility are needed to attend to human supremacism and human exceptionalism rather than copying traits that reflect and perpetuate deeply entrenched notions of dualistic thinking and are grounded in globalizing discourse in which planet Earth is commercialized “in all its forms” (Bell & Russell 2000, Braidotti 2013, Snaza & Weaver 2015). How does the modern Outdoor Educational practice acknowledge, care for, and take responsibility for its privileges and the costs of them on the flipside? A holistically regenerative

practice requires an attitude that takes care and stands actively in the guarding of the life-giving cycle. An important question to ask is if, and if so how, each leader and participant in Outdoor Educational experiences is encouraged and empowered into the caretaking and stewardship of all that it touches?

Out in the operational field of Outdoor guiding and educating, one can often find a ‘culture of coolness’. Right clothing, newer or better equipment, snow-mobile touring, the extremity of one’s activities, etc. seem to be measures for one’s level of ranking, experience, or ‘coolness’. Consumerism is disguised by the sense of ‘naturalness’ and ‘being sustainable’ because one is surrounded by abundant nature and far from the mirror of industrialism and pollution that is at the flipside of our consumption. Although transcending initiatives do exist to a heartening extend, leading figures in the outdoor experiential and educational field nonetheless frequently consume and promote consumption of equipment that lacks true thought or knowledgeability about the production and resource-use that these products require. It may be ‘cool’ to have certain equipment and look a certain way whilst education through solid example and practice in how to make your own gear, how to take care of and repair your gear, educational awareness on what the impact of each equipment item is on the environment - local or global, and how one can harvest resources in a least-impact, durable, or even regenerative way, is absent. Native American biologist and author Robin W. Kimmerer (2021, 28) writes that, as mere heterotrophs, a feeder on the carbon transmuted by others, we must consume in order to live. “That’s the way the world works, the exchange of a life for a life, the endless cycling between my body and the body of the world.” Kimmerer (2021, 28) further implies that our ancestors, who had so few material possessions, devoted a great deal of attention to the question ‘how do we consume in a way that does justice to the lives we take so that we may live?’ while we, who are drowning in possessions, scarcely give it a thought. Although the culture has changed, Kimmerer (2021, 28) continues, the conundrum has not – and asking such questions may help us to potentially find resolve in the inescapable tension between needing to take in order to live and honoring life.

Many young people come into the field of outdoor experiencing as a blank slate. In the education of these people, we may miss to truly talk about responsibility and attitudes of truly responsible leadership on all levels. Riley (2019, 89) writes that the wider discourses in outdoor experiential education have not sufficiently acknowledged or exercised commitments to challenging human supremacism and exceptionalism that marginalizes, exploits, dominates, and objectifies what Braidotti (2010, 408–418) called ‘the others’ – meaning women or sexual

minorities, natives and non-Europeans and earth or animal others. We thus allow an education stemming from a supremacist, anthropocentric, consumerist, and capitalist culture to offer a foundation for these soon-to-be guides, outdoor leaders, and educators to ground their leadership in. In missing to include deeply rooted, land-connected knowledge, examples, traditions and teachings into the education, the education may miss to offer truly durable and regenerative practices to stand in as a guide and leader.

3.2 Traditional outdoor educational practices

Expanding our lens to look at the length of humanity's existence, we find that outdoor educational practices have always and in all places been a part of human life on Earth. Moreso, they have been a baseline for the life and survival of the human species and, perhaps therefore, have not been defined as a specified practice diverging the norm. These practices have possibly been a key to living in harmony with the land that we are dependent on. What are some of the practices other than Outdoor adventure tradition, what philosophies do they follow, what methods guide their way, and what are core-values in these traditions?

Looking at Indigenous education, Bowra, Mashford-Pringle & Poland (2020) state that Land has played an integral role since time immemorial. They mean that, in Indigenous ways of knowing and being in the world, land is the basis of all life and therefore the foundation for all cultural and traditional teachings. Learning takes place in cooperation with the rhythms of everyday life and includes land-based activities such as hunting and gathering. In Indigenous or First Nations' cultural and spiritual ontologies of land, land is typically understood to be materially alive, imbued with agency, and mutually entangled with human inhabitants (Nxumalo & Cedillo 2017, 99–112). Rosemary A. Kinch (2022, vi) explains that "Indigenous communities share their interrelatedness with nature by acknowledging their interdependence with nature". The pedagogic form of so-called Land- or Place-based education is and has been Indigenous tradition and puts it into practice through integrating the experiential relationships between humans and nature (McKeon 2012, 131–147, Sabet, 2018, 12–16). Spillman (Karulkiyalu Country, Gordon & Spillman 2021) confirms that "Australian Indigenous ways of knowing, being and doing, can only be more deeply accessed through extended periods of time looking, listening, and learning on and from Country. " Spelling country with a capital, Spillman (Karulkuyalu Country et al. 2021) states that the Country holds Lore which is the body of knowledge of that Country. This Lore is largely held in the stories that belong to the

land, and its people (the local Indigenous people) were, and in many places still are, the guardians for these stories. (Karulkiyalu Country, Gordon & Spillman 2021).

According to Kinch (2022, vii–2), Traditional Ecological Knowledge (TEK) narratives inherently recognize the interactive agency and equal responsibility with local places, and both the knowledge and its practices have done and do, through place-based instruction, generate informed environmental sustainability. Kinch (2022) too names that the narration and integration of stories, which is an inextricable part of Indigenous culture, are framed in Indigenous educational experiences, and it is through this pedagogy that TEK narratives articulate place-based learning and foster environmental well-being for local communities. Storytelling has been practiced by Indigenous societies to both explain and preserve their ways of being and relating to their native outdoor environment and place, and narrates a worldview that considers every past, present, and future inhabitant as a shareholder in their outdoor habitat (Pierotti & Wildcat 2000). It is in this way that Indigenous populations have consistently situated their transference of knowledge and skills to younger generations about their local outdoor environments (McKeon 2012, Smith 2002).

According to Vander Ark, Liebttag & McClennen (2020), historically, local outdoor environments were considered learning platforms for humans, where reality-based environmental knowledge and practices shared by older generations with younger relatives sustained life (Kinch (2022, 2). Dewey (1915) puts it as “All studies arise from aspects of the one earth and the one life lived upon it” and claimed that experience has its geographical, artistic, literary, scientific, and historical aspects. A key component to Indigenous pedagogy is the marriage of the communal relationships with the associated outdoor environments (Gruenewald, 2003). This ecological literacy, where the outdoor culture is evident, fosters critical thinking skills and environmental stewardship, and rejects an artificial separation between humanity and nature through a narrative that regards its (Indigenous) members as co-constructors of meaning, possessing interactive agency and sharing equal responsibility with their local place (McKeon 2012, 131–147, Sobel 2014, 1–23, Aftandilian 2011, 191–207).

In the consistently practiced methods by Indigenous populations, we recognize the informing of social and environmental processes, the defining of their preexisting relationships and the inviting of new ones. Lowan-Trudeau (2012, 113–130) states that this active conversation between a land and its relationships admits the core of Indigenous place-based identity. TEK explains how nature is teacher, relative, provider, and sustainer of every member coexisting in

an outdoor environment. Such a philosophy demands a symbiotic exchange between people, their lives, and nature. (Gritter, Scheurman, Strong, Schuster & Williams 2016, 3–12, McKeon, 2012, 131–147).

3.2.1 Regenerative practices in TEK education

So again: if a regenerative outdoor educational practice has the effect of improving and revitalizing the whole of the ecosystem(s) it directly and indirectly influences, then how does Traditional Outdoor Education show a successful practice and how may it be lacking?

Perhaps the most fundamental and key component to the regenerative practices within Indigenous or TEK education is **the communal relationships with the associated outdoor environments** and the rejection of an artificial separation between humanity and nature (McKeon 2012, 131–147, Sobel 2014, 1–23, Gruenewald 2003, 3–12). The Indigenous or TEK narrative recognizes every ecosystem to share a communal literacy with the Indigenous culture, promotes nature's agency alongside that of people, and in its practice displays the equitable and harmonious coexistence possible between human interactions and the environment (Datta 2018, 35–44, Lowan-Trudeau 2012 & 2013, McKeon 2012, 131–147, Sabet 2018). This ecocentric perspective is central and fundamental to the regenerative practices that TEK education promotes.

TEK education roots in something called **Land- or Place-based education**. The knowledge and practice of this pedagogy integrates the experiential relationships between humans and nature (McKeon 2012, 131–147, Sabet 2018). Rooting in the active conversation between a land and its relationships, it informs social and environmental processes as well as environmental sustainability through recognizing the interactive agency and equal responsibility of the people with local places (Kinch 2022). Learning takes place in cooperation with the rhythms of everyday life, including land-based activities, and is more deeply accessed only or mainly through extended periods of time looking, listening, and learning on and from the land (Karulkiyalu Country et al. 2021). The environmental sensitivity that is assigned to every biotic and abiotic life form within the outdoor environment, generates a commitment to the "obligation to care" for the land whilst giving thanks for to the land for "caring for and teaching" the people (Sepie 2017). In this environmental sensitivity is, in Hogans words, the acknowledgment of "the way that nature speaks, that land speaks ... [so we must] pay attention to the story"

(Hogan 1994, Karulkiyalu Country et al. 2021). According to Kimmerer (2021, 22), “to become native to this place, [the earth,] if we are to survive here, and our neighbours too, our work is to learn to speak the grammar of animacy, so that we may truly be at home”. The ecological literacy engrained in the TEK pedagogy, and the narrative that regards its members as co-constructors whilst acknowledging the land as the primary knowledge holder, fosters the regenerative practice of environmental stewardship (Aftandilian 2011, Karulkiyalu Country et al. 2021).

Language plays a pivotal role in TEK education. Kimmerer (2021, 19) explains how, in nature Potawatomi language, all living things are called beings rather than things. Everything living is named ‘to be’ – a hill, a bay, etc., pulling these words out of the noun-form and associating them with something dead. Saying *it* makes a living land into ‘natural resources’. “If a maple is an *it*, we can take up the chain saw. If a maple is a *her*, we think twice. [...] The animacy is something we already know, but the language of animacy teeters on extinction” (Ibid., 19). Kimmerer (2021, 5–23) continues to share to have heard elders give advice like ‘You should go among the standing people’ or ‘Go spend some time with those Beaver people.’ “They remind us of the capacity of others as our teachers, as holders of knowledge, as guides.” Learning the grammar of animacy supports us to truly be at home. (Ibid., 5–23).

Kinch (2022), as one of many, names that the **narration and integration of stories**, which is an inextricable part of Indigenous culture, are framed in Indigenous educational experiences, and it is with the help of this tool that TEK narratives articulate place-based learning and foster environmental well-being for local communities (Aftandilian 2011, Johnson, Sprowles, Goldenberg, Margell & Castellino 2020). As storytelling has been practiced to both explain and preserve their ways of being and relating to their native outdoor environment and place, it narrates a worldview that considers every past, present, and future inhabitant as a shareholder in their outdoor habitat (Pierotti & Wildcat 2000). “TEK storytelling by Indigenous cultures are testimonies about human habitation and sustainable relationships within local environmental communities (Berkes, Colding & Folke 2000).” These stories display a complex and layered ideological system where life and its intrinsic meanings are part of an interrelated, inclusive context with their local environments (Cajete 2004). Further, they communicate the attitudes and practices of Indigenous knowledge, demonstrating true intimacy with and comprehension about nature, expressing reality-based and metaphorical lessons about a local ecosystem while their interrelatedness instructs, cultivates, and generates environmental responsibility (Datta 2018, 35–44, Gruenewald 2003, 3–12, McKeon 2012, 131–147, Goings 2016, Gritter et al.

2016, 3–12). Kimmerer (2013, 179) explains that prescriptions for sustainability are found in Native science and philosophy, in lifeways and practices, but most of all in stories. TEK is imbued with stories told to help restore balance and to locate ourselves once again in the circle, the larger ecosystem we are part of. Kimmerer (2013, 179) continues that “cautionary stories of the consequences of taking too much are ubiquitous in Native cultures, but it is hard to recall a single one in English.” This, Kimmerer (2013, 179) suggests, may help to explain why we seem to be caught in a trap of overconsumption which is equally destructive to the consumer as to the consumed.

As a collective knowledge, the canon of **principles and practices** that govern the exchange of life for life is called ‘the Honorable Harvest’. These principles are a sort of rules that govern the taking, shape the relationships with the natural world, and rein in the tendency to consume – guarding through guiding that the world might be rich for the seventh generation away. These guidelines for the Honourable Harvest are not written down, or even consistently spoken of as a whole, rather they are reinforced in small acts of daily life. However, if they were to be listed, they might look something like:

“Know the ways of the ones who take care of you, so that you may take care of them.

Introduce yourself. Be accountable as the one who comes asking for life.

Ask permission before taking. Abide by the answer.

Never take the first. Never take the last.

Harvest in a way that minimizes harm.

Use it respectfully. Never waste what you have taken.

Share.

Give thanks for what you have been given.

Give a gift, in reciprocity for what you have taken.

Sustain the ones who sustain you and the Earth will last forever.” (Kimmerer 2013, 180–183).

3.2.2 Questionability of regenerative practices in TEK education

A possible query on TEK education and pedagogy is its application in the time that we live in and the uniting of this practice with the systems that currently run our world and are familiar and seemingly safe to people. The TEK pedagogy has been practiced and shown long lasting, durable, and regenerative in populations smaller than our current global population. Can these practices be implemented in our current structures of functioning and forge a transitional path on the current global scale, and if so: how?

A challenge with TEK pedagogy is that it may be inaccessible or hard to access for all those not grown up in an Indigenous community including the culture, traditions, and teachings. It seems to offer clear guidelines, support, mentorship, teachings etc. to the members of the community, but people from outside these communities often lack similar guidance, methods, input, and teaching, or a link to them. Additionally, the sensitivity around colonial oppression and cultural appropriation may cause an increased hinder for those looking to live in resonant and regenerative ways. (Lundmark 2023).

3.3 Reflections on TEK vs modern Outdoor Education

Putting TEK pedagogy and modern OE alongside each other, there are a few things particularly noticeable. Where TEK education speaks of ‘recognizing the informing of social and environmental processes, the defining of their preexisting relationships and the inviting of new ones’, modern OE seems often to separate the social and environmental and focus on one or the other primarily. As discussed earlier, Priest & Gass (2018, 29) do speak of ‘the four relationships needing to be combined in order to have a truly holistic Outdoor Education’, yet, as far as I know, the four relationships are often unbalanced in the modern OE practice.

Looking at the place-based pedagogies used in TEK educational practice, we see a practice of attuning-with land rather than an experience *of* land. Rather than the discursive narratives of the humancentric understanding often present in modern OE that prioritize interest in acquiring knowledge about land through definitions of land, intermittently as a rather empty and mute site awaiting sociocultural inscription, place-based pedagogy understands how the body *transforms-with* land. (Riley 2019). In this narrative the body is part of a dynamic, ongoing, continual, and reiterative unfolding with the land, and the self becomes always transitional in its relational co-constitutions with the world (Braidotti 2011). The primary difference in these narratives is that, although both acknowledge division, categories, and boundaries, place-based

and TEK pedagogy sharpens focus onto the relationship between these categories and boundaries rather than distancing from a relational interconnection (Lather 2013, 634–645).

Further, the community aspect, as in the inclusion of the wider community, is acknowledged to be important in TEK education and experience. In modern OE, this is often not mentioned or engaged with. Although not at the forefront in the modern OE philosophy, Ewert & Sibthorp (2014, 4–9) do mention the aspect of the homecoming, the return, and the idea that no adventure is complete without the telling of the tale, which evokes within the individual the archetypal adventure story. With this, they speak to the importance of engaging the wider community, as well as a facet of storytelling, in transferring the journey from a secluded experiences to one of holistic connection with the different aspects of one's life. Ardroy (2023) adds that the outdoor learning is and should not be an end in itself, but rather be embedded, regularly and routinely, in a larger context, allowing a regenerative effect.

Correlating the deep-rooted and far-reaching lineage of tradition and teaching in TEK pedagogy, modern OE is relatively new, and has invented practices and traditions of its own. Coming from a colonial background, with taboos and judgements around interconnected narratives and the presence of a strong anthropocentric mindset, the path into a regenerative outdoor educational practice, centering around a lived understanding of an 'interconnected-reality', comes from a different, perhaps seemingly opposite, direction than for those who have grown up with a worldview and narrative that we are interconnected with the land we live with and hold traditions that put this into practice. Riley (2019, 94) reminds us that:

"Given [the] philosophical differences [in TEK and Western narrative], it is important to consider how coming from a colonial imaginary might complicate binary logics in outdoor experiential education teaching and learning practices. For example, through [a] colonial imaginary idealizing, essentializing, universalizing, and romanticizing First Nations' cultural and spiritual ontologies of land, while also suggesting that land out there is a morally superior site facilitating opportunities for an individual to *find* one's self. [One] oppositionally and dualistically positions land (nature) against culture (humans)." (Ibid., 94).

To move, from the separating, dualistic White, Western mindset construct, into one of interconnection and interrelatedness faces us with the challenge of surrendering to a paradigm shift as dualism cannot exist within a reality of oneness. (Ibid., 94).

4 DEVELOPMENT METHODS

The goal of this thesis is to create a framework for regenerative outdoor educational experiencing. For this qualitative research, I decided to use the method of semi-structured interviews. During the interviewing process I additionally ended up having a small focus group discussing the same semi-structured sequence of questions, resulting in a slightly more varying information collection and the combined methods allowing for a more effective result (Abudi & Abudi 2015). My target group for the interviews were individuals with thorough experience of and connection to outdoor educational practices as well as regenerative practices, and aimed to include a diverging range of age, gender, and lineage.

4.1 Justification of methodology

Considering the goal with conducting interviews for this research being to investigate philosophies, experience, and needs, the method of semi-structured interviews implied to be suitable as it may be the most effective method for gathering detailed information (Kris 2021, Ewert and Sibthorp 2014, 120). Adding a small focus group resulted in a slightly more varying information collection and the combined methods allow for a more effective result (Abudi & Abudi 2015, 201). The conducting of interviews lets the interviewee tell their own story on their own terms, and in this particular case allows for deep insight into each interviewee's knowledge of and experience with regeneration as well as outdoor educational practices, their observations and experience with regenerative as well as non-regenerative practices within outdoor educational experiences, and their insight into what a framework of regenerative outdoor educational experiencing would look like (Harvard Sociology Department 2020). People with personal, in-depth experience understand the strengths as well as weaknesses of the practices they are familiar with and thus offer the best and most relevant insight on improvement, development, and adjustments on the topic (Ewert and Sibthorp 2014, 120).

4.2 The interviews

To create the frame for the interview, I found different guides explaining the essentials to conducting a successful interview particularly helpful. With the help of these guides, I learned the importance of creating a safe environment and a clear context for the interviewee, creating a logic sequence and order of questions as to set the stage before diving deeper and focusing on more personal and exposed areas of the topic later, designing the interview and questions so to

stay on point and within a frame of focus while allowing the interview enough space and depth, and setting the stage as well as conducting the interview as neutral and non-bias as possible (McGrath, Palmgren & Liljedahl 2019, 1002–1006, Scrintal 2021, George 2023).

Throughout the first part of my thesis and the whole of the literature study I noted down questions that arose out of reading all different material. In the design of my interview, I gathered these questions and looked for commonalities amongst them. By grouping similar questions together, I was able to comprise the long list of questions and considerations into a set of 7 main questions. On the basis of feedback and a final and critical review on suitability, I asked how each question would contribute to answering my research question, the understandability of the conversation, and the liability of the sources (Lumen 2022). This way, I was able to narrow down the list to 5 questions, leaving room for a potential additional question in case relevant. Considering the advice of the Harvard Sociology Department (2020) I designed the interviews as such to invite elicit, long answers from the interviewees through open-ended questions asking why's, what's and how's. These sorts of questions are of value as they require broader answers and cannot be answered with a simple 'yes' or 'no'.

During the interviews, I tried to be clear in offering enough context and concise in laying out the questions. Through the semi-structure format of the interviews, I was able to lean into a structured set of questions while having the opportunity to ask individual and personalised questions in case clarification seemed relevant, the answer was short, or to gain more insight on their particular experience and contemplations (Baimyrzaeva 2018). When adding a follow up question, again, I tried to be clear, concise, and non-bias.

As part of the interviews were conducted in Swedish, I found an extra challenge in translating the questions into Swedish and conducting the interview in a different language than the working language for this research (English). It also brings to surface potential cultural differences in the understanding of terms used in the field and study. Interviews were recorded as audio files in order to be able to translate them into English when needed and analyse the data from each interview. (Ryan, Coughlan, & Cronin 2009, 312).

My interview template and the conducted interviews can be found in the appendices.

4.3 Data collection

For the conduction of interviews, I contacted around 15 individuals as well as organizations, both locally and across the globe, with some form of experience and knowledge on the topics of Outdoor Education and Regeneration. In my contact message I introduced my research project and lay out the logistics for would they be interested in participating. 8 people replied with their willingness to partake in an interview. After inquiring about a suitable time and platform, I scheduled interview meetings with each participant, either online or in person. (McGrath et al. 2019).

Each interview lasted for around 40-50 minutes, with a moment of settling in prior to and rounding of post interview. Before starting the interview, I thanked the participant for their willingness to partake and share with me their ideas and experiences. I explained a bit more of the background to my research, including my studies at Humak University and briefly about my own relation to my research. I gave them a run-through of the interview and assured them that whatever the questions inspired for them, it would be much welcome. Additionally, I explained that I would give as little input as possible, to have the least impact on their answers, but all questions for clarification or other were welcome at all times. I asked again if, for the purposes of the writing of my thesis, they would allow me to record the interview. Permission was granted from every interviewee. Finally, before going ahead, I checked if the interviewee had any questions left, and answered them if this was the case.

Starting the interview, I asked about the participants understanding of and experience with the terms Outdoor Education and Regeneration. After hearing them, I would briefly share the terms as used in this thesis in case clarification or confirmation was needed for the interviewee.

In the end of the interview, I asked if there was anything more that had come up through the questions that the participant wanted to share. Finally, I thanked them for their time and thoughts, which was always followed by a short, easing reflective chat.

4.4 Data analysis

For the analysis of the interview data, I used the process of Thematic Analysis to work through the interviews, following the typical six steps sequence of 1) Transcriptions and familiarization; 2) Selection of keywords; 3) Coding; 4) Theme development, 5) Conceptualization through interpretation, and 6) Development of conceptual model (Naeem, Wilson, Howell &

Ranfagni 2023). I started by transcribing the interviews (McGrath et al. 2019). After turning the audio-files into written text I read through the interviews marking each interview into three colours: one for themes and components of a regenerative outdoor educational practice presented by each interviewee, a second for that which hinders or goes against a regenerative practice, and a third for stories. For the following step I summarized each of the components suggested by the interviews and composed them into easily comprehensible paragraphs of word-collections. These collections then allowed me to organize the different themes and components into a table and gain an overview of which ones correlated, overlapped, and reappeared across the interviewees. Whilst some themes were crystal clear – worded in the exact same way, others required a careful look beyond the specific language used and into the actual described meaning.

On the basis of this schedule, I outlined the themes that had presented themselves and arranged them into chapters. In this division, it became apparent that the themes had different places and roles in relation to the practice of regenerative outdoor education, and so I structured them in correspondence with the layers they represent.

Finally, I went through each interview chapter by chapter and collected all the material primarily speaking to and describing the components that make up a regenerative outdoor educational practice. This material was gathered in another table from which I would be able to easily replicate the text for the writing up phase. I chose to leave out most of the material speaking to the elements that hinder or may go against a regenerative outdoor educational practice as, although interesting and valuable to bring awareness to, the focus of this thesis is to create a framework that enables a regenerative outdoor educational practice, not what hinders such a practice. Along the same line I have chosen to leave out most of the stories that share examples or experiences in relation to the different components, to keep and sharpen the focus on the framework itself.

5 RESULT

The results of this research show overlapping themes, topics, and guidelines. Regeneration is always the same in essence and is achieved by meeting certain basic conditions (I4). I have collected the larger themes that show up in all or most of the interviews, and suggest these basic conditions, under main headings. Each heading, then, has a few sub-headings that reappeared in all or most interviews. The stories, experiences, and expertise of the interviewee's inspire a multi-layered outcome, which directs the presentation of the result.

The interviewees are named I1, I2, I3, I4, I5, I6, I7 so to remove the influence of name and gender associations.

5.1 Fundamental attitude

*** We ARE Nature * To Submit Ourselves * To take our place in the Ecosystem ***

The starting point of a regenerative outdoor educational practice is attitude. Attitude is the basis, the foundation of our practice, as our attitude determines what we create, what we receive, and what we generate (I6).

We ARE Nature - All interviewees speak of the premise that we ARE nature, and that a felt understanding of this reality is crucial, the foundation (I3, I4), for a regenerative practice (I1, I3). I1 and I3 share that, to make an outdoor educational practice regenerative, the presence of the understanding that we are nature is really important, a must. I4 shares that it is crucial to land in the felt knowledge that we are part of this planet, and to carry this knowledge in us. I5 explains that "life on this planet is a single organism made up of the enormous diversity of expressions, that is species and systems and so on, all of which interact." The fact that we live makes us part of this life, the world, and this incredible power that is both ours and of all expressions of life." (I5). It is in nature, with nature, and by nature that we humans live and thus are we a part of it (I5). To recognize that we are nature, and the earth is our home – that we need air, we need water, we need food, and we need to move and be in this life-giving medium – that we cannot live without forests, mountains and lakes is the foundation for a regenerative OE practice (I4).

Reclaiming our place in the Ecosystem – I5 and I3 continue that all life in the biosphere has its function, and so do we. "It's as natural as it is for fungi and everyone else" (I5) - all species

do their “amazing stuff that paves the way for a life other than themselves.” (I5). All species look after their own needs in a way that is good for the whole. “There is no end to how unbelievably tricky it all is done, and then there is us, in the middle of that” (I5). I3 and I5 continue to point out that a regenerative OE practice requires from us, as well as helps us, to reclaim our place in the larger system and, with that, also learn what it is to be human in this world, in this ecosystem that surrounds and sustains us (I3, I5). Just like the herd of deer can only be so many for there to be enough grass, they become self-regulating in their exchange and interaction with the land where the wolves have their role in the chain, and everything is slowly shaken up to a balance where life can exist (I4). I5 means that we have a role to understand and help life in its unbridled longing for itself, to be a companion, a friend, and let life flourish. (I3, I5, I4, I2)

To Submit Ourselves –I2 means that the most important piece of a regenerative OE practice is that people learn to submit to what they live with around them. Rather than placing oneself in power, rather than teaching nature – we are to learn from nature and let nature teach us. When the human being submits, there can be a give and take, a reciprocal relationship from nature to human and human to nature. I4 explains further that a submission to the whole is necessary, placing ourselves inside the circle, in order to reclaim our place as part of and take into account the whole, the way a regenerative OE practice does (I4).

5.2 Reciprocal experience

*** Building Relationship * Listening & Empathy * Learning from Nature * Allowing the Experience ***
Bringing to Life * Growth & Learning * Risk * Boundaries *

A regenerative OE practice cultivates the discussed attitude in generating the felt knowledge that we are nature, helping us reclaim and learn our place in the ecosystem, and offering experiential practice in submitting ourselves to nature. The practice does so by enabling a particular kind of experience, one made up of the following components.

Building Relationship

All Interviewees speak of the importance of building relationship and connecting with place, self, and others. I1 explains that relationship is the main and essential fundamental component in a regenerative OE practice. “Building relationship with my surroundings, [...] with the world around me”, the relationship is crucially important, is what it always comes back to, and can be put into the context of everything that is done (I1, I6, I7).

"If [we are practicing] fire lighting, it's relationship – [...] its relationship to know which plants will give me good tinder, its relationship with that tinder to know which ones are going to be dry on a rainy day, which one's will be useful, which ones will take a spark, which ones will grow a coal, which ones will ignite into a flame, which ones won't - [...] relationship with the sticks from the trees, relationship with the fire as it's burning, relationship with the warmth from the fire, every single step is relationship." (I1). (I1, I6, I4, I3, I5).

The building of relationship, another term used by I1 being nature connection, empowers people in their connection to nature, to the world, to themselves, their surroundings, and their relationships. The familiarity and comfort created through this connection brings forth an increased sense of safety and security, of strength and self-confidence, and regenerates the person, including their way of reaching out into the world and caring for her (I3, I2, I1, I5). I3 means that such comfort with everything around us is necessary to be fully human, and cultivating a respecting, emotional connection by giving focus to a place can in turn lead to a respect, care, giving back, and a regenerative effect. I4 agreeingly encourages the tapping into our knowledge of belonging and adds that having a relationship to i.e., an animal has proven to foster a care and tendency not to want to hurt animals in general (I4, I5). I1 also calls it 'threads of connection', meaning that by supporting people to fire threats of curiosity out into the world around them, they may hopefully grow 'ropes of connection', which then helps them to regenerate and take care of their relationship(s) with that world. I1's experience shows that, as long as connection is happening and as long as people are feeling connected, empowerment happens (I1). (I1) I5 puts it as "this very important thing": the cultivation of people who will grow up to be safe fellow-travelers with plants and animals on this earth (I2, I5). The building of relationship thus generates a reciprocal cycle, strengthening itself.

Listening & Empathy

"Listening in wild places, we are audience to conversations in a language not our own" - Robin Wall Kimmerer

All interviewees go on to speak of the quality of listening, empathy, and observation as a qualitative experience of a regenerative kind.

I5 explains the quality of 'giving something your gaze' meaning really, really look at something, listen to something, and be fully present to this other being. Who is that being? What is it doing? Why is that bird flying that way right now, what are they doing? What does the world look like from their perspective? What would it be like to be that little bird? Once we stop to listen, to look, to observe, we are likely to develop a feeling of empathy and care

for the presence of that other life. When we look that closely, it becomes a little harder to step on it later or do damage. (I5). I6 shares that when the activity brings people to almost crawl around amongst the plants, the moss, and the land, you almost can't help but start to understand a little bit, to see things, and to care (I6). I4 and I3 add that it can be or seem hard for us to do, but it's a matter of practice to put ourselves in the perspective of other species and be truly attentive to our surroundings. It may take time, and then little by little we might get a sense of the pulse of another being, what it's like to be part of a regenerative cycle, and how we human beings can leave traces behind us that are positive in relation to other beings and the larger ecosystem (I4, I3).

The quality of deep listening and empathy counts in relation to all life forms, and thus also in relation to our own species: ourselves and our fellow human being. In relation to ourselves, I7 explains that the first step in the formation of knowledge or knowledgeability is to dare to trust one's own observations (I7). In relation to our fellow humans, I1 reminds that the quality of empathy, listening, acceptance, and non-judgement are vitally important in the support of someone else's journey in building relationship, connecting with nature, and learning what they are being offered to learn. To offer someone these qualities when the fire doesn't light for them, or if the shelter they built is really cold and useless, is likely to make a crucial difference in whether they can remain curious to their own learning process, a student to nature, and grow from the experience, or whether their spark dies out and they take their experience as failed. (I1).

Learning from Nature

6 of 7 interviewees speak explicitly of the quality of learning from nature. Although the 7th interviewee doesn't use such words, their stories speak of a natural thread of interaction of the kind.

I5 has a way of saying that "nature people (indigenous people, origin: naturfolk) [...] are those who live off what nature provides, and there is no other kind of people. [...] by that I mean that we have always, [and] always will, live by, with, and in, what we call, nature" (I5). The nature of life is to regenerate, life just wants more, bigger, better, more beautiful, cleaner, healthier, etc., while including degradation for self-regulation in its cycle (I5, I7, I4). I4 means that if we are to call any of our efforts regenerative, we must try and imitate those cycles as best as we can (I4). (I7) Thus, is it the land-scape that we live in that directs our efforts, practices, and what is possible for us to do within this framework (I7).

To understand the framework of a regenerative practice, we must reclaim what we lost a few hundred years ago and become ecologically literate as individuals and as a people (I5). Acknowledging the biosphere we live in as our home and teacher is required to catch up on that which we need to know about: that which we call nature, life, and life's unbridled longing for itself (I5, I4). To become ecologically literate, we may look to the way that species and natural systems interact and show us how to look after one's own needs in a way that is good for the whole (I5, I3). "Everyone is doing it, [...] and everyone does it in a way that when we look in, we go 'Wow! How does that work? How do they feel? So, the fungi help the trees in that way... It's just amazing!'" (I5).

I2 puts it straight: nature should teach the human being (I2), not the other way around, resonating with Lars Lerin who once said that 'it's good to be outside because nature teaches us to know how to behave.' (I6, I2). Looking at the way that many species prioritize their own needs by favoring other ecosystems first or simultaneously can inspire us to find how another being or life-form can benefit or have profit from my efforts of meeting my needs, and a giving back, a reciprocity, can be initiated (I3). Indigenous tradition and culture, I6 explains, knows it as self-evident to take care of plants in their totality. Until not very long ago this was obvious as a matter of survival. Kimmerer (2021, 28) explains that when we rely deeply on other lives, there is an urgency to protect them. But not just for that, for my survival as a human being, "but because that plant has a value in itself" and to consume in a way that does justice to the lives that we take (I6, Kimmerer 2021, 28).

Taking nature's example, the essence of our practice must make it possible to continue the practice itself (I4, Kimmerer 2021, 190–194). Such a guideline can be applied to anything, and we must be able to understand our practice in its full cycle. (I4). Both I2 And I7 share of their experience to operate in and engage with the land by rarely intervening in the processes that are happening out there, to 'not really do anything' other than making use of what already exists, of what is available, and just wait to be of use in that way (I7, I2). With this as the starting point to the relationship, the wish to work in a regenerative way stimulates a reciprocal exchange where, "if we take something, we want to bring it back and be in interaction" (I7). I3 describes that, when picking i.e., mushrooms, berries, flowers, medicine plants and herbs, rather than clearing a place entirely or close to entirety, we may leave for others, and in some cases preferably pick later in the season so bees, flies, and insects are able to partake in their share (I3). I3 refers to Kimmerer who, as discussed earlier, speaks of the inescapable tension between honouring life around us and taking it in order to live as part of being human

(Kimmerer 2021, 18) They share that their indigenous tradition instructs only to take that which is given, and to never take more than half as well as gestures of i.e., tying a loose knot in one plant to communicate that someone has been here already. (Kimmerer 2021, 19; 2013).

Kimmerer (2021, 54) further suggests that a part of a reciprocal relationship with the world and how to give back may happen in non-material ways, for example through ceremony, ritual, or forms of energy, thoughts, gratitude. Giving back to places or others in such ways may add the dimension to learning that has been systematically erased over many hundreds of years (I5, I3). I5 continues that, although scientific models are great to use in learning to understand and make sense of certain, especially physical, parts of our world, "the mysteries of life are obviously bigger than what can be crammed into [these models]" (I5). Reclaiming spirituality as a natural part of understanding ourselves and the world, giving back the size or vastness, the mysterious and incomprehensible, to the world, is an indispensable part of a regenerative outdoor educational model and practice (I5).

Allowing the Experience

6 out of 7 interviewees speak directly to the quality of allowing the experience and letting things happen.

I1 means that the activity for learning or experiencing that we're doing is secondary to connection. That which is important is that connection is happening for it is that which empowers. "When [looking] at regeneration of the forest, then it means that the human industrial aspect, that influence, has been taken away, and it has been left for nature to return to something that creates its own balance. [Tying] that into taking a group into nature, [...] it's not about [...] forcing bird-language down their throat; it's about [...] removing them from the city and allowing them to experience so that it becomes a part of their story." (I1). Exposure alone can be enough for things to just happen, and then it's about letting the experience and the learning take place (I4). It becomes a matter of letting it be and take on its own expression, and by doing so we allow peoples experience to expand (I5, I7). This expansion through experience is not something we can create, but by not running past that which is happening and instead say 'let's stay here and let it happen' we can allow growth to come from the experience (I6).

The quality of coincidences and unexpected elements can be taken almost as a theory that allows for surprises that can turn something into a greater success than can be planned (I2). A plant that blooms, a fruit that has ripened already and can be made into something delicious,

or an intimate meeting with an animal – the things we haven't counted on can be very exciting and may be extra important to emphasize these days (I2). These unplanned encounters can carry discomfort as well. The weather is something we can, and should, sometimes adapt to, yet it's not like we will only ever be out when the sun is shining (I6). Uncomfortable situations can, perhaps especially, bring encounters of unanticipated value. It is when we're soaking wet and cold and find that we can still put up with it, that it is possible to get warm anyways, and that I can make a fire and manage to fix food, that we can discover our own capacity and abilities. To be with others in moments when we cannot withdraw and hide, to just have to take care of each other and someone you might not have engaged much with otherwise now gives you a sense of feeling supported or vice versa, naturally peels of these strange layers that we tend to wear pretty quickly (I6). And then you find yourself there, perhaps feeling small, yet part of something where there is being taking care of one another, and you grow from it (I6).

Simplicity is something we get a lot out of (I2). That which we need for our wellbeing and our sense of safety, is probably much less than we tend to have, may actually be very little (I4). Simplicity and scaling down is something to care for (I2, I4). I1 shares that, in the creation of experiences, the plan of the imagined, hoped experience is going to be worked out to the quarter of an hour, yet once the experience is happening, readiness and willingness to change the plan to follow passion, to follow ropes or inner threats of connection, is rule (I1).

Bringing to Life

6 of 7 interviewees speak directly of the quality of bringing to life, igniting the spark, and the experience of exploration and adventure that is part.

Regeneration is bringing (back) or a coming to life (I1). This applies to all parts of the biosphere, the ecosystem, the whole, to all interrelations and interactions, small and large. Allowing regeneration to go beyond the land and acknowledging that our state of being affects how we live our lives, the journey of the individual's psychological, social, and physical condition is an inextricable piece of the puzzle (I4, I7). A regenerative OE practice thus means to keep lighting the spark and bring it alive (I1). Even small experiments such as tapping sap from a birch-tree in springtime, learning to fish, learning of edible plants in the forest and Arch Angelica in the damp fields around can give experiences of adventure and discovery and ignite awe, curiosity, interest, hope, and the spirit of life (I2, I6, I7, I4).

It needs ignition and re-ignition for us to land in ourselves, to land in an interconnected practice, and to allow the practice to integrate into our lives, which becomes a little easier every time we have an experience of sorts (I4, I7). When we have made fire so many times, coming up with new ways to do so and practicing these ways stretches our abilities and pushes our boundaries. Giving ourselves situations to go into that strengthen our connection, where we meet ourselves and find out who we are again, are regenerating and restrain us from stagnation, supporting us to remain a constructive influence as part of the whole (I1). ‘Am I still connected?’, ‘do I still have a relationship with this place?’, ‘do I still have a relationship with my body being really cold at night, with my capacity to handle that, and my ability to get warm?’, ‘do I still have a relationship with the Earth when I lie down on it?’ etc. (I1).

Becoming familiar with regenerative OE practices, many people describe a new spark being ignited causing their perceptions of life, learning and what is possible to shift and expand (I7). This discovery, and the absence of such teachings or guidance in one’s life currently or previously, can also come with a sense of loss. This realization and feeling of grief, however, tend to be a driving force spurring the exploration of regenerative practices (I3).

Growth & Learning

All interviewees speak of the process of learning and growth.

According to I5 every human being comes into the world with the perfect design to learn everything about their environment, about their bit of the biosphere, and the life that happens there. Ken Robinson refers to studies done on the creativity of people, showing that the unbridled creativity of small children is at a genius level (I5). It is natural for people to pick up knowledge about everything, and life is most everything (I5), for we are naturally fascinated by and interested in that which is relevant to us (I5, I4). Proposedly an educational no-brainer: we will learn about that which we need to satisfy our needs (I5, I4). “If a ten-year-old realizes that he needs to be able to count the change he gets back when buying a sandwich, then it will be very easy to learn to count. ” (I4). If you sleep in a tent, it’s nice to know a certain number of things, and while learning, automatically we’ll learn about materials, places, soil types and runoff, which plants grow in good camp sites, which ones grow in places that are not good for camping, and how the invisible forces such as airstreams carry warmth and cold across the landscape (I4). When my fire doesn’t light, I haven’t failed anything, I have learned a lot (I1). When learning becomes a necessity for what we want to be able to do and to live the life we want to live, then purpose is evident, and motivation follows (I5). Learning and doing go hand

in hand this way and are automatically intertwined. This, for that matter, doesn't mean that there is no intellectual learning or reading involved. Our lifelong learning journey is about letting learning happen and trusting the systems we have in us, that naturally guide us to learn from the day we are born (I4, I5), to usher our course.

"Learning isn't about filling some empty shell with lots of facts, but it is about us meeting each other as human beings, justifying our existence, and helping each other to grow. Learning justifies our existence." (I3). Each being, no matter how small or large, has a will of their own that guides their growth (I5). With our human willpower, we are all given constant opportunities to try our steps, to learn, and thus to feel that we exist. "I am someone, I think this, and I take responsibility for [...] what I think or [the] decision [I am making]" (I5). Seeing each of us as an arena for the battle between good and evil, I5 explains how the choice between supporting life or hindering life, between going out and do good or going out and do evil, is one that seems unique to the human being (I5). Making decisions and taking responsibility comes with our agency. So do the confrontation with consequences (I5). In a regenerative OE practice, there is a fascination for the own will that is in everything, and an aim at not hindering that unique will, agency, and creativity of the individual. Where it may hinder or present some sort of confrontation is when the will and actions of an individual are to conflict harm on the larger encompassing surroundings more than it does to heal or offer constructive efforts (I5, I2).

The human being is an amazing creature that has such capacity, such competence, the ability to solve so many problems (I3) – with such great power comes great responsibility (I3). This responsibility for our choices and actions, and to be told that 'everything I do affects something else' can be overwhelming (I4). Yet, to know that 'I influence, I belong, this place – I influence it all the time, little or a lot – can be something beautiful, something nice, something life-giving (I4). I4 is cheered by the thought of, instead of saying 'leave-no-trace', try leaving LOTS of trace, but good ones, traces that are edifying, that are in line with the care for and protection of places (I4). Rather than withdrawing and paralyzing our capacity – "how can you channel your amazing capacity to benefit the force of life"? (I3). Our role should be to, with our own kind of ability, add something to the whole (I2).

Becoming active in our learning and growth allows us to move, to get somewhere, to get it wrong so that we can get it right, to steer ourselves towards where we want to go and to correct course or change something when needed (I5). A superpower in a learning space is intention (I4, I5). Remembering to clarify, more or less so, the why to one's actions, as well as to share

it with others and hear oneself explain to people that matter ‘who it is that I am and what it is I want to do’, strengthens the individual in their motives and makes the journey more fun and magical (I5, I4). It may connect us with what I2 describes that “you actually have the most valuable and in the simplest way inside yourself” (I2). At the same time, listening to one’s own voice and daring to follow its course will undoubtedly bring resistance (I5). Knowing that, one can be prepared for it and take it as a sign of “probably being on the right track” (I5). Additionally, I7 speaks of the old behavioral truth that has been proven by research showing that most if not all of us, consciously or unconsciously, perceive the boundaries of the framework of possibility in which we operate to be narrower than they actually are, and direct our behavior accordingly (I7). Knowing this, we can, by muddling along, by trying different directions, by the use of our curiosity, go a little bit outside the notion that we have of the framework and look for possibilities (I7).

5.2.1 On the cusp

*** Transformative Effect * Risk * Boundaries ***

On the cusp of the experience and the practice we find the following three prominent components that must be taken into account.

Transformative Effect

5 of 7 interviewees speak to the element of transformation.

For a regenerative OE practice, it is crucial to ask: ‘what is the transformative effect?’ (I7). If we define pedagogy to be the study of influence or the processes of change and we speak about more than just a general change on the level of the individual, the group, the organization, or society, then we are to ask: ‘what is actually happening in terms of change or influence in our educational space and through our educational practice?’ (I7). OE practices can engage participants and arouse interest, even captivate and mesmerize people for a few hours, without necessarily generating a transformation in thinking, in attitude, in our way and ability of being emotionally affected by the environment and the experience (I7). Although we can’t control exactly which transformation happens, asking if what we do, what we did today, what we intend to do this week, whether this theme, topic or kind of knowledge is transformative, is an important conversation to keep alive (I7, I6, I3). Asking whether what we intend to engage in is useful, is valuable, contributes to a positive and healthy development for everyone, and including a clear purpose that holds a long-term perspective on forwarding knowledge that will

last and carry health with it for years and generations to come, can serve as a guiding star along the way (I7, I3, I6).

The learning journey is something that moves, and we can choose how we do so (I7). Coming from the regular education system, the pedagogical approach that is sensible from a regenerative perspective may at first not be the most popular. There can be a lot that becomes uncomfortable for some or may be perceived as if there is no pedagogy at all (I7). Rather than ticking boxes of pass or fail, suddenly rarely anything is ever finished (I7, I6, I5, I1). It's a paradigm and system shift that can make people insecure and that takes time, a slowing down that for some is much appreciated, yet for others brings a lot of frustration (I7, I6, I1). Where people are in this shift affects how they make use of opportunities and how they don't – whether we feel deprived of our own ability and stand passively waiting for an educator to give a talk, or whether we engage actively and initiate ourselves into our learning and growth (I7, I6, I4, I5, I3). All along we are to try and observe signs that something may be changing, and that it's a life-giving change in the grander scheme (I7, I6, I1). Many describe that they finally experience a revival on knowledge and learning. Somewhere they overcome something and discover that they can take charge of their own learning process in a different way than before (I7, I6).

Risk

4 of 7 interviewees speak directly to the element of risk.

With the experience of adventure (I2), with challenge, with stretching one's boundaries to grow and continue to come alive in ever new ways, risk is inevitable. I1 means that the element of risk is absolutely important - "risk is such a growth bringer! [...] And such a fine line sometimes" (I1). Crisis is an experience in itself that helps us to understand where we are at (I7, I1, I5). It helps us understand our abilities as well as respect them (I1). It sometimes plays a part in a process where we change our position, where we turn in our attitude to things, to fellow humans, or to something on the ground (I7). We may experience that we are almost on the verge of it because we lose our ground and need to regain our footing (I7, I5).

Many children's and people's lives today are very risk averse, and risk is removed from them (I1, I7, I4). Looking at accidents that happen, I1 explains that a lack of connection with one's own capacity, of relationship to one's own edge, of familiarity with risk and how to handle a crisis situation push people into sometimes fatal situations that could've quite easily been

steered home to safety (I1). Relying heavily on gear, electronic gadgets and technology seem to give a perception of being safe that can easily fail (I1). I1 means that emphasizing ones relationship to being out – to make a connection to oneself in the outdoors, to know what it is like to be soaked to the bone and cold and then know when and how to take care of oneself, to know wild plants or how to build a shelter and get a fire going, are, alongside with elements of risk management, a part of a regenerative OE practice, too (I1, I5).

Close calls and accidents happen when allowing risk as a part of our lives (I1). Things can happen quicker than we've anticipated, people may refrain from responding to instructions, or an accident just occurs (I1). It is a natural and inevitable part of life and to get anywhere, we can't avoid risk (I7, I4). When we cut ourselves, we understand the danger of a knife, an axe, or sharp objects (I1). When we take risks or are put into risky situations, we can find out who we are in those situations, how to deal with them and truly come to understand the nature of risk (I1). When we learn to swim in a river, with proper guidance adapted just enough to our strengths and abilities, we learn to understand that we are never in charge in the river and we cultivate a real respect for their power, knowing that it is larger than ourselves (I1). So, while getting to that edge of risk can give us life-changing and deeply transformative experiences, absolute respect for risk is an essential piece to having it be something life-giving. (I1).

Important to say, and perhaps a natural along with respect for risk, is that crisis is not something to be created intentionally (I7). Rather, it is an unintentionally occurring element not to be equated with a tool, yet not cleared away from the experiential and educational space (I7, I1, I6). It is not our job to create crisis. It is our job to be prepared to handle it in the best possible way when something arises (I7, I6).

Boundaries

All interviewees speak to the element of boundaries and their presence or role in a regenerative OE practice.

I1 means that strong boundaries are really important (I1). Boundaries serve both the regenerative and transformative effect of the experience as well as the management of risk and avoidance of destruction (I1). In terms of risk management, equally important as allowing risk and crisis to be part of our experience is the stopping of crisis happening (I1, I5). In the process of learning to understand our abilities as well as in the consequence of lacking relationship with risk in many people's lives, people can miss-estimate a situation, overestimate their abilities,

or think they are invincible (I1, I5). To turn risk and crisis into a positive outcome, our mind must be in a right place and respect must be with us (I1). Besides the potential of a trauma-effect, a risk situation might help one person to grow and become a stronger, more empowered part of the whole where for another it might expand their head too much, make them believe they are more invincible now, and turn them into a person more disconnected and destructive (I1).

In terms of regeneration, boundaries serve the purpose of teaching how we treat each other, how we treat the world around us, how we care for ourselves, how we become present to our existence and surroundings – how we are in relation and respect the framework of regeneration that the land gives us (I1, I7). When we have spent enough time in regenerative practice, putting down distractions and listening - boundaries that support our connection, presence, and regenerative relationships become natural (I1). Yet, often times, a regenerative OE practice first requires the removal of the industrialized human, and the more disconnected people are, the more help they tend to need (I1). First thing to do when entering the experience is to remove watches, cell phones and other technology that remove people from where they are every time they turn to such devices (I1). The removal of such blocks, addictions, perceptions of needs and safety helps people to become present where they are and what they are with (I1). Removing barriers, distances, power dynamics, the sheets of otherness and separation from between ourselves and everything around us to the point where we feel our surroundings, feel the ground, and touch the earth works regeneratively (I1, I4, I2). If we are doing fire lighting, everyone will be sitting on the ground rather than a stool or a seat to tend the fire (I1). “To see people over a weekend losing their fear of the earth and becoming a little bit grapy, dusty, hobbit looking because they’ve got insect repellent on or oil on their feet to stop the insects biting and then the sand gets stuck to their feet, and they look like they have been in the earth – it’s beautiful! ” (I1). With the help of boundaries, people let go and don’t worry about their image anymore. They lose that fear of earth and otherness, lose the mind of separation, they become more willing to succumb to the beauty that nature is offering and realize that ‘I’m human, and this is nature, and I’m just part of it’ (I1, I2).

5.3 The execution of the practice

*** To be Outdoors * Authentic Experience & Challenge * Community * Storytelling & Language ***

Time & Place * Mentorship *

A regenerative OE practice enables the discussed experience of building relationship, learning from nature, listening and empathy, bringing to life, and growth and learning, and cultivates the earlier described attitude by exercising the following components.

To be Outdoors

All interviewees undividedly speak of the importance of just being outdoors.

To be outdoors and the consistency of being out-doors are essentials in a regenerative OE practice and the empowerment that it invokes (I1). I3 means that, fundamentally, learning and understanding what it is to be human in our time, on this planet, in the ecosystem that we are part of and that sustains us, is best done outside (I3, I5). "I think we can never truly become fully human unless we [...] get comfortable with everything around [us]" (I3). I5 agrees: "the framework is to be in the nature that we depend on and that we have such a need to connect with. [...] Understanding the power of this life and being knowledgeable about it, you'll be better of outdoors [...] and any other way to learn our tasks than to be in this nature, [to] be closer, more aware – [...] everything that is not alienated is better" (I5).

To connect with everything that is outside, outdoors, outside our buildings and infrastructures, as well as to ourselves in the outdoor environment, adds the basic dimension to learning that regular educational practices, especially linked to the classroom, tend to lack (I3, I5, I4). When what counts is the own experience, including all our senses, and when we go out into the woods – smelling to find a scent you haven't smelled before, touching the materials, observing what is happening around you – and not to harvest or take anything, just being outside can generate a presence that is incredible (I4, I6). Nature seems to be a catalyst for a sense of connection and the felt knowledge that we are part of the whole (I4). Many testify to a sense that things feel easier when taking a walk in a natural environment or speak of a feeling of coming home when in a forest (I4). Thinking of regeneration on an individual level, I4 means that it happens "almost every time I set foot outside the door" (I4). "For many, I think it becomes part of something bigger pretty quickly" (I4). The tool of just being out there is so powerful: "that feeling of unity – of merging into something bigger than me – [then] how can I damage it without hurting me?" (I4). By being outside and being in close, direct relationship with that which we're learning, to be able to touch what we're talking about, to connect with all the senses to a knowledge or an experience, and to feel ourselves throughout, strengthens our process of becoming, of building relationship and helps us anchor our learning (I3, I1). (I6).

Consistency doesn't necessarily mean that we must be covered in earth to build relationship (I1). Even if consistency means going out there, connecting in wilder spaces, for five days every six months, if it means being in your garden and connecting with the life and elements there, or even the park around the corner, we can create incredible regenerative, empowering outdoor learning by allowing relationship to be built with a place, with an area, and becoming comfortable there (I1). Enabling the experience that a regenerative OE practice preaches doesn't require much. Being outdoors enables so much in itself that there isn't a lot we need to do for or with it necessarily (I4). What we must do is to get out, and let it happen early, letting children and others explore at an early age, so that qualities of connection, relationship, familiarity, comfort, and belonging can grow before fear does (I4, I1).

Through the experience of having worked outside a lot, I3 has witnessed that the landscape evokes a lot in people (I3). Although indoor spaces serve their purpose, being outside, not having a roof over our heads, having no walls around us, not being hindered by spatial limitations, we can yield the energy from the sky and the air around us and let the expanding of our creativity and enhancing of our ability to reflect happen (I3, I5). Being out in a place allows us to be touched by a landscape, to start to recognize and feel again (I3) without needing to do much because so much comes automatically (I4). To feel, for a place, for a phenomenon, and be exposed to the reality that we are part of, is crucial for regeneration to be enabled (I3, I5). "I don't think anyone can help but feel amazed, enraptured, to have your spirit be lifted when looking out over a landscape and having pulse because you have made it there. Or sitting in a kayak on the sea and there is [but] so much water to be in that you can't even start to grasp that thought – all that happens is that there is stillness" (I4).

Authentic Experience & Challenge

5 of 7 interviewees speak of the importance of authentic experience and levels of challenge as a part of a regenerative OE practice.

Alongside with being outdoors, arranging for authentic experiences is really important (I2). The most powerful and lifegiving experiences are those that have been true, reality based, and authentic experiences that we personally live through (I2, I6). To milk a live goat rather than an imitated rubber teat has a completely different effect on the person, as they must step into relation with the being that is in front of them and are to touch (I2). Baking your own bread over the fire takes on a completely differently layered and lasting experience than just watching or partaking in the consumption. (I4).

Including levels of challenge, doing things in new ways, and expanding our idea of what is possible is extremely empowering and keeps us connected with our abilities and where we are at (I1). Challenge and becoming really uncomfortable, taking ourselves out of our comfort zone and coming up to an edge whilst feeling supported empowers our growth and is where the magic happens (I1). Guiding the experience through an arching progression, going from something that feels quite easy and progress to a place that perhaps one hadn't thought one could get to, sets up for the growth to be exponential (I1). In a community environment, sharing such experience really prompts connection and brings the spark alive in the community as well as strengthens the community or the group (I1). That aliveness, to have that electricity run through us and enliven our inspiration, greatly supports the regenerative effect in the OE practice (I1).

Community

5 out of 7 interviewees speak directly to the element of the group, the community, the relational context as essential part of a regenerative OE practice.

If we speak of a regenerative OE practice requiring a reclaiming of our place in the larger system, our human community is an integral part of that (I3, I1, I4, I6, I4). As long as we move in and amongst human relations, these relations will contribute and affect significantly in our felt knowledge of belonging and our sense of- and ability to care (I4). I5 speaks of the educational idea called 'the formation of the people' meaning people that form themselves into the people they want to be, that they have decided to be. Through educating themselves in the knowledge and skills they see are needed and necessary, they form themselves into one people, into community (I5). I5 implies that homo sapiens is predominantly about what is accomplished together, making our ability to cooperate and collaborate our superpower (I5, I4). Correlating the quality of our differences with the love for each other as a driving force, this superpower allows and motivates us to satisfy our needs and nurture what needs to be nurtured to satisfy our needs for 1000 years to come (I5).

I1 highlights the importance of layers of age within this community - meaning elders, mentors, 20-something year-old's, teenagers, children, babies (I1). The regenerative effect of engaged communities with varying age-layers is that the children, as they grow up and get older, look at the older children, and the older children look at the adults, and the adults look at the elders, and each is wanting to be the best they can so they can move into that space and be that layer one day (I1). This natural affect is village building in a really strong way (I1). When we are

rooted in such a context, we will naturally be helping the next layer up or down, and anything we do becomes not just for ourselves, but to find magic that we can bring back and return to our community to make us all stronger (I1).

The experience of existing in a group in an outdoor experiential setting has us naturally mix with people that we otherwise wouldn't necessarily meet and exchange with. Without the option to withdraw ourselves, our experience of human relation expands to caring for each other and building a form of community naturally (I6). I4 ponders that, to reach the full effect of a regenerative OE practice, we may not need much in terms of things, but rather rich and fertile group processes including participation and the opportunity to formulate our set of values, our expectations, our wishes, and developments – the kind of things that make us actually feel that we are part of it (I4). I5 means that the group setting where we become comfortable with each other conducts us into the discovery of similarities in values, importance, and dreams, and supports us in keeping ourselves aligned with the life we want to live and feel proud of in front of our children and others (I5).

When all comes around, much of our existence depends and relies on our community. Care for our human relations and being a positive, constructive part determines our level of fundamental security and support, and influences that of our children (I5). When we manage to contribute to our community and others get to enjoy their part in that which we contribute, whether that is through the cultivation of food, the organizing of a community event, or offering our deep listening to someone, we stir a cycle of regeneration as we ignite the spark of life and are likely to inspire others to contribute whatever their part (I5). In this interactive exchange we become more than what we could be on our own – when one speaks and the other listens, we can both think because of it and raise our level of thought thanks to it (I5). Are we to achieve anything, it is through cooperation (I5).

Storytelling & Language

6 of 7 interviewees speak of the element of storytelling and the importance of language as part of a regenerative OE practice.

I7 implies that language binds us more than we may sometimes think (I7) and I5 stretches the importance of how we talk and speak of things. How we speak of the life and other beings around us determines the relationship and life that is cultivated. I5 means it important to bring our relationships into family, speaking of i.e., brother sun, mother earth, and grandmother moon

(I5). Although language can be confrontational or trigger feelings of self-consciousness in different contexts, language can simultaneously help us plant the seeds of our intentions, ignite inspiration, and alter our narrative (I1). (I5). Where regular Outdoor Education tends to speak of ‘debrief’ at the day’s end, a regenerative OE practice does ‘story of the day. The term ‘debrief’ might be associated with needing to perform, say something special to pass or be accepted, where ‘story of the day’ invites peoples own thing, coming from their heart (I1). Such a seemingly simple thing, yet there is a massive difference in that (I1).

The incorporation of inspirational stories is important in a regenerative OE practice (I1, I6). The stories can be other people’s stories: when retold in a good way, all truthful stories can create magic (I1, I5). I3 suggests that, perhaps, just the telling of the story of i.e., the place that we’re in - of how and why that place is so unique, can enhance respect and emotional connection, bring it into relation, into care and into a reciprocity (I3). I6 attests to such effect, and means that the stories of i.e., people who have lived in a place, and those who live there now, with the different angles they unveil, showing us examples of that people have been out here before us, can inspire us to see new possibilities and indeed alter our perception (I6).

Time & Place

6 of 7 interviewees speak of the element of time to be of particular significance in a regenerative OE practice which takes different forms.

First and foremost, I3 regards timing to be key (I3). Time, place, and season all correlate in determining what a regenerative OE practice looks like in this moment. Following the commandments of these three factors guides us to consider our interconnectedness and follow that which is best for the land, believing that what is most favorable for the land will be beneficial for us, too (I3). Before venturing out on a canoe journey, we might consider what is happening in the natural cycles in the ecosystem: Are the birds nesting? Is this the time when beaver cubs are born? Where is this tree directing its energy right now and so, is this a considerate moment to pick leaves, shoots, tap sav, or take a branch? When should I harvest this plant, and how should I harvest to benefit this being and place optimally? (I3). Following nature’s timing and working place-based, in close connection with what is happening where we are, is an essential part of a regenerative OE practice. I2 adds to remind that nature’s pace is perhaps often times opposite to the pace of the human being these days. (I2, I3). Rather than constantly renewing on demand, giving us what we desire within the second, many of nature’s offerings reliably renew in the long-term, yet are short lived and do so only over time (I2, I4). After the long

winter “you have those few weeks when the sap starts flowing to lark in and then it’s over. Then you have to wait until next year” (I2). Along with her gifts of birch-sap and the like, nature offers us the extremely important and life-giving qualities of patience and of longing, of looking forward to, something to wait for and to rejoice in (I2).

A regenerative OE practice and fostering reciprocal relationship requires time, or a letting go of it. The ruling of the clock limits and blocks many chances for connection and regeneration (I1). American naturalist, tracker, survivalist, and author Tom Brown Jr. (1983) suggests that:

“[we should] know time for what it is – a system concocted by people to help them keep track of where they are in relation to each other and the things around them. Also, that there is a dimension beyond time that can only be reached by letting go of societies schedule and constraints and adapting a willingness to be [...] absorbed in the moment. If you want to observe more in nature, take off your watch and pay more attention to your internal timekeeper. Let the terrain and your interests dictate your schedule. ” He adds that “certainly you may have a time to be back home or back on the job. Maybe you have only an hour to spend in the park. The amount of time doesn’t matter. Ten minutes can be an eternity if you are living in the present moment. ” (Brown 1983, 18).

I1 shares that it tends to take a lot to slow people down to want to connect and build relationship (I1). I4 implies to believe it is a matter of training for us to become attentive to our surroundings (I4). Reminding of the fact that people have been here for so long and used to have a completely different clock than we do now (I4).

“There was an old man who everyone thought was dead because he had been gone for one and a half years. Then he came back, and they asked what he had done, and he said he had been fishing” (I4).

Adopting a regenerative practice includes learning from and mimicking nature’s cycles. Although we might be able to help certain possibilities somewhat, “nature isn’t that fast most of the time [and] I think we need to accept that things take time” (I4). I7 shares about a German experiment regenerating an old coalmine by leaving it be which showed an unbelievably interesting regrowth of both plant and animal life in a fairly rapid pace (I7). Yet, the regenerative processes in modern western time are relatively long (I7). We must wait to see the effects and it takes time before the effects become visible (I7). I6 adds that, in terms of people coming into a regenerative OE practice, the rule is not different: things can often times be a far way from where people come from, and they can’t absorb everything because they might be busy managing just to walk in unfamiliar and tricky terrain (I6, I7). We must simply allow it time (I6, I7).

A regenerative OE practice requires a timespan more spacious than what is often the case in regular Outdoor Education or outdoor experiencing (I3, I4). Single, 3-5 day or weekend-long experiences are considered short to really get to a practice of regenerative and reciprocal kind, especially when the expectation is for everything to be exclusively perfect and nice (I3, I4, I6). When the sole focus is on making others happy, we limit the possibilities for truly regenerative experiences, for it is often in places of discomfort, calling out for perseverance and a perhaps stubbornness, that that enlivening change happens (I6). More time and longer commitments are thought to be an ingredient to the recipe (I3, I4). I4 suggests that the model for a regenerative OE practice must apply a whole new way of thinking about time, timeframes, and timespan (I4). Considering the need to spaciousness in time to allow vital group processes as well as that true regenerative OE practice and transformation towards it requires continuous ignition and re-ignition to implement the acquired thoughts, skills, and practices, regenerative OE programs would proposedly last i.e., at least four years with eight meetups, or something the like (I4). The idea being that every time, it becomes a little easier to go back into the world of our lives and carry out what we've learned and found (I4). From experience, I7 verifies that participants who stay or come back have shown a slow, progressive change that may happen over 2-3 years, and finally fundamental transformation has happened in their attitude (I7). If the basic understanding of Outdoor Education was that being outside is being in our home, I4 believes that it would be given a different position and more time would be taken for it, "without a doubt" (I4).

Mentorship

6 of 7 interviewees speak of the element of mentorship as an important and formative part in a regenerative OE practice.

It is through mentorship that we can help people build threads of connection and enter into a regenerative OE practice that helps them regenerate their relationships and carries out onto the rest of their lives in an equally regenerative way. (I1). Mentorship can empower people into their own abilities, pull down the sheets of separation, and initiate a transformation for those that receive the mentorship by trusting people in their own abilities and letting them try their steps. (I1). The qualities of questioning, of attentive listening, of non-judgement and empathy, help people find their own answers and experienced insights rather than just telling or showing them what or who or where or how (I1, I6). Such mentorship gives people the space, with certain offerings within that space, to allow them to step into their own relationship with the world around them (I1).

Adjusting to the individual is a crucial piece in making a regenerative OE available to them (I6, I2, I4, I1, I5). If we let learning take place in a way that is adapted to us, we can learn a lot very quickly (I4). Seeing each person, however small and quiet or crazy and wild, can turn them into the watcher, the listener, the learner (I2). To trust in the learner's ability to solve things and treat them as equal allows for things to happen naturally (I4). Reassuring people that we are operating outside the regular pass/fail system can play a valuable part in accommodating for their sense of safety and self-confidence (I2, I1, I5, I7).

Additionally, each experience, course, or program will be different depending on who comes. With this inevitable fact, we must always be prepared to do things in different or adjusted ways to adapt to the people who are here and what they are here with (I6). I1 means that the facilitator is always reading the group, what they are doing, so that they can adjust to them (I1). "It's hard to pinpoint [a group] before [they] arrive, but if the group turns up, within 5 or 10 minutes I've got everyone in the group sort of figured out and I can see 'cool, this is how far I can go today'" (I1).

5.4 The facilitator

Keeping One's Practice and Connection Alive * Authenticity, Genuity & Responsibility * Resistance & Transfer Effect * Designing the Experience * The Intention * Risk and Boundaries for the Facilitator

The facilitator is a key factor in the realization of a regenerative OE practice. By facilitating and mentoring the exertion of the practice, they allow the experience that can cultivate the attitude. Thus, I1 calls them 'the story holder' of the experience and practice. To maintain a regenerative OE practice as story holder, there are a few additions to mention specifically.

Keeping One's Practice and Connection Alive

As the story holder, it is simultaneously equally important that the facilitator and body of facilitation are rooted in the attitude themselves to be able to create and hold the space for a regenerative OE experience (I1, I4, I7, I6). This means that the described components offer a body of guidance not only for the design of an experience, a course, or a program, but for the continuous personal practice of the story holder(s) as well. As the story holder, as the one offering the experience, it is crucially important to be connected deeply (I1). People really see when that connection is there and when it isn't (I1). The depth of connection that has penetrated

into your bones is inspiring and touch people in a way that words empty of the depth of experience never can (I1, I4). To keep one's own personal practice, spark, skills, learning, and relationships alive, to keep giving oneself situations to go into that strengthen your connection, to continue to go out of your comfort zone and find where you are at is what allows you to maintain the connection, an authentic practice, and to inspire other people (I1).

Authenticity, Genuity and Responsibility

Whatever it is that we are doing, the position of the story holder holds power and thus responsibility (I1). Being aware of that power, and holding it with respect and genuine care, interest, and fascination for the people in front of me and the life all around, is crucial for enabling a practice of regeneration (I5, I1, I3, I2, I4). Refraining from honesty or speaking of that which is going on, even if it means that it pops a bubble of perception for a moment is important to generate an authentic and connected experience (I6). Rather than remaining silent about the wind turbine on that mountain amidst the vastness of wild space enclosing us, or the hunters all around disturbing our perfectly ideal canoe journey, naming such influences authenticates the experience and can open profound layers of connection and transformation (I6). Furthermore, keeping alive a continuous conversation and reflective analysis can support the individual or shared story holders in staying aligned with their genuine intention and not fall into the trap of greenwashing, inauthentic, non-regenerative experience, or loss of hope, energy, or motivation - which is often times only a fine line away (I7, I6).

Resistance and Transfer Effect

With the different components in a regenerative OE practice that help us build relationship, bring the spark alive, and enjoy the fruits of learning and growth, discomfort and confrontation happen. To be challenged, to be uncomfortable, to feel stretched in our previously known boundaries, to try new things that go beyond our previously conceived idea of what is normal, sensible, or possible naturally brings resistance. This resistance is most likely to be directed toward the story holder as it arises (I7, I6, I1). Getting questioned, being turned to with frustration, or lack of motivated participation are all part of the process before people realize that they are actually learning (I6). To stand in, what can feel like, the counter current can be challenging, but might just be the effect of doing something differently and indicate we're on the right track (I5, I7). To keep a continuous examination on whether the process that is going on seems to be part of a regenerative progress helps us navigate them in a favourable manner (I7, I6).

Designing the Experience

The design of the experience becomes the basis for the experience. Including the different executive components helps to create an arch that generates deep experience and transformation (I1). To create the crucial foundation of sense of safety, we must ease into the experience to then introduce challenge and dive into the rugged and juicy parts of the experience and finally return to comfort and ease to land the experience (I1). Including fun, silliness, laughter, is a secret-or-not-so-secret ingredient to truly magical and life-giving experiences and can melt even the toughest characters (I1, I2).

The Intention

Intention is the story holder's superpower (I4). Having intention and knowing why we're doing what we're doing grounds the experience in purpose, brings clarity to the setting, and direction to the experience (I4, I5). To know and remember why we're learning or doing something can funnel exercises and activities into their beneficial shape with clarity on the specificity of the task execution or rather the ambiguous freedom of exploration (I4). The purpose and intention, having a sense of reason and why, can come both from the facilitator or responsible leader as well as from within the individual (I4). Having an idea of the purpose, the why to what is happening, can sometimes be important to have, either for individual participants or for the group as a whole. Being able to explain the purpose when asked, or to have individuals connect with their own reasons to why, can be key in peoples understanding how to participate or to be able to find meaning and motivation to do so (I4, I5).

Risk and Boundaries for the Facilitator

Risk for the one positioned as the story holder is a peculiarity and a paradox. Whilst it can support the purpose of regeneration, transformation, and growth, it is simultaneously a huge responsibility and tiring to manage risks on behalf of others (I1). A big part of the life as an outdoor instructor and facilitator is about keeping up the skills to tend to moments of crisis and be able to deal with risk, yet it can take a great toll on our energy when being pushed to the edge of holding lives in balance (I1). As facilitators, as the story holder of whatever it is we are doing, it is crucial to really understand the nature of risk and our own abilities with it, and to absolutely respect both (I1). The level on which we plan the activities and experiences may by others be perceived as extremely high but must for the facilitator be low or medium at the most (I1). This allows enough space of ability and capacity in case unforeseen situations would show

up (I1). As the story holder we must be careful never to put someone through something that we haven't done ourselves and aren't deeply familiar with (I1).

Although the facilitator must allow people to try their steps and stretch their abilities, at the end of the day it is also their role to steer the ship home and ensure whether that is in cultivation of a regenerative practice. Applying clear boundaries and letting their quality serve the larger context is thus crucial to let it flourish (I4, I1).

6 DISCUSSION

6.1 Summary

The aim of this study was to provide a foundational framework for a regenerative outdoor educational practice directed primarily toward educators, guides, outdoor leaders, and enterprises for the design of educational programs and experiences. The study meant to do so by exploring the question “what are the foundational building blocks of a regenerative outdoor educational practice?”.

Rather than offering a complete framework, this study lays the groundwork for such a framework. The result brings forth a suggestive layout for a foundational framework for a regenerative outdoor educational practice. The result suggest that the practice is divided in three main layers:

1. Fundamental Attitude
2. Reciprocal Experience
3. The Execution of the Practice

Each of these layers sustains a varying number of components that serve in the enabling of that layer and thus in the practice as a whole. These components are:

1.	2.	3.
We are Nature	Building Relationship	To be Outdoors
Reclaiming our place in the Ecosystem	Listening & Empathy	Authentic Experience & Challenge
To Submit Ourselves	Learning from Nature	Community
	Allowing the Experience	Storytelling & Language
	Bringing to Life	Time & Place
	Growth & Learning	Mentorship
	<i>Transformative Effect</i>	
	<i>Risk</i>	
	<i>Boundaries</i>	

The last part, and as a fourth chapter, is specifically directed toward the facilitator, covering exclusively important topics in relation to the one or body facilitating the regenerative OE practice.

6.2 Interpretation

The result of this study offers a significant response to the research question. Examining the result prompted by the interviews in comparison to the literature review, it shows prominent resonance in different ways. Most remarkable is the equivalence with the guidance of TEK pedagogical practices and the correlation with the components described in these practices. Place-based learning, letting the land offer guidance, practices of deep listening and observation, the importance of story in the educational space, and so on, are all naturally apparent in a regenerative OE practice to the interviewees.

The result suggests some correspondence with certain parts of modern OE as well, however, this correspondence seems to be more diverged and partial. The value of risk and the importance of the management thereof, the community or group aspect and exchange, working with zones of comfort and challenge, and the empowerment of ability are touched on and discussed directly or indirectly across the different interviewees. There is also more substantial correlation with the theory of Outdoor Education as defined by Priest & Gass (2018, 28–29) – including the interrelation, intrarelation, ekistic relation and ecosystemic relation, and stretching the importance of engaging in all of these relations for a holistic practice.

Perhaps the most significant discrepancy between the result and the literature study is the fundamental attitude and acknowledged premise from where the outdoor educational practice departs. As discussed in the literature review, and as uttered by Riley (2019) and Kimmerer (2021), the humancentric or colonial attitude and narrative in which modern Outdoor Education roots allows us to separate ourselves and look at the earth and forms of other-than-human life from a disconnected perspective and allows us to use earth and the life upon it solely or primarily in our own interest and for our own benefit. The regenerative OE practice suggested in the result of this study refuses and rejects such narrative and lands, rather, in alignment with the premise described by TEK or indigenous educational practice that we are an interconnected part of the ecosystem, we cannot and should not remove ourselves from this interconnectedness, and thus must all our practices be in respect of and in line with the corresponding relationships.

6.3 Implications

The result of this study offers an initiatory input to a paradigm shift that is often discussed but hard to embark on. The unique contribution that the result of this study offers is a groundwork that makes accessible the embarking on this paradigm shift for anyone who doesn't have a deep-rooted lineage of tradition, teaching, knowledge, mentorship and guidance yet, in whatever way, feels the calling, the need, the yearning, the reason, or the importance to do so. As Riley (2019, 88–96) mentioned, coming from a colonial White, Western imaginary and construct is likely to confront us with an intricate challenge in moving from binary logic and dualistic thinking into a felt and experienced understanding of interconnection and interrelatedness. The result of this study presents material that can possibly be of great value in inspiring hope, faith, confidence, motivation, direction and practice for individuals and enterprises.

6.4 Limitations

One of the limitations in the result is that it doesn't offer any substantial concrete, practical examples or suggestions on how to go about or get started. Where the result as it is does offer inspiration for finding your own format or forging your own experiences on the basis of the components, getting started with a regenerative OE practice by the guidance of the current form of the result might be too far of a leap for a large group of people. Additionally, the result concentrates on a general guidance for a regenerative OE practice rather than making it i.e. place-specific. How to applicate the framework in a specific area, environment and climate remains up for the reader to figure out.

Although the study has aimed to include varying perspectives in terms of age, gender, geographical location, lineage of teaching and influence, background etc., it lacks diversity in certain areas. The interviewees that ended up partaking in the research were primarily from Sweden, with one exception from New Zealand, limiting their lineage of influence and teachings. The study also failed to include people from a truly differing ethnic lineages and from a variety of gender-orientation.

Further, this study has started from the belief

6.5 Future

With the potential for further development, the groundwork done in this study will be adopted by Homebound Journeys in future endeavors and offerings. The most prominent developments that would allow a growth in value are the following:

First and foremost, the result of this study could become actually useful by pouring it in a less academic and therefore more widely accessible, easy-to-read format such as a booklet or the like. Such a format could allow the result to be extended with the stories of the interviewees to inspire the exertion of the practice in people. Additionally, conclusions at the end of each chapter on the biggest hindrances, pit-falls or barriers related to discussed components could raise awareness in people and prepare them better for what they might be facing in their practice.

Furthermore, the result could be further expanded by inviting in more perspectives. Starting this time from a suggested framework, further investigation could be simplified and specified by using the existing framework as reference point.

Additionally, the result could be used on try out in creating programs, courses, or experiences. On the basis of these experiences, the result can be sampled and examined in its usefulness, suitability, accuracy, and be worked out in further detail along the way.

7 CONCLUSION

The conclusion of this research is that the foundational building blocks forming the base for a regenerative outdoor educational practice are the following and the framework is the arrangement in which they are organized:

1. Fundamental Attitude

We are Nature
Reclaiming our place in
the Ecosystem
To Submit Ourselves

2. Reciprocal Experience

Building Relationship
Listening & Empathy
Learning from Nature
Allowing the Experience
Bringing to Life
Growth & Learning
Transformative Effect
Risk
Boundaries

3. The Execution of the Practice

To be Outdoors
Authentic Experience &
Challenge
Community
Storytelling & Language
Time & Place
Mentorship

4. The Facilitator

With this, this study confirms the belief that indeed, deep-rooted, and truly connecting practices grown strong and tested on their regenerative effect through lineage traditions are insufficient in modern Outdoor Education and the replenishing of such practices is of importance. Although the intentions do exist, the mindset and narrative they are born out of is limiting the truly regenerative potential.

The path of coming into a regenerative practice and existence on this planet in this time, one that must include a lived understanding of an interconnected reality, is going to be different for people raised by the culture and narrative of separation than for those who have grown up with a worldview and narrative that we are interconnected with the land we live with and traditions that put this practice in place. Not more or less challenging, the way ahead is particular and cannot be short-cut simply by copying others' deep-rooted traditions, nor by refraining from drawing learning from ancient, universal guidelines and guidance. To bring along our people, we must make the path accessible to them.

In these times that challenge many of our perceptions and demands highly of us, the findings of this study can play a valuable role for the outdoor educational field in moving forward. Being a powerful means for transformation already, altering the outdoor educational practice by allowing regeneration to penetrate all its areas and layers, can turn it into a truly invaluable and pioneering constituent in our time.

"People don't change their lives on the basis of data. They change it after an experience, and in close contact with someone they trust." - Alan AtKisson

REFERENCES

- Abudi, Gina & Abudi, Yusuf 2015. Best Practices for Managing BPI Projects. Six Steps to Success. Plantation: J. Ross Publishing.
- Aftandilian, D. 2011. Toward a Native American theology of animals: Creek and Cherokee perspectives. *CrossCurrents*, 191–207. Retrieved 4/6/2023.
- Ardroy OEC 2023. What Is Outdoor Education? Ardroy OEC. Retrieved 12/5/2023. <http://www.ardroy-oec.co.uk/schools-outdoorededucation.asp>
- Baimyrzaeva, Mahabat 2018. *Beginners Guide for Applied Research Process: What is It, and Why and How to Do It?* University of Central Asia.
- Bateson, Nora 2022. People need people. Retrieved 1/7/2023. <https://norabateson.medium.com/finding-a-way-warmly-6b8169142795>
- Becker, Peter 2008. A report about context, foundation, programme and experiences of the first decade of its existence. The European Institute for Outdoor Adventure Education and Experiential Learning.
- Bell, A. & Russell, C. 2000. Beyond human, beyond words: Anthropocentrism, critical pedagogy, and the poststructuralist turn. *Canadian Journal of Education*, 188–203.
- Berkes, F. & Colding, J. & Folke, C. 2000. Rediscovery of Traditional Ecological Knowledge as adaptive management. *Ecological Applications*, Vol. 10, Issue 12, 1251–1262. Retrieved 6/6/2023. <https://doi.org/10.2307/2641280>
- Braidotti, R. 2010. Nomadism: Against methodological nationalism. *Policy Futures in Education*, 408–418. <https://doi.org/10.2304/pfie.2010.8.3.408>
- Braidotti, R. 2011. *Nomadic theory: The portable Rosi Braidotti*. New York, NY: Columbia University Press.
- Braidotti, R. 2013. *The posthuman*. Cambridge, UK: Polity Press.
- Brown, Jr. Tom & Morgan, Brandt 1983. *Tom Brown's Field Guide – Nature Observation and Tracking*.

Bowra, Andrea & Mashford-Pringle, Angela & Poland, Blake 2020. Indigenous learning on Turtle Island: A review of the literature on land-based learning. Retrieved 4/6/2023.

Brookes, Andrew 2015. Foundation myths and the roots of adventure education in the Anglo-sphere. *Routledge International Handbook of Outdoor Studies*. 11–17. Retrieved 14/7/2023.

Cajete, G. 2004. Philosophy of native science. In A. Waters (Ed.), *American Indian thought: Philosophical essays*. Blackwell. Retrieved 6/6/2023.

Cambridge advanced Learner's Dictionary & Thesaurus 2023. Meaning of regeneration in English. Retrieved 27/03/2023.

Cambridge advanced Learner's Dictionary & Thesaurus 2023a. Meaning of sustainable in English. Retrieved 27/03/2023.

Cambridge advanced Learner's Dictionary & Thesaurus 2023b. Meaning of sustainability in English. Retrieved 27/03/2023.

Cambridge advanced Learner's Dictionary & Thesaurus 2023c. Meaning of holistic in English. Retrieved 14/06/2023.

Carter, Rober L. & Simmons, Bora 2010. The History and Philosophy of Environmental Education. The Inclusion of Environmental Education in Science Teacher Education. Retrieved 5/5/2023.

D'Amato, Laura G. & Krasny, Marianne E. 2011. Outdoor Adventure Education: Applying Transformative Learning Theory to Understanding Instrumental Learning and Personal Growth in Environmental Education. *The Journey of Environmental Education*, Vol. 42, Issue 4, 237–254. Retrieved 3/3/2023.

Datta, R. 2018. Traditional storytelling: An effective indigenous research methodology and its implications for environmental research. *AlterNative: An International Journal of Indigenous Peoples*, Vol. 14, Issue 1, 35–44. Retrieved 5/6/2023. <https://doi.org/10.1177/1177180117741351>

Dewey, J. 1915. *The school and society: Being three lectures*. The University of Chicago Press. Retrieved 5/6/2023.

Donaldson, George W. & Donaldson, Louise E. 1958. Outdoor Education a Definition, Volume 29. Published online 2013. Retrieved 12/4/2023.

Dredge, Dianne 2022. Regenerative tourism: transforming mindsets, systems and practices. *Journal of Tourism Futures*, 269–280. Retrieved 1/7/2023.

Eccles, Jacquelynne & Gootman, Jennifer Appleton 2002. Community Programs to Promote Youth Development. National Research Council and Institute of Medicine. Retrieved 11/2/2023.

Eglington, Julie 2021. The importance of adventure education (even for the unadventurous). Avid4 Adventure. Retrieved 11/05/2023. <https://blog.avid4.com/blog/adventure-education-for-the-unadventurous>

EPA (United States Environmental Protection Agency) 2023. What is Environmental Education? Retrieved 17/7/2023. <https://www.epa.gov/education/what-environmental-education>

Ewert, Alan W. & Sibthorp, Jim 2014. Outdoor Adventure Education: Foundations, Theory, and Research. *Human Kinetics*, 4–9.

George, T. 2023. Semi-Structured Interview – Definition, Guide & Examples. Published 27/1/2022. Revised 22/6/2023. Retrieved September 2023.

Gilbertson K., Bates T., MacLaughlin T., & Ewert A. 2006. Outdoor education: Methods and strategies. *Human Kinetics*.

Goings, L. L. 2016. Luther G. (Butch) and Lydia Louise Goings. 2016 Community Spirit award honoree. First Peoples Fund. Retrieved 6/6/2023. <https://www.firstpeoplesfund.org/artists/luther-lydia-goings>

Gritter, K. & Scheurerman, R. & Strong, C. & Schuster, C. J. & Williams, T. 2016. Valuing Native American tribal elders and stories for sustainability study. *Middle School Journal*, Vol. 47, Issue 2, 3–12. Retrieved 5/6/2023.

Gruenewald, D. A. 2003. The best of both worlds: A critical pedagogy of place. *Educational Researcher*, Vol. 32, Issue 4, 3–12. Retrieved 5/6/2023.

Harvard Sociology Department 2020. Some Strategies for Developing Interview Guides. Boston College Libraries. Retrieved 11/09/2023. https://sociology.fas.harvard.edu/files/sociology/files/interview_strategies.pdf

Heslinga, Jasper 2022. Regenerative tourism: moving beyond sustainable and responsible tourism. CBI. Retrieved 15/6/2023. <https://www.cbi.eu/market-information/tourism/regenerative-tourism>

Hogan, L. 1994. Solar storms, 126. Simon and Schuster. Retrieved 6/6/2023.

Institute for Outdoor Learning. About Outdoor Learning. Retrieved 4/3/2023. <https://www.outdoor-learning.org/Good-Practice/Research-Resources/About-Outdoor-Learning>

Johnson, M. D. & Sprowles, A. E. & Goldenberg, K. R. & Margell, S. T. & Castellino, L. 2020. Effect of a place-based learning community on belonging, persistence, and equity gaps for first-year STEM students. *Innovative Higher Education*, Vol. 45, Issue 6, 509–531. Retrieved 5/6/2023.

Karulkiyalu Country & Gordon, Paul & Spillman, David 2021. Embracing Country as Teacher in Outdoor and Environmental Education. *International Explorations in Outdoor and Environmental Education (IEOEE, volume 9)*. Retrieved 6/6/2023.

Kimmerer, W. Robin 2013. *Braiding Sweetgrass – Indigenous Wisdom, Scientific Knowledge and the Teachings of Plants*. Milkweed Editions.

Kimmerer, W. Robin 2021. *The Democracy of Species*. Penguin Classics.

Kinch, Rosemary A. 2022. INDIGENOUS STORYTELLING, CHEROKEE TRADITIONAL ECOLOGICAL KNOWLEDGE, and PLACE-BASED EDUCATION. Retrieved 4/6/2023.

Kris, Chettayar 2021. *A Way Out: The Hidden Fortune of Service*. Columbus: Gatekeeper Press.

Kudryavtsev, Alex & Krasny, Marianne E. & Stedman, Richard C. 2012. The impact of environmental education on sense of place among urban youth. *Ecosphere*. Retrieved 3/3/2023.

Lather, P. 2013. Methodology-21: What do we do in the afterward? *International Journal of Qualitative Studies in Education*, Vol. 26, 634–645. <https://doi.org/10.1080/09518398.2013.788753>

Leopold, A. 1949. *A Sand County almanac: And sketches here and there*. New York, NY: Oxford University Press, 214.

Lowan-Trudeau, G. 2012. Methodological métissage: An interpretive indigenous approach to environmental education research. *Canadian Journal of Environmental Research*, Vol. 17, Issue 1, 113–130. Retrieved 5/6/2023.

Lowan-Trudeau, G. 2013. Considering ecological métissage: To blend or not to blend. *Journal of Experiential Education*, Vol 37, Issue 1, 351–366. Retrieved 4/6/2023.

Lumen 2022. Writing Effective Interview Questions. Retrieved 11/03/2022. <https://quillbot.com/courses/english-composition-ii-exposition-and-persuasion/chapter/writing-effective-interview-questions/>

Lundmark, Linnea 2023. Interview on Regenerative OE, B3 – Interviewee 3. 9/2023.

Lämsä, Tero 2023. Personal communication 8/2023.

Mang, P. and Reed, B. 2011. Designing from place: a regenerative framework and methodology. *Building Research and Information*, Vol. 40, Issue 1, 23–38. Retrieved 17/7/2023.

McCrea, Edward J. The Roots of Environmental Education: How the Past Supports the Future. *Environmental Education & Training Partnership (EETAPtm)*. Retrieved 3/5/2023.

McDonald, Kevin 2023. What is Outdoor Education and How Does it Help Students? *Population Education: A program of Population connection*. Retrieved 12/5/2023. <https://populationeducation.org/what-is-outdoor-education-and-how-does-it-help-students/>

McGrath, Cormac & Palmgren, Per J. & Liljedahl, Matilda 2019. Twelve tips for conducting qualitative research interviews. *Medical Teacher*, Vol. 41, Issue 9, 1002–1006. Retrieved 11/03/2022. <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/0142159X.2018.1497149?scroll=top&needAccess=true>

McKeon, M. 2012. Two-eyed seeing into environmental education: Revealing its “natural” readiness to indigenize. *Canadian Journal for Environmental Education*, Vol. 17, Issue 1, 131–147. Retrieved 5/6/2023.

Miles, C. John & Priest, Simon 1999. *Adventure Programming*. Venture Publishing, Inc.

Millikan M. 2006. The muscular Christian ethos in post-second world war American liberalism: Women in Outward Bound 1962–1975. *The International Journal of the History of Sport*, Vol. 23, 838–855. Retrieved 17/2/2023.

Morgan, Alun & Langford, Sue & Vassallo, Tara 2021. Fulfilling Careers in the Sail Training Sector: Charting a Course for Professionals and Volunteers – it's not About the Boat! *International Journal of the Sociology of Leisure* (2021), 2–3. Retrieved 12/09/2021. <https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s41978-021-00085-4.pdf>

Naeem, Muhammad & Wilson, Ozuem & Howell, Kerry & Ranfagni, Silvia 2023. A Step-by-Step Process of Thematic Analysis to Develop a Conceptual Model in Qualitative Research. Published January-December 2023. Published online 8/11/2023.

Newton, Peter & Civita, Nicole & Frankel-Goldwater, Lee & Bartel, Katharine & Johns, Colleen 2020. What is regenerative agriculture? A review of scholar and practitioner definitions based on processes and outcomes. *Frontiers in Sustainable Food Systems*. Retrieved 5/7/2023.

Nxumalo, F. & Cedillo, S. 2017. Decolonizing place in early childhood studies: Thinking with Indigenous onto-epistemologies and Black feminist geographies, *Global Studies of Childhood*, Vol. 7, 99–112. <https://doi.org/10.1177/2043610617703831>

Ofsted 2023. High Quality Outdoor Education: A guide to recognising and achieving High Quality Outdoor Education in Schools, Youth Services, Clubs and Centres. English Outdoor Council. Retrieved 2/2/2023.

Orr, D. 2004. *Earth in mind: On education, environment and the human prospect*. Washington, DC: First Island Press.

Oxford Learner's Dictionaries 2023. Definition of *regeneration* noun from the Oxford Advanced Learner's Dictionary. Retrieved 27/08/2023.

Pierotti, R. & Wildcat, D. 2000. Traditional Ecological Knowledge: The third alternative [Commentary]. *Ecological Applications*, Vol. 10, Issue 5, 1333–1340. Retrieved 5/6/2023.

Plaut, Josette M. & Dunbar, Brian & Wackerman, April & Hodgins, Stephanie 2012. Regenerative design: the LENSES Framework for buildings and communities. *Building Research and Information*, Vol. 40, Issue 1, 112–122. Retrieved 5/7/2023.

- Priest, Simon & Gass, Michael 2018. *Effective Leadership in Adventure Programming*. 3rd edition, 28–32. Human Kinetics. Retrieved 3/1/2023.
- Reed, Bill 2007. Shifting from ‘sustainability’ to regeneration. *Building Research and Information*, Vol. 35, Issue 6, 674–680. Retrieved 17/07/2023.
- Riley, K. 2019. Posthumanist and Postcolonial Possibilities for Outdoor Experiential Education. *Journal of Experiential Education* Vol. 43, 88–93.
- Ryan, Frances & Coughlan, Michael & Cronin, Patricia 2009. Interviewing in qualitative research: The one-to-one interview. *International Journal of Therapy and Rehabilitation*, Vol. 16, Issue 6, 309–314.
- Sabet, M. 2018. Current trends and tensions in outdoor education. *BU Journal of Graduate Studies in Education*, Vol. 10, issue 1, 12–16. Retrieved 5/6/2023.
- Snaza, N. & Weaver, J. 2015. *Posthumanism and educational research*. New York, NY: Routledge.
- Schusler, T. M. & Krasny, M. E. 2010. Environmental action as context for youth development. *Journal of Environmental Education*, Vol. 41, 208–223. Retrieved 3/3/2023.
- Scrintal 2021. *The Complete Guide to Conducting Research Interviews*. Scrintal. Published 3/8/2021. Retrieved September 2023.
- Sepie, A. J. 2017. More than stories, more than myths: Animal/human/nature(s) in traditional ecological worldviews. *Humanities*, Vol. 6, Issue 4, 78–110. Retrieved 5/6/2023.
- Smith, G. 2002. Place-based education: Learning to be where we are. *Phi Delta Kappan*, Vol. 83, Issue 8, 584–594. Retrieved 4/6/2023.
- Sobel, D. 2014. Place-based education: Connecting classrooms and communities closing the achievement gap: The SEER report. *Environmental Education Research*, Vol. 20, Issue 1, 1–23. Retrieved 5/6/2023.
- UIGSE-FSE (International Union of Guides and Scouts of Europe – Federation of European Scouting) 2023. Lord Robert Baden Powell (1857-1941). Retrieved 3/3/2023. <https://uigse-fse.org/baden-powell/>

Vander Ark, T. & Liebttag, E. & McClennen, N. 2020. The power of place: Authentic learning through place-based education. Association for Supervision & Curriculum Development Retrieved 5/6/2023.

Wals, A. E. J., Geerlin-Eijff, F., Hubeek, F., van der Kroon, S. and Vader, J. 2008. All mixed up? Instrumental and emancipatory learning toward a more sustainable world: Considerations for EE policymakers. *Applied Environmental Education and Communication*, Vol.7, 55–65. Retrieved 3/3/2023.

APPENDIES

Appendix A - INTERVIEW QUESTIONS

Interview – ‘What are the fundamental building blocks for regenerative outdoor educational practices and experiences. ’

1. What comes to mind for you when you think of the terms ‘outdoor & adventure education’ and ‘regeneration’?
What is your experience with these terms? - briefly
2. Do you find Outdoor & Adventure Educational Practices as you know them, to be regenerative practices? In what way yes, in what ways no?
3. What are concrete experiences where you experienced a regenerative outdoor educational practice?
(What are concrete experiences where you experienced a lack?)
4. From your perspective and expertise, what are the fundamental building blocks for a regenerative outdoor educational practice, (program or experience)?
5. What in outdoor education as you know it today may hinder or go against a regenerative practice?
(Are there any particular elements, habits, mindsets or structures in Outdoor & Adventure Educational Practices that hinder or go against a regenerative practice?)

Appendix B – INTERVIEWS ON REGENERATIVE OE

B1 - Interviewee 1

Q 1: okay. Yes funny, outdoor education in New Zealand and my experiences with that, is um in New Zealand interestingly is adrenaline really. aHa outdoor education here that I observe um is usually working with um mountain biking, rock climbing, high ropes work, rafting and and tramping but champion in a disconnected way I would think. hm so like you mentioned about like consumerism, materialism and like consuming nature, that's why outdoor education seems to be, is that there is a consumerist fix by going into nature too take excitement from it but not build any relationship with it at all. Um and and usually well that's what I see it is here so I guess that's that's what it feels like to me when I think of outdoor education. Um that's not what I would consider outdoor education but then I wouldn't call what I do outdoor education. If that makes sense. Yes so, so I do work with high schools, with their outdoor education departments, and it is always a really heavy backpack and tramping for long days. But it takes a lot, it takes a lot to slow people down actually to want to um to want to connect and build relationship. So what for me outdoor education is, um is building relationship with my surroundings. That's what I'd call it. Neutral connection is another word you know another term for it but yeah um building relationship and so much the the importance of that relationship, and I think when we are um when we're consuming nature, in an adrenaline way, which New Zealand is and New Zealand markets really highly, is that adrenaline fix, uh when were consuming that, we are we are keeping ourselves separate from it and um and just going in to use it for our fix and then and then leave it behind. Um whereas for me, going in and and that's the same with tramping, surprisingly here in New Zealand, but tramping is about is about carrying a heavy pack, walking along hours to get to a Hut, um and sleeping in that hut usually, and and then tramping again and tramping again and people get really excited about um what I see outdoor education in the schools is often made up off of um units that the students have to do, so yeah you have to hike for six hours a day to pass the unit and and do that for three days, it's never about connection, let alone relationship because no one can create a relationship when they are struggling with their 15K pack. Um hiking head down to get somewhere you know, just agenda agenda focused tunnel vision totally closed in aiming for a destination rather than even being present on the track at all. Um So what really is the magic for me in uh one of the schools that I work with and their outdoor education department, there is a the teacher got the teacher got chronic fatigue and so I didn't have any energy to do adrenaline things or hike anywhere very far. And So what

a blessing is because we sat down and together we rearranged the whole outdoor education idea and yeah we made it hike into the woods for um for a yea maximum of an hour usually, and then set up camp and stay there for three or four days. and then without packs on we can adventure out, but by staying there we allowed the the students to actually ca chunk into that place and build relationship with the stream that was giving them their water, with the birds that were living and that area, with the trees that were there, with the paths around there. Um and and what I see is there, what I see happens is, that um yeah that they gets to know place ay, that they feel comfortable there, and they feel empowered to go back there with their friends, because they have made a connection to the place. So um I guess that might be that what did you name it: regenerative uh is that the word? So regenerative, you have a second word attached to that (yeah a regenerative outdoor educational practises) okay regenerative yeah practises. Yeah so that's where that that that difference so yes so many people yeah so many people walk through nature and don't connect with it at all and I've given gosh I've given talks at tramping clubs where I have 60 people sitting in A room that have hang on- interruption- so yeah so outdoor education, outdoor education is um yeah it's I I think in schools in the school system and in that tramping, oh where I was go in with that story actually, with that ramping clubs you know a collective a collective experience, some people have been tramping for for 30 or 40 years, end generally in A room of 50 or 60 people there is maybe two people that could name me 10 native trees. Which is kind of crazy when people spend that much time out in the Bush, that they have never made a connection with, which blows my mind, it blows my mind that they are, and I see it you know people die in the hills here up in the Torarua's all the time from hypothermia but they did you know they have never made connection with themselves in the outdoors as well. So they they rely so heavily on their gear. They have never learned any wild foods, they have never sat on a rainy day and got soaked to the bone and cold. They've always had an agenda to get to uh hut or somewhere safe um or they perceive to be safe. Um and that and uh and it's interesting because it's almost the opposite too regenerative outdoor education because now we have more and more electronic gadgets to take out there with us too to help our perception of being safe so you know: electronic positioning beacons, um cell phones, people rely heavily on their technology, and don't put you know, very rarely do they put any emphasis on the on their connection their relationship with being out there. And I think that's , well I don't think you can have a regenerative outdoor education system without relationship happening. Yeah how am I doing?

(Inte interlude)

And if I'm not answering enough, keep prompting me to it.

(Well on this question I eh would just wanna ask what do you think of when you hear regeneration what does that mean to you?)

Yeah, bringing back to life I guess. Um letting regeneration for me, if I look at regeneration of on the forest then it means that the human industrial aspect, the influence has been taken away, and has been left for nature to return it's to something that uh that creates its own balance, I guess. Um that would be what I see around here and then regenerative, and I guess that yeah if I tie that into taking a group into nature if I'm, or what I'm wanting to do when I go out there um is, well actually if I'd even take, this weekend just being, I had a group of young adults here learning bird language and it's not about me forcing bird language down their throat, it's about me removing them from the city and allowing them to experiences so That it becomes a part of their story, and you probably heard that term of threads of connection, I've just .. And and so so helping people through through mentoring, through questioning, helping them fire threats of curiosity out into the world around them and then that you know they'd(?) hope to build some ropes of connection. So that that's uh helps them to regenerate their relationship, and I get why it always inte, always comes back to relationship with me for me, relationship, everything, if it's fire lighting you know, its relationship its relationship with with the world around me to know which plans will give me good Tinder, this relationship with that Tinder to know which ones are going to be dry on rainy day, which ones will be useful, which ones will take a spark, which ones will grow a coal, which ones will ignite into a flame, which ones won't. yeah relationship with that, relationship with the sticks from the trees, relationship with the fire as it's burning, relationship with the warmth from the fire, yeah just constant, every single step is relationship, um and I can put that into the context of everything that we do in nature, that relationship. Um encouraging um yeah removing so there is when I get a group here you know the the first thing we have is um we if it's children we take their watches from them and we and we take their cell phones from them. So that at least we have a chance ha ha ha if they have those things on them they're gonna be constantly turning to them, to a, and each time they turned to their watch or turn to their phone, they remove themselves, again from where they are. Um so regenerativeness yeah that regenerative education requires, requires the removal of the industrialised human I think. And maybe not for people like if it was yourself, coming into nature, or if someone was taking me into nature, they wouldn't rarely has to do that because I have spent enough time knowing when to put things down to, and listen but if it was new if it's new

if it's people that are really disconnected then they need as much help as possible. And the removal of those of those blocks, blocks um of those addictions those perceptions of needs, and those perceptions of safety, removal of those things. And even to the point of um if we doing fire lighting, you know don't let anyone sit on a stool or a seat to tend the fire, ever. You know my, removal of that so they have to sit on the ground and be present and then they're feeling the ground hey, they're touching the earth, and that's regenerating too. Um and to see people see people losing losing their um over a weekend losing their fear of the earth and becoming a little bit grumpy, dusty, Hobbit looking seat because they've got insect repellent on for oil on their feet to stop the insects biting and then the sand gets stuck to their feet and they looked like they had been living in the earth you know haha it's beautiful and and they let go and they forget about that you know they they don't worry about their image anymore. Um and that in turn just helps yeah they are more willing to succumb then to um to the beauty that nature is offering, Actually yeah. And and who's that fear, lose the mind of separation, that I'm human and this is nature um let them realise that they are just part of it.

Q2: so are you talking um the stuff that we teach, is that what you're meaning, or or are you meaning at as I know them of perspective? (You can choose... blah blah is there more you wanna say) yes so there's two layers there, so outdoor education as I see it in schools is not regenerative, um and may it may capture one and one and 60 or one and 80 students, it's might it might light enough um a spark in them that it will start to regenerate their relationship with nature, in the schools, so I'd say in a school setting, in New Zealand, no two outdoor education being regenerative. That way that we teach it coming from the lineages that we are coming from um then yes very much so um everything that we do is, yeah because everything we do is so it's so um empowering, you know empowers people, two to build relationship and when you build relationship it's it's um you feel more empowered and you feel safer and you feel stronger and you feel connected feeling less likely to wants to destroy because you don't fear it as much um and so therefore regeneration happens um to their person and then to what they you know how they reach out into the world out there as well. Um so yeah the education outdoor education in schools doesn't work because it's focused on its focus I'm taking boxes to say they've completed something and also and also I think because the teachers are not connected as well so it's never gonna work to regenerate just the teachers or disconnected and not not building relationship, if there's stagnated in there their story of their connection with nature then they're not gonna regenerate anyone elses nature connection in their education space um and I see I see that difference here when we run a class here that is you know Jen and I and turtle and dawah,

running the class people really see the connection that's there um that on the bird language weekend just because that's really alive in me at the moment, um you know there watch it could point out and even help mentor people older than double his age um into looking into a book to find out about a bird rather than just telling them who it was or what it was, he could encourage them through a fire lighting workshop here um both of the children are so you know it's just in their bones, and turtle you know turtle has become quiet 15 has become quite the Princess haha and see she is beautiful she is like um no not another meal at the fire circle, I'm so sick of smoke and then we drag her over there and when she is there she is just in love with it. It's soooo part of her make up as a human, is there is around the fire and her her love of fire cooked food, her ability with the fire um and people see that so uh see that difference you know I have that blessed um it's like I have a control group in turtle and dawah and their friends from the home school community that have been doing this for 15 years each as well, since they were little babies, have this control group of what is possible, in that connection. And then when we get a school group and the disconnection is just stark and obvious um end and really challenging a lot of the time to to under to undo that. And particularly when we have a teacher that is yeah that is really disconnected.

Q3: yeah and I have just a question for you actually so when um I've been imagining what you mean by regenerative but what do you mean by regenerative?

(Yeah good yeah I didn't say anything um both because I'm interested in hearing everyone's um um association with the word and also because what you say is very resonant with what I what you say to understand with the word is very aligned with what I understand with their word and mean in the question so life giving really) Yep um so an experience for me is um we do a we do our wild craft gathering over new year um you know had around 40 people here so maybe 25 kids and then adults, the parents of those children and other adults that come in, and we gather for five days. And we've been doing this for for a long time now maybe 10 years we've been doing this the same families coming in and new families coming in new people coming in, but still a core of five families that are always here. And um something that I see as regenerative in in that setting is that the children have been coming back to it and they're growing up and they are getting older and they're looking at the older children and the older children are looking at the adults and and each wanting and the adults are actually looking at the elders and each wanting to be the best they can so they can move into that space, and that's regenerative for me because it's village building in a really strong way. That's a good example is um Ila was

actually coming over to Finland and so about that course of then five days that we were together we got Ila, she had a, we were acknowledging that, that she was gonna be travelling away for a year and so the adults were supporting her parents because their daughter was leaving for a year and that's something new for them, their oldest daughter, and and so we've got Isla to do a to do a fire quest through the night, so she spent the day wandering around, as part of the village, the village was still going um you know sharing food playing games, sharing craft, skills and she wandered the day creating uh making a pile of firewood. Ah she chose a space for her fire circle for her little fire set and and then gathered enough firewood that she thought would last her through the night and and in that, as she is gathering there, we were encouraging the the next layer younger than her, so she was how old is she 17 or 18, 18 maybe, and so we were encouraging the 12 year olds 2 to find pieces of wood as well and bring them for Isla so that she would have enough to see her through the night. Um and also we were encouraging that younger age that the age below then, so the the six and seven-year olds, they were given the task of they were given the task to decorate the main fire space. So when it came to the evening we had our evening meal, and then I'll a just on just as the the night was closing in, the darkness was settling in, Isla took uh a pile of ambers from that fire and then walked down down by the river to that grassy area down there, where she had made her fire space, and she lid her fire with that pile of embers from the fire that was the village fire. She lid that, got that burning, and that was hers, she had to tend that, keep that fire burning for the whole night, not let it die down, she couldn't sleep. And she was alone down there. But while to have her leave the children sang her songs and she left and then while she was down there the 12 and 13 year olds they stayed in the main fire circle and they spend the whole night tending the fire up there, with Isla in mind. With Isla in mind. So so they spent the night sharing the load of tending the fire, so maybe two of them would send the fire and five or six of them would sleep with the warmth of the fire. And then they would wake each other up, you know your turn to tend your turn to sleep your turn to tend. um and so they did that all night in the honour of Isla and the journey she was on tending this fire by herself all night long. And now in the morning Ila was to tend her fire down just as about the sun was was before While the sun was rising she tend her fire down so Then just well the sun came into the sky her fire would be out but she would have a and a piece of bark with embers in it to bring back up to put into the fire the village fire. And the younger kids now so those those middle kids had been around at fire all night, keeping that burning and alive, and then they got out of that fire space and the younger kids came in and decorated it's all really beautiful so then when Isla came back in the whole village was there to welcome her back in

and the idea being when she went to Finland she wasn't going there for herself, she was going there to find some magic that she could bring back and return to the community and make us all stronger. That was the hope you know that was the spoken hope. So regenerative being, and all of that, that moment yeah was seeing the regenerative as the desire of the layers of our little community of families, the desire of the age layers, wanting to help the next layer up or down um and also be that layer one day want to beat that if that makes sense. So that's yeah that's in a community you know in a community sense and another just a quick one that's another regenerative one is for myself, like I'm 51 now, and I still I still um give myself situations to go into that strengthen my connection. So I still when I do a shelter workshop and the participants of the workshop are all making debris huts, natural shelters out of the Bush, I spend the whole day getting all the materials for them to use on their shelters and then for myself the regenerative part of that for myself is that at the end of the night when I sent them all off to their shelters then I give myself 15 minutes to decide how I'm going to sleep for the night. So I give myself a challenge in that I would bring myself to that edge so I meet myself in the darkness and the cold and find out who I am, am I still connected? Do I still have a relationship with this place? And then do I still have a relationship with my body being really cold at night? Do I still have a relationship with the hard earth when I lie down on it? So so really trying to encourage other men into that situation as well. For myself I don't encourage the woman in so much it's basically the men um taking ourselves out of our comfort zones, meeting ourselves in the darkness and the cold, and finding out who we are again. And that's regenerating, because then hopefully we don't just stagnate you know, we don't stop at a rough and not keep growing. Or at least if we're not growing at least we're not going backwards or were not becoming a negative influence maybe.

(Inte Interlude..)

Yeah Yep. I'm getting you know always the children, the children have done fire lighting since they could crawl you know there has been feeding fires. Lighting fires lighting fire since they were two. And each year at that gathering I try and come up with a new fire thing for them that stretches them, that pushes their boundaries. And the village as well because the village has families that come to that gathering particularly you know they have done we have done fires so many fires together so many fires in so many different ways. And two to keep that that regeneration is to keep letting the spark and bring it alive in a new way and making them think wow we didn't know that was possible. Gosh and the empowerment that comes from that you

know that's so empowering! So empowering. I just tell a quick story there, on fire. So this wild craft just been last Christmas a year ago, um we had a race at um two children's groups and two adult groups so cutting the edges against each other haha. Down at the river. And I put a put 4 piles of Tinder across the river on the rock that we jump off um so and four bunches of harekiki flower stems, 4 bunches ferns, 4 bunches of pampas grass, 4 bunches of mahowi leaves and then 4 Flint strikers as well. And then each team had to send the swimmer across to gather their tinder from the other side of the river and keep it dry swimming back. And then each each team had two set and light a fire that floated on the river and then race down the river to the finish line. So they were just Oh my God! What are we doing and that Is so beautiful Inte to see a whole bunch of people swimming down the river with fires you know and there is this image of the swimming along and he is holding one of the big tree stumps out of the fire circle because that floated so they had a fire burning on that, he is holding that steady so it doesn't just pop on into the water and swimming with it, and then someone is swimming beside him and they've got one arm out of the water holding a bunch of dry sticks, and then someone swimming beside them and they're taking one stick at the time and feeding that fire ha ha ha. You know just beautiful! And that imagery of the yeah their connection and then the community building environment the sun Oh my gosh, we can swim down a river with a fire what the hell! So cool and then this beautiful image at the end these four groups standing in our cold river with the roaring fire burning Each warming their hands and they're up to their water up to their waists and water with their fire floating on the river you know ha ha ha so cool. So that sort of thing you know that's regenerative, that brings a spark I live in the community to to want you know and to um it brings us actually into that into the North East for us the NE and the southern hemisphere so that the aliveness Of the child no you know the electricity running through us, inspiration, it brings that alive yeah.

Q4: what needs to be present to make it regenerative. I'm thinking I'm thinking it's um, I think I think I think what you said before is um is important is layers of yeah the ages of a community so elders elders and then mentors um 20 something year olds, teenagers, children, babies I think that's important um yeah so layers of age. Uh also I think and an understanding that we are nature. I think that's really important um uh uh desire for growth. Um and not a not not growth in an in a measured um in a calculated measured way but gross that you know if my fire doesn't light I have not failed anything , I have learned a lot in that moment so. Yes so there needs to be just acceptance it's almost actually I don't know the words I I think of empathy you know when I hear someone talking and I just listen with empathy and then I'm not trying to change

anything I'm just listening, not giving advice um if I'm helping someone with um in their journey connecting to nature and building relationship with nature then I'm not telling them how they should do it I'm just giving them I'm giving them a space an offering and I allowed them to step into that I'm not judging it but I'm happy if someones fire doesn't work, I'm happy if their shelter is really really cold and useless you know haha, it's the same unhappy is there a shelter is really warm as well you know it's the same I'm happy either way. So there is a non judgmental empathetic facilitation in that I think and that's where you know that's where the school outdoor education doesn't quite do it because it's all measured as passed or failed um. And other building blocks I think are um I think really important is here is that person that's offering the outdoor education needs to be connected deeply. Um and also that another fundamental building block for regenerative outdoor education is is um well sort of I was gonna say it's it's consistency of being there of being out-doors. So um but also what I see is that consistency of being outdoors can be if you don't have the consistency you're not going out there all the time, going out there for um for five days every six months you can create incredible regenerative empowering outdoor education bye yeah bye allowing relationship to be built with an area with a place yeah and it doesn't yeah we don't have to be covered in earth to build relationships so. Yeah do you need more?

(Well I'm just thinking of when you put together that maybe a weekend um workshop like yeah now or you know a programme or whatever it is then what um yeah what components do you uh from um designer so to say facilitator perspective the mentor perspective what do you want to put in place) uh gratitude always. Ha gratitude, start with that. The words before all else: gratitude comes first. inspirational stories. Really important truthful stories not not made-up stories. Um they can be other people stories but there retold in a good good way um. Fun and silliness important as laughter. Um end strong boundaries really important strong boundaries um around how we yeah how we treat each other how we treat the world around us. Um and so much actually what I put in when I create if I do a weekend workshop then I'm gonna have that weekend planned to the quarter of an hour you know every quarter of an hour I know what's going on but that's my that's my imagined hopeful weekend but then I'm always ready to change it and I'm always willing to change it to follow passion and to follow ropes of inner threats of connection so I can if there's connection happening then I'm really happy um and I'll end I'll missed something else like just this weekend been I'll miss out a couple of you know half hour of teaching if connection is happening around the fire, if we stop for a snack instead of 1/2 an hour snack break we push that into an hour because the conversation is really connective. and

that's you know that's what I'm here for and people even if we're not you know it's mad it's mad Derek we could do a a fire lighting workshop and actually people would just sit from Friday night to Sunday night with Linwood sitting around the fire and talking. And they'd be really happy haha because they're just they're such as long as connection is happening then I'm happy, and as long as connection is happening people are feeling connected and even if we're not doing what they came here to do they're feeling connected and that and that's and that's important, that's empowering so I put those things. End what else do I put in there? I put in good food, for that's important. Unless we're not having any food and then it's good starving ha ha ha um yeah let me think. Challenge I think challenge it's really good too, bringing people to an edge, um letting them you know being really comfortable with comfortable and almost I think a lot of the time I really hope for that people come up to the edge of their comfort zone and and feel supported and empowered to step out of their comfort zone. And that's where that growth happens for them and the magic happens so much, so so often the workshops gonna run a workshop if I run a school camp then you know day one is really quite easy and then by the end of the camp or their stay the tasks I have a set of an idea of things that I want them to get to or where they could get to and if they progress really quickly and they just really connect then the growth is exponential actually. But I'm always ready to you know just always reading always reading what the group is doing and so that I can adjust that, and it's you know what it's like it's so hard to pinpoint that but before a group arrives but if the group turns up within crash within 5 or 10 minutes I've got everyone in the group sort of figured out, alright can see cool this is how far I can go today really easily with these guys., um what else do I put in there. What Do I think of I think of um I think of this this strong boundaries being um if I'm putting it I wonder how to work this one how to so if I've got a group this group just just on this weekend the bird language weekend it was just it was a group of nine 27 to 35 year olds and they're all friends live in Wellington so they're very easy together. They can talk forever together. And if I gave them permission at the end of the day did stay up until 1:00 in the morning. Sitting around the fire talking but then I know that they're not gonna be much used to me in the morning to help me like the breakfast fire and cook breakfast and and they won't really pick themselves up into any sort of action until 10 thirty 11:00 in the morning and that's not helpful when they're here for a short time. So then the strong boundaries is that you know it's 9:30, if I'm just gonna be it I'm closing the fire down. As much as they really desire to be around the fire actually they're better off to sleep now and and have a full day of energy the next day um. And then and then that's interesting just saying that so there is a strong boundary there and then the absolute opposite is

when I do my winter walk with the men we have breakfast here and then we walk for 30 hours in the coldest part of the winter, which isn't like your winter, God, we've had snow we've had snow one year ha ha ha. But we're talking we're talking maybe -1 - 2 degrees Celsius so not hot. But we're just walking, we're walking through the night through the Bush and we're not using any headlights no torches Nothing, we're just walking through the darkness, stumbling and falling and finding ourselves in that darkness um. So that you know what I want from that one is I want absolute tiredness, absolutely bring me to the edge of my, so there is no there is no protective coating over my personality ha ha ha and I'm just raw and harsh and I'm tiredly Cold and I'm hungry and maybe I'm you know get to that point of being so tired that we can lie down in that darkness on rough rocks gravel whatever it is we're on and we can sleep for 5 minutes until they are bones gets so cold we have to get up and get moving again. End Looking for that tiredness that tiredness is important, usually the appetite for tiredness is I don't want it So again a it changes so much. So good sleep is not necessarily the the fundamental thing, because no sleep could be a fundamental thing. Haha.

(A few curious to ask you what you think of risk the element of risk?) Um (in this context) no I love it I love the element of risk yeah it's really important and I think I am I love taking people I love taking myself to that edge of risk but I loved taking others to wear that you know where they perceive the risk to be massive and the risk might be medium rather than high but they're perceiving it to be extra high. And so riskier risk is such a growth bringer you know such a growth bringer and such a fine line sometimes, such a fine line. And I've had some close calls, Inte. Ha, with risk. Um where were things have happened quicker than I anticipated. Or where people haven't responded two instructions really quickly um. And I've had some close calls on risk um. Uh ah Things yeah we do so much blindfolded, so much barefoot work so much with fires so much with knives with access with the big river. I look at so many children's lives are so risk averse you know the risk is removed from them, and I look at total and dawah and by the time they were you know 7-8 nine years old they were free to light a fire anytime they wanted they could use their knives you know they were free to use your knives you know um um a mora knife, um they were free to use those when they were three. Because they had cut themselves and they understood their risk danger of that. Um so there as as children when turtle and dawa were between 8 and and 12, disc management was higher than most 20 something year olds, possibly the most adults I think in risk management. Coz they had because they had taken so many risks and been put into risky situations, found out who they were and in those situations end end come to understand the true risks in it. So like you know the river, otaki river,

so when when they were little they only ever swam in the river, they never swim in swimming pools, it was always the river. And the river was always the gentle parts of the river until they got strong enough to swim and then now I watch him swimming across the river and they swim like a duck, they know how to ferry glide and layn their body in the right angle to cross through the current, it's just natural for them. And when they were when they were 789 when the river swelled up to be big, we put life jackets on and we'd jump in there. And for me I knew that I had a 400 metres of river to be with them and that there was no danger at the far end of that 400 metres, it actually went around the corner and into more calmer river, but for them jumping in that big swollen river was just madness. And what it gave them was a real respect like they're never in charge in the river. You know they just they are just borrowing time in there hey. End So yeah risk I find it's so important, so important. But also I've found as far as a facilitator goes with that sometimes that risk um is tiring ay, it's tiring managing risks on behalf of others, really tiring. Um end I had a I hadr a week last year I had a two week period Where We had a school camp for 13 year old boys, where one at the start of the week it was on a Tuesday, one boy nearly drowned. So swimming out beyond his ability, said that he was a strong swimmer, but actually wasn't a strong swimmer at all, swimming in the river and just disappears, hand up high, sinking underwater so I dive in and swim down and gather him up and bring him to the surface. Stop him from drowning. And then on this Thursday another boy, a different boy from a different class group the same thing, again underestimating his ability in water um and so giving them that chance you know to be in the water, hoping that they understand their abilities but always being present so, then dragging him out of the water, stopping him drowning, and then the following week being in the hills with a group of 17 year old boys and coming back off track after four days out in the hills and a group of the boys dressed really got like got sick of it they were over it and so they made some dumb moves you know they runaway at one point and are generally good students, they were just pissed off and their and their rebellion was to runaway, in unknown territory, off track, going the wrong direction, you know catching them sprinting with another bunch of boys to catch them and round them up and bring them back, .. And then we get because of that we lose our daylight and then we can't find the valley we want to come down because we're in in um unknown territory and then it starts to rain horizontal rain strong winds we pushed down into a valley and it's just slippery stones through the Bush it's impossible I know it is going into a real steep gorge, and so then managing with another adult managing you know 14 or 15 students in the pitch black with torches this time but on if someone tripped and tumbled you know it's just there would be such suffering ha ha ha, so like three

hours of intense darkness management on a steep slippery screen slope in the Bush, yeah the madness of that, so risk management there, the risk you know and the outcome of that was good, no one got hurt, and everyone was just like that that sort of epic journeys that that changed peoples lives, actually. But I notice for myself on top of that when I came home from that a couple of days later there was a car accident across the road and Jen and I set with two men that were slowly dying, and we don't know if they lived or died you know, they were taken away after about an hour of us tending them, but they were messy as. Just sitting with that and I was kind of like for myself my whole life as an outdoor instructor has been up keeping these skills to tend to those moments and be able to deal with risk, but man I had to just not be with people for about two months you know. Just it was too much I was like wow that's that's a lot of lives that I've just held in balance. Woof. Far out, yeah mad. Mad. And when I hear and what a toll it took on my on my energy. Yeah so risk. Ab.. absolutely important um and and always I think we have to be, as facilitators, as the story holder of whatever it is we are doing, to really understand that risk, so to not put people through, I've never put someone through something that I haven't done. Um so I need to understand that I'm a raft guide as well on white water and so understanding that. High ropes, rock climbing abseiling, there is just yeah risk is so present in my life haha, love it you know I so love it um and yet I absolutely respect it um, and I see the kids often dawah actually, dawah came to me one day I had we were sit on top kayaks in the river paddling down it, he was 10 years old, and I could see the skill that he had and saw I was encouraging him through new Rapids nothing nothing big, you know nothing too scary but scary for him. And I noticed when we finished, picked up and dragged our kayaks back up to home here, and um and then he was really quiet, and I went and sat with him I said oh what's up , and he said you know nothing nothing nothing he was kind of standoffish and didn't wanna talk, and I said well when you find the words you know I'll be over at the fire circle chopping some wood come and see me. And he came over, you know it took him an hour, and he came over and he just burst into tears, and he said I think you forget that I'm only 10 years old. I'm like wow dude. Yes so too, and now that he is, he is turning 13 in two weeks and he is beginning to understand that he he trusts my observation of where he is at. So if I say I think you've got the skill to paddle this rapid, he knows that I've seen the skill in him, and then he will take that risk. But I've never put him through something that I wouldn't you know that I don't think he could do. I never tell him to man up and just do it anyway, you know if he is not wanting to do it two I'm not gonna make him do it. That um but yeah important. Important to have the risk. And to stop the risk ha ha ha. ... it's just forever you know the kids think that they're invincible

it's like yeah I'm gonna stop you there. Sure, maybe you can do it but your mind is not in the right place to actually take that risk. Or two two to turn that risk into a positive outcome. It might you know taking that risk might have one kids it might help them grow and one kid it might turn them just into and to a person you don't want to be around. Because they have just, their head has expanded too much from taking that risk and they think they're more invincible now. Yeah (yeah just uh what you said really pins it down to me I think risk and respect for risk essential piece to make it something potentially life giving) yeah that's right yeah.

Q5 I think the biggest thing I see is that hinders regenerative outdoor practises is um is a so often it's time or money I think it's money base you know if someone is, if I'm getting paid by the hour send person who is paying me by the hour doesn't want me to sit for half an hour with someone who's struggling to do something. Like you know forget about them take the next person, get them through. so oh well then that person you know so we lose a chance to regenerate and we lose our chance to connect. So um I see that often that that um but profit a profit making business model is anti regenerative outdoor education. And also I think the school system judgments and measurements it's also anti regenerative outdoor education. Yes those would be my main things I think um but also also the um just people's people's perception that they are not nature, and that nature is there to be consumed and abused and used and then left behind so you can go home to your house. Yeah consumerism of nature, profit building from nature, end a judgement of someones actions um someone's yeah action rather than rather than an observation of their connection.

Anything else?: language ah there was one more thing just one little extra is language hey is the importance of language. Um in that relationship building. Um I always I always sometimes I feel quite self-conscious when I'm talking to a group of peers that's when I start talking about brother son and grandmother moon and mother earth name these these creatures around me these beings and um and I see the look on people's faces um but always always I am talking off relationship you know always bringing it into my family into my relationship that yeah important that too you know how we talk and the and the life that that simply simply is. regenerative outdoor education do story of the day at the end of the day, outdoor education will do a debrief. Totally totally different hey Yep yeah, if someone here is debrief they think they've got to perform and say something special to to pass 2 be accepted. The story of the day is their own thing coming from their heart, there is a real massive difference in that hey, such a simple little thing. Um.

B2 - Interviewee 2

Jag ska bara kolla upp vad du säger exakt. Regenerativa, vad innebörden är exakt. Alltså själva ordet menar jag. Ja men det är väl åter, möjligt att återskapa eller vidareforma, är regenerativ. Åter, regenerativ. Vänta jag har ju mitt, synonym. Till och med. Synonymer. Regenerativt ja. Regenera. förnya, återuppbygga, eller försöka återvinna. Jag tänkte, förnybart, kan man säga. Ja, men bra. Då är jag med på alla dina frågor.

Fråga 1:

Då har jag ju, erfarenhet. Ja det vill säga, ja då har jag erfarenhet det där med våra skolklasser och andra grupper under årens lopp då vi har ehm praktiskt arbetat med och eh undersökt och eh har tagit vara på sådant som redan finns. Vi har egentligen inte gjort nånting, haha. Förutom att ta vara på det som finns. Eeh. Och på så vis skapat en upplevelse av vi kan säga barnen då, att barnen, i sig, ser att dom dom kan skapa, dom kan gå ut var som helst och skapa nånting. Eeh dom kan bli skaparen. Sen gjorde vi ju lite saker i och för sig. Vi plockade en eeh ett övergivet getingbo och pressade. Så hade dom papper som dom kunde rita på. Och vi plock men det var lite mer process att vi gjorde papper på annat vis med nässla til exemple. Men just det där, det som redan finns, och kanske bara vänta på att vara till nytta. Det var så så vi utgick. Nu vet ja inte om jag svarar riktigt på din fråga. (jo men det tänker jag, det är väldigt konkret erfarenhet...) ja. Hmm. Det var ju så väldigt mycket där, du har du har ju kanske dom också papperna med dom Ja juste. Hmm. Men det var så mycket som hände som var också för oss en överraskning alltså om vi hade en grupp och hade planerat att vi gör det och det och det och det så på vägen då så plötsligt dyker nånting upp helt oväntat som ju blev extra succe då. Nu kan jag inte säga precis för ögonblicket vad det var. Men kanske bara som en som en eeh teori kan man säga att vi hade inte räknat med att den och den växten redan blommade eller hade fått eh frukt eller nånting sånt och så var det då så att den hade fått frukt och då kunde man sätta igång och göra nånting med den frukten som man inte hade räknat med alltså tillfälligheternas inverkan var väldigt spännande alltid. O det kanske också är nånting som är viktigt att trycka på numera i dessa tider: tillfälligheterna. Jag vet inte om man har så mycket tillfälligheter nu som man tycker är roligt

(Ja och ta vara på dom..) hmmm.

Fråga 2: Dom är.. eeh. Det kan ju vara sådant som försvinner. Alltså det allt som naturen bjuder på det är ju kortlivat. Om man inte torkar eller så vidare. Och eeh regenerativt är det i iden, iden i sig att man utgår ifrån det som finns och blir skapande och kreativ av det. Och eeh, just det som har hänt just idag är i många fall inte nånting som bevaras eller är regenerativt men däremot i sig, ständig ständigt ständigt nytt, kan det eeh eeh, ja jag jag stör mig på den just det regenerativa just ordet, stör jag mig på. Vad var det vi kom fram till nu åter.. (ja, egentligen åter-liva men det är väl det är) regenerativ det var ge.. ge regenera, förnya återvinna. (så ge liv jag tänker också mycket på på att det eeh är ganska cykliskt på nått så o att och det är inte linjärt och tar stopp, utan att, precis att livet ges vidare ehm på nått sätt) ja. Eehm. Till exempel bara som en liten detalj till våren, när man elak som man är som människa som gör så gör man ett litet hål och sitter vid en liten inne inne i björken när saven rinner till. Och så har men dem där veckorna när saven rinner till och gotta sig i den där saven och sen är det slut sen får man vänta till nästa år och det! Där har du nånting som är oerhört viktigt att barn lär sig fortfarande som håller på försvinna: tålmod och nånting att glädja sig åt, nånting att vänta på. Allt går så otroligt fort fort numera, allt får man direkt på sekunden. Som vuxen så googlar man snabbt som tusan på sin mobil och så har man svaret på 1,5 sekund vad nu det och det betyder eller hur o hur o hur man ska göra med dtt. Det är snart ingen tid att.. nej det är snart ingen tid mer kan man säga. Alltså att detta detta som är så fantastiskt att man har nått att längta efter, det är viktigt att barn får ta del av. Så dom kan längta efter den här saven till nästa år. Mest, dem här lilla experimenten att man sätter in det i lilla hålet i det, o sen flaska under, det är som en liten eeh ett äventyr. Om man nu tycker om saven så mycket det vet jag inte. Bara som ett exempel med att just detta, det förnyas på lång sikt.

På lång sikt och över tid.

Fråga 3: (Jag tänkar att ehm som jag känner dig att du du för mig utifrån sett såklart men som jag lärt känna dig så tror jag mycket att du verkligen lever det här och har lyckats fortsätta att välja att leva eeh kanske regeneration hehe i sig, om nu jag valt att fokusera mycket på det

begreppet också. Och du har ju du har ju varit inne på några ja de här konkreta exempel eehm med dina grupper och sådär, meneehm men om du tänker liksom en konkret upplevelse eller konkreta upplevelser som du har haft som du tänker eeh bärs av eller eeh jamen är, har vart, regenerativa utomhus eeeehm lärande upplevelser, vad äär, är det nått som kommer, kommer upp då?)

Ja, vänta ett tag. Så, ja, det är, hoppas du tycker att det hör till saken man äter ju i sitt liv man odlar lite grann och numera odlar jag ju ytterst lite. Bara på en rektangel bakom huset. Och så har jag i några år då haft lite rädisor o varje år så har jag tänkt det var ju fasen vad dom blir tråiga och tråkiga. Och ena året, det var kanske 3 år sedan, så lät jag de stå då jag bara struntade i rädisorna med rot och allt. Och sen efter den tiden så så fick de söta blommor på de där rädis plantorna. Åh vad fina blommor, så tog jag in lite och så lät jag blommorna vara och sen tog det inte så fasligt lång tid då blev det små kapslar eller ja kanske kan säga frukter får man nästan säga på dom här övergivna rädisorna. Ah och så smaka jag på en sån, det smakar jättegott! Så nu har jag gjort så varje år att jag har sått rädisor och dessutom kan man vää...na frön då ju. Och så har jag, kokar jag eller inte kokar men lägger in dem som kapris ungefär, dom här frökapslarna eller frukterna. Och nu har det spritt sig här så det är den ena efter den andra som börjar haha odla rädisor på annat sätt. Och det ger mycket mer än dom där små runda grejorna. I varje fall dom som jag har odlat dom blev aldrig goda. Menee frukterna är goda och det hade jag aldrig hört talas om att man ska lägga in frukter av rädisorna, det var mig helt nytt och råkade jag komma på själv hehe. Det är verkligen härliga små trevliga aha upplevelser, lite extra godis i livet kan man säga. Som tankar eller som upplevelser som är godis, lite extra krydda kan man säga också. Mm (hmm va härligt).

Fråga 4: det viktigaste kanske jag tycker är att människan lär såg att underordna sig där det hon lever med runt omkring sig. Inte att hon ställer sig som makthavare, utan hon lär av, hon ska inte lära ut till naturen utan naturen ska lära henne. Att man inte sätter sig på några höga hästar. Som stor, stort omfångsrikt svar det där är att människan hellre underordnar sig för för att då blir en ehh det kan bli ett givande och tagande från natur till människan och människa till natur. ehh men också tänker på skolklasserna, att man ser varje elev och det har väl att med annat och göra, man ser varje person hur hur hur liten och tyst eller galet vild eller hur personen än är så kan man få henne/honom att bli den där tittande och lyssnande och lärande. Jag vet det var en grupp som kom hit och då när de kom hit förstår jag hur de sparkar som gärningar efter varandra i mossan på vägen hit och tänkte vad fasen vad de håller på och det fick man ju då på ett lite

vanligt och pedagogiskt sett få de att förstå att det går inte att hålla på så men mossan, då är den borta sen, då har du ingen mössa på det stället alltså, ödmjukheten. Mmm människans roll i det hela skall vara att men sin sorts förmåga göra naturen någonting, inte utnyttja den utan tillföra något. Kanske suddigt sagt jag vet inte. Du hittar nog ut någonting av det. Jag vill berätta en sak som kanske inte handlar om din fråga men jag hade alltså många skolklasser här och då var de ju från 4 år till 16 kanske så där väldigt olika. Och sen hade vi lite roligheter med, vi hade ett träd borta vid vägen och där råkade det växa choklad. Det var ju så fantastiskt att det inte var klokt ju. Den låg små rutor choklad som det stor M på, som i mulle, skogsmulle trodde dom då det betydde. Aah. Så fick de skörda choklad. Och det där råkade det ju alltid finnas nej det skulle vara en skolklass. Ja och sen. Eeh. Ja de kom från när och fjärran, Växjö bland annat också. Och sen gick ju åren och jag gick och promenerade på sandviksgatan i Växjö och så kom det ett sånt här gäng du vet med starka, läder och nitar och håret som man blir alldeles vettskrämd, en grupp med killar så där. Och så så ser jag dem, ser den ena mig och så, så liksom rusar han fram, han, andres lycklig i ansiktet. "men hej!" säger han. "Hur är det med choklad trädet?" Åh så tänker jag, det lönade sig. Ja alltid var förvisso det var ju inte lätt alltid ska jag säga, men det lönade sig, allting lönade sig. Om inte allt annat för denna enda men människa redan att få uppleva det och han, hur han bara lossnade från hela sin tuffhet där i gruppen och då rusar det fram "hur är det med choklad trädet?". Haha. Då känner man att det här något är lyckat något har lyckats.

(Vilken fin, vad fint att du fick komma tillbaks till dig på det sättet. jag tänker ofta det att det är så mycket vi gör som vi som vi inte kommer ha en aning om att det har haft en påverkan att det har bidragit till någonting. Men ibland så kommer tillbaks till oss och får vi se att, just det, du har ju jo något, kanske viktigt. Tack för att du la in den berättelsen här nu. Den känns också den känns ändå väldigt relevant)

det kan man kalla en solskenshistoria den här killen. *(Ja verkligen och ja men lite så här en bekräftelse vet jag inte men en signal till det här arbetet att eh, som ibland verkar så självklart och enkelt men också svårt att få in i men precis som du var inne på tidigare att allting ska vara så snabbt och så digitalt och så där och det är svårt, det verkar svårt att övertyga omvärlden av det här väldigt enkla ibland.)*

Ja just det. Där fick du fram ett ord som jag är väldigt mån om det enkla ja precis. Det enkla. Där får man ut mycket. Och det minsta är det största miraklet.

Fråga 5: oj hmm. Det största hindret. Jaha. Det är tror jag det är som parallellt finns att jämföra med och som är väldigt lömsk, att attraktivt, och det är ju hela den här eh moderna materiella standarden. Livet som man rusar efter och rusar efter och rusar efter och man ska, det är så mycket man ska ha. När man egentligen har det allra värdefullaste och på enklaste sättet inuti sig själv. Det där är ju i Bibeln ett väldigt fint ord: man man maneh jagar efter vind. Människan jagar efter vind och eh. Ja men där har jag ett exempel, vi hade ju många kurser Manuel och jag. Utom i början av nittioalet, då var det precis som om det inte fanns mer. Inga kommuner inga landsting inga kunder, ingen ville ha någoting med medeh skapande konstnärskap att göra. Det blev lågkonjunktur och man hade inte råd. Skolorna hade inte råd att komma på kurser, det var inte det att vi var dyra utan det det det och det var ljus och planerat in, vad vet jag i olika fack som med ja ingen aning, skatteräkningar ingen aning, alltså hela detta system som styr oss allihop. Det är då var det då var det kändes verkligen väldigt snopet och konstigt. Då vi var helt värdelösa. Eh så är enligt enligt hur vi upplever det. det var helt tyst omkring oss. Och eh sen när när det väl när lätta med den här lågkonjunkturen så var det ju fart igen. Ja det ju ju exakt ett exempel på att pengarna styr. Pengarna styrs så oerhört en egen väldigt. Så o vad är det man bortser från om man till exempel en skola inte har pengar, då är det ju eh kulturen som stryker på foten först. Och det är där det utvecklas något skäligt och något främjande för en människa att växa upp och till exempel veta de fick ju mjölka här alla ungar. Hur många hundratals ungar har mjölkat vara getter. Och då fick, hittade jag en teknik hur jag väldigt lätt kunde visa de med deras händer och fingrar hur de skulle knipa och trycka och så där. Och det var så fantastiskt för det var en som säger då ja det klarar jag aldrig. Och så visar man lite "titta titta! Det rinner" och så där va. De där underbaraeh aha upplevelserna för barnen. Och sen då vara barns kusiner nere i Lund som inte ens fattade att alltså de hade ju sina mjölkkartonger från ica då i Lund, min brors barn, och de vet inte ens sammanhanget att man mjölkar ur mjölk ur ett djur. Sådana saker är ju or or hyggligt viktigt tycker jag för barn att veta och att också ha varit med om helst då. Sen måste jag säga att det finns en hel del skolor som på hugget och möjliggör en hel del fina upplevelser för skolklasserna och inte minst sådana här historiska dagar de har, medeltid till exempel. Och involverar då hur man bakar bröd och hur man gör ost och sånt. Så nog finns det. Och inte bara waldorf skolor utan även andra. De här, Fagerhult skolan hade också oss förutom en hel del eh fina initiativ. Och att de bygger, gör ett trädgård i sin skola, någon skola som har höns och så. Det är fantastiskt.

(Ja det ligger mycket i att få ha den här nära kontakten tänker jag. Att få uppleva det i första hand) ja. (Så det finns hopp i alla fall) ja. Så det är, det är just detta att verklig i verkligheten, få verkligen uppleva det.

Jag vet inte om jag har kunnat förtydliga några byggstenar. Men du kanske får efterlyst snabb mig och se vad jag har sagt haha.

(...) aja, jag kan nämna något med galler där kommer jag att tänka på det var många år sedan men det var när vi hade det som bäst eller värst eller vad jag nu ska säga ja vem väldigt självhushålliskt. Och det vi hade flickan lärde vi känna när hon 2 månader gammal knappt. Så liksom följde henne där hennes föräldrar lärde vi känna och hon gick alla år på waldorfskolan i Örebro. Och hon frågade om hon skulle kunna få bara hos oss som praktik. Det skulle ingå, om det var sista klassen i, om det var högstadiet eller gymnasium det vet jag inte. Men där fick hon vara så hon var i kanske en månad jag tror det var en månad, var maja här hos oss. Och jag hade ju lärt känna henne sen hon var bebis och jag kände henne alltså hon hade en oerhört känslighet i sitt sätt att vara. Och kände igen en del från mig kanske också. Och då när hon kom hit då tänkte jag, nu är det bäst att man eh bygger eller möjliggör för hennes trygghet och självförtroende och jag sa då att nu är det som det är på Hovan, och vad man än gör här så blir det bättre än det var innan. Man kan aldrig göra fel här sa jag. Och det bara troligtvis precis det hon behövde höra. Så hon var så trygg i allt hon gjorde. Och hon gjorde det på sitt sätt. Och jag vet man skulle skära eh rabarber och eh hur ja jag då: jag lägger 4 stängda på en gång och skär plapp plapp plapp Plapp så är det snabbt gjort, nej hon tog den ena efter den andra och skär hela från början till slut och nästa och nästa och nästa. Och det blir ju jättefint, jag sa inte ett ord om det att hon kunde göra det på ett annat sätt. Det var ju klart vad skulle jag ha för en anledning att säga det. Det var kanske jätteskönt för både henne och rabarbern, att att det skedde långsamt ha ha ha. Där har du en sån, en jätteviktig så med människor som ska växa upp till trygga medresenärer med växter och djur på denna jord.

(trygghet. Ja. Hmm. Ah vad fint.)

Där fick du en värsting med med läder och nitar historia och så fick du en skira försiktiga maja historia. (ja verkligen. Jag kom på den andra byggstenen som jag hörde i det du berättade. Det var ju den ena det här att titta på individen och och möta individen och det andra att människan eehm vilket ord använder du) underordnar sig (precis, att men ödmjukhet i sin roll i sin plats) om man underordnar sig på så vis som jag menar så händer inte detta som har hänt nu och tyvärr

den för länge sedan att människan satsar och satsar och satsar långt långt långt över både sina och jordens kapaciteter. Snart eller knappt nåt kvar av det hon vill ha och ha och ha o ha. Man förstår inte att det går inte på det viset. Det slår tillbaka till sist. (Ja. ja.)

Något mer du vill tillägga? : ja. Det är väldigt underbart om människan kan ända tills ålderdomen jag såg fram, kan behålla barnet i sig, sagan i sig, nyfikenheten också sagan i sig då kan jag säga så här alltså vi fick ju 2 barn och sen var det 10 års paus så fick vi 2 till barn, och det var stor skillnad i ålder . Och då hade lilla sunna varit med när storasystrarna hade skolvavslutning. Eh de kanske var eller hon kanske var 4 och de 14 och 16. Och så var vi på skolvavslutningen och det var så fint och trevligt och alla var finklädde och glada och så blommor och allt och sen åkte vi hem. Via, från Älgshult via Idebobås som är en väldigt vacker sjö, och så när vi kom över där vid sjön, så var det lag dimstråk, du vet hela sjön var full av liksom din dimma dimma. Och så säger ju jag " Åh titta, elvorna dansar!" typiskt mig och då så säger lilla Sunna, " elvorna har kanske också skolvavslutning". Så ska man kunna ha det ända till tills döden skiljer oss åt eller förenar oss. Fantasin, fantasin ska få leva starkt ändå, hela ens liv kan man gärna kunna leva Med då fantasin. Ja då kan du ju få den, snabbt, snabbast lästa dikten av alla mina dikter här som du gärna vill läsa allihop. Men ah men hur den nu ska gå det måste bli någon vacker dag. Men den det sista som jag kallar epilog, det är, jag har placerat orden så att det går den sprid långa ordet är uppe och korta ord och svala ord och litet i .. och så går det ut igen det blir som ett timglas. Dikten är dikten är liksom formad som ett timglas.

Och då skriver det skriver jag :

Fantasin
Gjuter
Liv
I
De
Sköra
Drömmarna

Det är det jag ungefär Som jag ville och som är älvorna berättar om alltså fantasin gjuter liv i de sköra drömmarna. Att de sköra även de sköra drömmarna kan så vis ja vad säger regenereras och bli starka, (ja, gjuta liv) för många. (ah det är bra uttryckt, ah .. upprepar). Upprepar dikt.. Då passar orden precis smart och brett så som ett timglas, och timglasen är också en symbol just för tiden och ja, det kan du tänka ut själv vad du tycker om att ett timglas är. Haha. Det heter ju också Sandbur, det tycker jag är så fint n namn, ord Sandburet. (tackar... och så)

Det är väldigt formande och främjande och spännande att för frågor så här och prata igenom dem med dig. Det finns saker som förtydligas för en också.

B3 - Interviewee 3

Fråga 1:

Eehm. Ja men det är kul för nu så läser jag ju lärarprogrammet och där har vi börjat dyka lite grann in i filosofiska frågor om vad är lärande? Och varför lärande? Vem är det som lär och vem lär ut? Lär, hur lär vi oss? Hur skapar vi kunskap? Och något som har klingat gott i mig är hur, lärande handlar om att liksom, ah men någonting om att liksom såhär vi blir människor i mötet med varandra. Det är så vi berättigar vår existens och det är en grundpelare som allting annat sedan vilar på. Att lärande inte är att fylla något tomt skal med massa fakta utan det handlar om att vi liksom som människor möter varandra, berättigar vår existens och hjälper varandra att växa som människor. Det är det som är liksom grundpelaren, eller det har klingat väl i mig och då är jag också personligt intresserad av att någonstans hitta tillbaka tror jag till hur det, vad det är att vara människa över huvudtaget. Och för mig handlar det jättemycket om att knyta an till eehm, till allting som är kanske ute, utomhus, utanför våra byggnader och utanför vår infrastruktur eller bilar eller liksom begränsade, rumsliga utrymmen. Ah men att vara ute. Jag tror det finns för mig, jag tänker på det liksom, att att för mig blir det då så självklart att utbildning, bildning, kunskap och att bekräfta varandra som människor eller berättiga allas existens i mötet med varandra, är som kraftfullast ute tänker jag. Och det är det jag är nyfiken på, så att eeh. Och jag tror att det här med kopplingen till regeneration, eller att åter, ah men att ge tillbaka på något sätt eller att hitta sin plats i ett ekosystem som en del i pusslet är, det liksom hjälper dom här andra processerna. Det är liksom en positiv förstärkning av varandra. Eehm. Så jag tänker ju att genom att vara ute tillsammans som människor, kan vi också lära oss vad det är att vara människa, i vår omvärld men också kopplat till ekosystemet runtomkring oss och som upprätthåller oss.

....babbel

Ah, men det finns jätttestarka kopplingar däremellan och sen liksom har jag väl inte, jag kanske inte ser vad ska man säga metoder helt klart framför mig men lite mer grundläggande eller liksom filosofiskt så är det nog så jag tänker, att vi kan lära oss att vara människor med människor i vår tid och att bara vara människor på den här planeten bara genom att vara ute. Jag tror, jag tror liksom att vi kan aldrig riktigt fulla människor om inte vi börjar .. åter bli bekväma med allting runt omkring. Vi kan inte fortsätta frångkoppla oss det faktum att vi ÄR naturen. Det är väl typ det, det är väl det jag känner att utbildning och lärande, som du sa, oftast kopplas till ett klassrum, blir så himla platt, typ. För att, eller osm att en grundläggande dimension bara saknas.

Jag tänkte på det idag när jag bara hade sv eller jag hade engelska gramatik med almänkurs och allt jag ville var bara att vi skulle gå ut, typ. För att man ska kunna jag vet inte genom att vara

ute förankra ah men såär varför är det vi lära oss språk liksom? Eller hur, när ska vi använda det och vad är det för syfte med det, typ? Och att kunna gå ut och liksom ta på alla saker som vi pratar om ah men i den här, idag så pratade vi om skillnaden mellan a och an, liksom 'a stone' eller 'an umbrella', ah, så bara, men att istället kunna gå ut liksom och med alla sinnen liksom koppla an till den kunskapen utomhus, det känner jag bara ville ut men jag gick inte ut för jag visste inte om jag fick liksom, eller om dom skulle vara öppna för det såhär. Jag tänker att ute-aspekten kan verkligen förstärka eller förankra kunskap liksom.

Kort egen erfarenhet: oef. Vad har jag... Ah men jag har ju jobbat ute, till fjälls mycket, ute på fjället. Det är ju en special miljö som jag tror väcker mycket känslor i många människor. I alla fall dom jag har mött tycker liksom att det är ett landskap som dom, det är något speciellt med det landskapet. Om det är för att många kanske inte lever där året om och känner att det som ett bakår utan att det blir någonting exotiskt, eller om det är liksom att det är hemmaarena, ah det är både och. Jag tycker att att alla som jag träffat har liksom, känner att det här landskapet är någonting speciellt. Och jag tror också att att eeh det rumsliga, alltså, jag tror att vår liksom eller jag vill tro att vår kreativitet och vår förmåga att reflektera kan bli större om inte vi har en rumslig begränsning. Att vi kan vara ute, vi har inget tak över huvud, vi har ingen vi har inga väggar runt omkring oss, vi kan liksom verkligen jag vet inte det är som att vi kan alstra någon energi typ från himlen eller från luften runt omkring oss medans när vi är i ett klassrum så begränsar ju det i rummet som vi har runt omkring oss, som någon slags energi typ. Så att jag tänker väl att eller för mig har det varit väldigt kul att då vara just ute för att jag har upplevt att många också har haft känt utrymmet alltså det rumsliga och lunget att att eeh reflektera och känna efter eehm. Och det tänker jag liksom att börja KÄNNA igen eller att KÄNNA när man är ute på en plats, eller KÄNNA in landskapet eller eller liksom bli rörd alltså det det, tror jag inte är lika lätt i ett klassrum. Men eeh, eller jag det kan det väl också vara liksom men det här med, jag tror att för att regeneration ska uppstå så måste människor KÄNNA. KÄNNA för en plats, eller KÄNNA för ett fenomen. Och det tycker jag är bra eller liksom effektivt ute.

2. Eehm. Nej men inte alltid absolut inte alltid. Och jag tror det är någonting jag tränar efter eller jag söker efter det mer och mer men jag tror att eeh att eeh det är ett så starkt paradigm eller vad man ska säga, med att mänsikan är solen i vårt solsystem, liksom det här antropocentriska. Det är någonting som lever i mig väldigt mycket just nu och att vi allting runt omkring oss är för vår gagn liksom. Eller för vår benefit. Allt runt omkring är till för att tillfredställa våra behov, och så har jag väl kanske både jobbat och sådär tänkt väldigt mycket utan att jag vill det

men det är sån stark norm liksom i vår tid att fjället är till för att jag ska tillgodose mina behov eller bäcken liksom bäcken finns till för att jag ska få friskt vatten och att det finns kanske inte alls lika ofta som jag vill en känsla av att ge tillbaka. Eller jag vet liksom inte hur hur man ska bryta det här antropocentriska och ge tillbaka. Så det är väl det jag tänker typ att shära mycket när jag varit ute och jobbat har jag också kanske tillgodose mänskliga behov men inte landskapets behov. Det är ju någonting som ah men det är lite sorligt det kan jag tycka är lite sorgligt. Att jag har blivit meddragen i det här antropocentriska det tillgodosett människors behov men inte landskaps behov men nogånstans har jag väl önskat att vi genom att vara där och kanske genom att bara berätta om varför en plats är så pass unik att det ska kunna skapa respekt eller en känslomässig koppling till det som sedan kan leda till någon slags respekt eller omvordnad eller att ge tillbaka. Men jag har jobbat med grupper så himla kort så man hinner typ inte dit. Det är därför jag vill blir lärare för att hinna dit, tror jag. Kort som tidsspannet, med en grupp. Typ 3-5 dagar max. Och då hinner jag, jag har ju inte hunnit dit. Jag känner liksom att vi kan hitta ett sätt att ge tillbaka till en plats. Därför vill jag bli lärare. För att vi ska hinna dit.

Fråga med ja svar → ett exempel på hur det INTE är regenerativt → fokus på människan för mycket. Att ge mer fokus till till exempel platsen där man är skulle vara del av hur det kan bli mer regenerativt.

Jag men exakt, så ser jag nog på det regenerativa perspektivet i din fråga 'hur ger vi tillbaka'? det är väl det som är min tolkning liksom av det begreppet, hur vi som människor kan ge tillbaka alltså bortom typ att kissa på en plats så att det återfår någon slags näring för det känns banalt. Men så har jag läst en jag men hon är väl typ botanist eller ekolog, Robin Wall Kimmer, Braiding Sweetgrass, så lite utdrag därifrån och liksom hur vi kan ge tillbaka på, med icke material, på icke materiella vägar. Alltså med ceremonier, eller med energi eller med tacksamhet eller någonting, tankar, eller eller ritualer, ge tillbaka till platsen. Det tycker jag känns spännande. Men jag vet liksom ändå inte om det skulle vara regenerativt tillräckligt. Men eeh, men jag känner mig väldigt öppen för för input eller inflytande i det. Det känns spännande. Ah. Som jag känner att jag inte bara är en parasit på landskapet som tillgodoser mina behov på bekostnad av landskapets behov, tror jag.

3. eeh. Rege... hehe Den första som känns helt tvärtemot var när jag skulle ha en grupp och vi skulle lära oss att färdas säkert på fjället på skidor i nära lavinterräng, och så är det ganska, och

också bara färdas säkert på vintern med alla dess väderförutsättningar och våra kroppsliga funktioner allt vad det nu innebär. Hmm. Och då så åkte vi ner för ett fjäll, och så var det ganska dåligt sikt, och så bara kutade iväg en ren och dess kalv liksom, och då bara kände jag vafaaan vad dåligt liksom, varför åkte vi här? Men jag visste ju inte att den var där det var ju liksom ett ärligt misstag eeh och hade jag sett den så hade vi ju inte åkt där, men jag såg inte den. Men det kändes lite jobbigt, såhär faaan, nu har jag liksom stört den här bara för att vi ska kunna åka skidor precis här liksom. Ah. Men det tror jag också har med politiska frågor i det här området ehe och typ att renen har en väldigt gudomlig status. Eehm. Eller uttryckts ialla fall ha en gudomlig status här. Det ko. Eller just renar är kopplat med ganska mycket såhär, ah vad ska man säga, nästan dåligt samvete. Haha Det är lite speciellt. Ah, men en annan grej det var faktiskt för ett par veckor sen så var jag ute med en klass som skulle bli fjällguider och så kokade vi kaffe och så tyckte jag att men för det regnade men vi jag tänkte men vi släcker ändå elden för jag tänker liksom att man liksom inte ska låta elden brinna eeh ifall den tar sig och det är ju inte heller liksom snällt mot landskapet att vi med vår eld och oförsiktighet ah det skulle ju inte börja brinna men då sa en att nej men eehm Jessica den här läraren på folkhögskolan att om det är säkert så kan man låta elden vara för ekorrarnas skulle att dom ska kunna springa dit och värma sig. Och det tyckte jag var så himla fint att såhär, ah nu vet jag ju inte om ekorrar brukar sitta vid en eld och värma sig, det kanske också är ett väldigt såhär människo alltså utifrån människans perspektiv. Men att börja tänka sig att såhär, ah men här kanske någon annan kan ha gagn eller ha vinst från liksom att det är ett sätt att ge tillbaka: låt den där elden bara vara brinna ut och så är det lite lite glöd och lite värme för andra liksom hur låt saker bara .. så det var ett sånt liten nästan såhär skaka om lite granna att ah men juste! Ah men Så kan det ju vara. Men det är svårt att veta. Men jag tror att det är liksom att öva att verkligen sätta sig in i, det är skitsvårt, men att sätta sig in i andra, men kanske framförallt levande arters perspektiv. Eehm. Och hur vi människor kan lämna spår efter oss som är positiva för dom. Och inte bara, tar och får åt oss liksom.

Och jag har tänkt på det lite grann när jag har plockat svamp och bär, nu i dagarna. Att jag behöver inte lensa ett ställe. Jag kan också lämna. Tänkt på det när jag plockar blommor och liksom medicin växter och örter, att jag plockar det ganska sent för att fler arter ska liksom få ah menbiin, och flugor och insekter ska kunna ta del av det också. Så såna saker ser jag liksom det skulle kunna hjälpa till om man applicerar det i en pedagogisk miljö liksom eller lärande situation. Tycker att det kanske skulle kunna vara exempel på hur man mer regenerativ lär ut. För att ah skapa någon slags regenerativ lärande process.

4. jaa, meeneeeeee det som jag tänker på nu kanske är att eeh koppla eller tänka efter utifrån frågorna typ ah men lite såhär timing. Tid och plats och årstid. När är det när är det som som som bäst utifrån kanske också om det är bäst utifrån landskapets perspektiv är det inte då bäst för oss människor också för vi är det eller vi är naturen vi ÄR landskapet. Eeh till och i olika aktiviteter, säg att man vill ut och liksom paddla eller något sånt där ah men då kanske man verkligen ska tänka efter: är det här en tid då fiskarna leker eller då bäverungarna föds eller då fåglarna häckar eller vad det nu skulle kunna vara. Då kanske det inte är timingen. Man kanske ska göra det en annan gång. Eller samma sak med växter typ ah men om man ska lära sig om medicinväxter, när ska vi då skörda eller liksom plocka det? Och HUR ska vi plocka? Ah. Det kanske är en sån grundsten eller grundpelare i regenerativ pedagogik. Eeehm. Och eeh också funderar över liksom såhär hur kan vi ge tillbaka, mycket. Tror jag är en sån annan byggsten. Hur kan vi som människor ge tillbaka? När vi då får möjligheten att göra vissa saker eller vara på en viss plats, hur kan vi ge tillbaka? Både med kanske icke materiellt men också materiellt eller spirituellt kanske. Och sen typ, Är den här vad ska man säga, det här temat, det här ämnet eller den här liksom eeh den här kunskapen, är den vad ska man säga, bidrar den till en positiv förändring, eller en hälsosam förändring, för för liksom människor och och andra hehe. För alla, långsiktigt. Kanske det här med liksom långsiktigt perspektiv eller liksom att, ska vi verkligen SKA vi verkligen lära oss det här? Eller varför liksom tänka efter såhär är det bra liksom är den här kunskapen bra att man har det liksom ett tydligt syfte som kanske är mer långsiktigt än ett par år eller en en ah så. Typ flera generationer bort eller liksom är det här en kunskap som kommer att hålla och bära hälsa med sig länge liksom? Eeeeh. Ville du att jag skulle komma på fyra, vjag vet inte varför jag fått för mig att det skulle vara fyra.

Hur kan vi typ återta vår plats i det större systemet typ. Ur kan vi hitta vår plats eller vår koppling till att vi är natur igen. Det är nog kanske det som jag tänker är har, som talar delar i regenerativ pedagogik. Inte bara hur hur bekräftar vi människor varan utan hur ah hur hittar vi tillbaka nånstans. Tillbaka eller vidare. Hitta vidare. Inte att vi ska bo i grottor. Men att vi ska inse att vi inte kan skilja oss ifrån det som är runt omkring oss. Det går ju uppenbarligen dåligt. Det är ju ganska mycket kris! För att vi har kopplat oss ifrån det, för mig det faktum, nu är det farligt i det, men vi är ju natur, vi är också , vi är eko, vi är en del av ekosystemen. Vi är en del av, eller cykeln i den här på den här ballen som flyter runt liksom i.

Finns det mer konkreta saker som hänger ihop med dom här :som du upplevt som medel:

Ah precis. Ah asså såklart är det ju väldigt, liksom, regenerativverksamhet eller dom perspektiven är ju väldigt väldigt kopplade för mig till min tid med fjällbete och fårgården, och fårskötseln hur vi människor med all vår kapacitet och kompetens kan möjliggöra någon slags regeneration av landskapen och dess liksom näringsvärden om vad ska man säga i jorden och därmed för ekosystemen genom att hålla djur på ett visst sätt. Eehm. Så det är ju väldigt tydligt kopplat liksom till det men det är ju liksom mera verksamhet kanske än en pedagogisk metod. Eehm. Så det aah. .. *Det kanske är något i det, en metod,* Ja, att jobba med djur typ Ja absolut!. *Och komma nära levande* ja! Ja men nära organismer eller se liksom att vi har vi har SÅN kapacitet. Vi männi alltså människor har SÅN kapacitet, sån kompetens, vi liksom löser SÅ mycket problem, och har ju liksom en fantastisk hjärna så, eeh, och hur kan vi då, det är lite som såhär, som när jag läst, såhär superhjälte with great power comes great responsibility: hur kan vi kanalisera den här fantastiska kapaciteten till att gynna livets kraft?! Här, hur kan vi göra det? Ah ah vissa kanske gör det genom regenerativt jordbruk och med djur, vissa kanske gör det genom att eeh, eehm, ah men verkligen prata om betydelsen av tid och plats och annat för vår, vår aktivitet eller det vi ska göra i koppling till landskapets behov och situation och förutsättningar. Eehm. Det blir mer filosofiskt. Aah. Men och hur vi kan bryta upp från det här antropocentriska tror jag. Det är väl det som jag tror är, lyckas vi inte med det då blir det svårt, liksom. Så rent konkret vet jag inte hur man ska göra det, om det är typ att man ska försöka spela teater och vara någon slags mikroorganism eller hur fan ska man bryta upp från perspektivet från att vara människa typ eller att ens egna behov kommer först. Det är ju det som är problematiskt. Ens egna behov, alltså många arter har alltså prioriterar ens egna behov, men många gör ju det också GENOM att gynna andra ekosystem först för eller liksom såhär ah det känns som vi har tappat det där att genom att gynna hela ekosystemet så tillgodoser vi i våra behov. Elller liksom, den balansen finns ju inte där. Men jag vet inte liksom, mer konkret.

5. Eeh hehe jaa men det är väl säkert det det här giriga och materialistiska tor jag. Giriga materialistiska kanske kapitalistiska fokuset att eeh tjäna pengar och att öka materiell välfärd. Eeh, för det tror jag är tyvärr inte så kompatibelt alltid med att eeh liksom vad ska man säga eeh regenerera relationer eller marker eller landskap eller ekosystem. Så det är nog ett jättestort hinder ölskom Det här också ett paradigm för att vi ska ehm öka vår materiala välfärd som människor och eeh med alla medel på bekostnad av andra som inte kanske kan uttala sig med mänskligt språk att det här är inte bra. Så det trorj ag är ett stort hinder liksom att bryta upp från det och att det är ett så starkt system som tar oss ner i graven liksom just nu känns det som.

Hmm, att tjäna mer pengar och att öka vårt materiala välbefinnande. Eehm. För att det gör ju oss bara sjuka för att landskapet är sjukt. Det är ju och det är ju så här fatta inte kan vi inte fatta det att landskapet är sjukt därför är vi också sjuka liksom. Eehm. Det är därför vi är sjuka. Det har ju direkt koppling till vår hälsa och vår välfärd. Eehm. Så det fokuset kan ju bara försvinna. Med för fan, det är ju en stor politisk tror jag kamp, och kulturell kamp, tror jag.

Jag tänker att det man det finns så mycket att lära från urfolks såna här naturreligiösa liksom grupper. Och jag kan ju ibland känna mig avundsjuk på dom som tillhör ett urfolk med natur-religöst perspektiv. Jag kan jag kan liksom jag kan känna mig ledsen. Jag kan känna en sån saknad för det. Eehm. Och det men det och fast samtidigt så sporrar det mig att utforska det ännu mer. Och om det då är genom att att lära ut och lära mig eller om det är genom att jag ska flytta och leva med inuiter en period i livet eller om vad det nu kan vara liksom att jag ska vara någon slags isolerad liten häxa. I donät know! Meneeh, meeneh, men det saknas hos mig jättemycket. Det är sorg fast också en drivkraft typ. Så det är jättekul att du gör dethär tycker jag”! Jag det är jättespännande. Och att det finns fler som strävar åt det hållet så jag inte känner mig så ensam i den här typ jakten på en balans i en typ som jag inte har smakat på kanske riktigt än. Men bara som aktivt letar efter.

..

Och jag tror ju inte att om jag skulle närma mig någon typ naturreligiös tillvaro eller liksom försöka att ta inspiration från olika urfolk, jag tror ju inte att det skulle alltså med en ärlig intention med en god intention och med en stor djup respekt för det, så tror jag att det egentligen bara kan bli positivt. Men jag är rädd att ses som en kulturappropriator och en kolonialist. Jag är jätterädd för det! Faaaaaan vad jobbigt det hade varit då kan jag lika gärna lägga mig under en sten och dö typ. ”en av dom igen vita jävla över ubermensch som raffar åt sig när det passar och har möjligheten att göra det”typ. Men jag vill kanske ändå tror att eeh det med en god intention och en respekt att det inte behöver resultera i det. Men jag är rädd för det. Typ att någon ska tro bara aah försöker du låtsas vara same liksom, för att du typ liksom håller någon slags tacksamhetsritual här för bäcken eller för källan.

.. ja då (i counterproductivity om vi blir paralyserade) måste vi ju hållas i det här jävla skitsystemet att roffa åt oss och allt sker på bekostnad av andra varelser.

B4 - Interviewee 4

Thoughts after intro:

Det är ju intressant. Eller jag tycker det är en intressant tid vi är i generellt med eller i och med det att det byts en dogm liksom i att regenerativt är det ordet som nu är mest på tapeten, upplever jag det som, i flera sammanhang. Och et är väl för att hållbart räcker inte liksom. Hade vi kört på hållbart där för 30 år sen när det började så kanske det hade räckt. Men nu räcker inte det längre och då blir det så intressant att fråga sig vart man avgränsar det. Alltså för att det är ju bara ord. Och jag funderar på hur du eller har du gjort en avgränsning?

Fråga 1:

Ja.. Det som kommer upp liksom helt spontant eehm det är ju just som en förnimmelse kanske så jag får se lite vad det blir av det men. Det är ju alltså att samtidigt som jag tänker att regeenrativitet är olika i alla sammanhang så tänker jag att eller så känner jag nog nu att det är inte det. Det är alltid samma sak. Eehm. Och det finns nog vissa grundförutsättningar som behöver vara uppfyllda för att man ska kunna verka regenerativt. Och den första som poppar upp i huvud det är det är ju alltså vetenskapen om att vi är en del av den här planeten. Alltså att känna det i sig, att bära den vetenskapen i livet. Och gör man inte det med hjälp av andra eller naturligt så tror jag aldrig att vi kan verka riktigt regenerativt. För vi kommer aldrig att förvalta nånting med full insats om vi inte är liksom helt medvetna om att vi är en del av det här. Så i utomhuspedagogik tåkner jag skulle kunna vara ett utav dom bättre redskapen för att liksom nå det. Just för att jag tror eller det verkar ju vara så att naturen är liksom en katalysator för den känslan. Jag vet inte hur många kan formulera det eller känner precis så som jag sa nu men nått åt det hållet finns det ju väldigt många som vittnar om liksom. Kännsen av att komma hem när man är i en skog eller det är lättare när man tar en promenad, allt det där.

För att, liksom, under en period så tänkte jag att i princip bara betesdrift med djur som KAN vara regenerativ. Liksom för att den kan ge mer än den tar på ett nästan nett positivt sätt, kolatom för kolatom. Men alla kan ju inte bli herdar liksom. Och det är ju inte det det handlar om tänker jag. Det känns som att det är en syn på vår plats som människor alltså, att sluta tänka medvetet eller omedvetet att vi är ansvarsbefriade och står över alla andra, allt annat. För innan vi liksom aah, det går ju inte, det går ju inte o göra någonting som tar hänsyn till helheten om vi tror att vi står utanför helheten. Mm.

Följdfråga: du sa att.. några punkter som sammanfattar regeneration, och då är det den .. att känna liksom vetenskapen, ha vetenskapen och känna den, att vi är del av helheten,

Joo, det tror jag är det tror jag är grunden, som platformen måste upp på. Och sen i utövandet och vad man gör, alltså att utövandets själva kärna möjliggör fortsatt att man kan förstätta utöva. Eeh. Ah. Och det går ju o applicera på vad som helst. Jag tror inte att man måste eehm liksom plantera träd bara för att man ska gå i skogen, jag tror det finns andra sätt att agera på det. Men jag tror att man kan dra tankarna om vad som krävs för att nå maximal effekt väldigt långt. Ah det där är ju min min tanke. Jag menar såhär, i livet, i stort för mig, exempelvis, hur mycket liksom saker eller hur mycket trygghet hur mycket pengar behöver jag ha för att må helt bra? Det är väldigt väldigt lite. Egentligen. Alltså det är ju extremt lite. Och, och hur kan jag då lära mig att utmana mig själv i att börja klippa bort alla dom här, säg att jag har 80% mer nu än vad jag egentligen behöver. Ehm. Att tänka så även i pedagogik, alltså i skolsammanhang eller i vilket sammanhang som helst: hur uppnår vi full effekt? Hur kan vi se till spännande gruppprocesser i utomhuspedagogik, vad behöver vi då? Inte så mycket kanske saker egentligen utan helt annat: tid och möjlighet att formulera en värdegrund för grupper kanske. Att man har tid att prata om s"ant. Prata om förväntningar och utveckling över tid. Delaktighet. S"ant där som gör att man faktiskt känner att det är att man är en del av det. Och det kostar ju ingenting, för någon. Mer än tid bara. Så då får man ju ha tid.

Kort egen erfarenhet och bakgrund med begreppen: nej det tycker jag inte (att har erfarenhet). Jag försöker ju liksom tänka på dom här grejerna när jag guidar. Men det är så speciella situationer hittills. Eller det har, jag upplever inte att modellen möjliggör det. Alltså formen möjliggör regenerativa förhållningssätt till varandra och platsen man är på. *Vilken form?* Den formen jag guidat i hittills: alltså att bli inringd av företag och utföra en tjänst som dom redan har sålt. Jag tror ju inte att guidning i sig är omöjligt alls o göra på ett sätt osm skulle vara regenererande. Men det skulle ju kanske kräva en helt alltså ett helt nytt sätt att tänka på. Att en tur är alltid minst fyra år, med 8 träffar, eller nånting. Det är liksom minimum, eller nått i den stilen. Jag tror inte man kan komma nånvart mer än att så ett frö i varandra på en gång, även om den gången är en vecka liksom. Alltså det är inte riktigt så vi funkar riktigt. Det behövs eeh aah vi behöver tändning och nytändning och landa i sig själv o komma tillbax o sådär. Också för att få in det i livet liksom. Om man skulle tänka sig att du har en guidad grupp som du träffar på det sättet, alla dom människorna behöver ju hitta ett sätt att sen implementera dom tankarna som man som grupp har formulerat i sitt rikgita liv. Och det känns som att eeh dom gångerna

vi vart på ett retreat och mediterat så kommer man hem helt uppfylld och efter två veckor så är det som det nästan aldrig har hänt och det känns som att man minns en dröm. Så kanske man gör det igen nästa år. Och varje gång så blir det lite lättare att liksom gå i värden och bära med sig dom där värdena. Därför känns det ju som att skolan kan vara ett väldigt bra verktyg eller folkhögskolan o eeh kanske ännu mer.

Fråga 2: neej. Neej nej nej på alla sätt. Neej kanske inte på alla sätt. Kan vara att jag hade svarat nått annat om jag hade liksom verkligen satt ner och funderat på det faktum att jag inte har så mycket erfarenhet av utomhuspedagogik mer än den utbildning jag själv har gått o o sen jobbat lite inom folkhögskola liksom. Ah och sen så klart att gå inom vanlig skolan får mig till viss mån att. Eehm. Jag tror att vi människor i grunden fungerar på ett sätt som gör att skolsystemet på många sätt är helt ointressant, i fråga om inläring alltså. Vi har ju uppenbarligen förmågan att läsa eller blir tillsagda en bit av information liksom. Och sen lägga till den i vår bibliotek av kunskap. Vi kan göra så. Men det verkar vara väldigt ineffektivt, ett väldigt ineffektivt sätt. Det är som att vi lär oss en bokstav åt gången liksom. Medan det jag själv upplevt och sätt på andra: när lust får uppstå av intresse, av nyfikenhet, för att någon är riktigt engagerad i någonting; en person eller en grupp av personer bara håller på o grejar och dom kan liksom inte få nog av o göra det, då fortsätter människor att komma dit och vill anslutna och frågar ' vad är det ni grejar med?' och ' kan jag lära mig nått av det här?'. Och jag förstår att det är ett väldigt svårt sätt att bedriva skolverksamhet på, men inlärningskurvan är ju å andra sidan kanske hundra gånger så snabb. Så att, det så det är som att det räcker med exponering ibland. Man behöver inte gå ut och att ha lektion i skogen; man kan bara gå ut och vara i skogen. Och om man är det tillräckligt mycket, så bara händer saker. Till slut så kommer nån börja fråga vad är det där? Och vad är det där? Kan man ha den till någonting? Man kan ju gå ut och ge en uppgift och sedan inte berätta hur man löser den på bästa sätt och inte heller bedöma efter hur den löstes, utan bara låta inläringen ske. På nått sätt lita på att vi har det systemet i oss. Eehm. Men det känns inte som att vi har byggt, det känns som att många just system kopplade till skolan byggda på iden att vi att vi är ganska hjälplösa människor. Fast jag tror inte vi är det. Jag tror att vi kan lära oss väldigt mycket väldigt snabbt. Völdigt väldigt snabbt. Om man låter inläringen ske på ett sätt som vi är lite mer anpassade till. Liksom. Såå, ja jag tycker alltså att det är skola, det har varit i folkhögskoliga sammanhang, och vi hade en gympalärare på låg och mellanstadiet som var.. han litade till vår förmåga, att lösa saker. En slöjdlärare också faktiskt. Ronny hette han. Han var väldigt, han pratade med en som en jämlike från första klass liksom. Och det bara fick hända saker. Ville man ha en uppgift av honom så fick man det, och

annars fick man bara göra greja på. *Hmm lita på förmågan.* Hmm. Jag tror det. Det är just det att det där får man ju höra i skolan hela tiden, alltså i grupparbete och sådär du vet; lärarna säger att i livet kommer ni behöva sammarbeta med människor så även om det känns som att ni inte får någon hjälp av varandra nu så får ni det. Ah och så förstår man när man är lite äldre att det var sant hela tiden. Men man hade inte förmåga att se det. Men det gäller ju även på hela, och på klassnivå tänker jag. Att eehm, det är ett väldigt smalt fönster att ställa en person framför 30 elever och tro att den ska kunna kanalysera maximal mängd energi liksom. Det känns ineffektivt. *Skulle det var eller är det också ett nej till varför eeh utomhus pedagogik som du har sett o tänker på den idag inte är regenerativ, att tänker du att det skulle vara ah inte en på 20 eller 30, skulle det vara ett annat förhållningssätt?* Eehm, i sak är det väl okej nej det tror jag inte att, en grupp skulle se ut så eller hur som helst egentligen. Det är väl mer vad man förväntar sig av rollerna då. Att man förväntar sig igenting av eleverna och alting av den här lärartypen. Ehm jag tror att det är just det där första jag sa om att landa i att jag är en del av det här, det gör så, det är väldigt svårt att känna så om man hela tiden tittar på världen men liksom en glasskiva emellan sig. Alltså skogen är nånting annat än mig. Naturen är nått annat än mig. Allting är nått annat än mig. Liksom jag är en individ som egentligen inte har en koppling till nånting annat. Eeh. Ah så kan man väl tycka också. Men jag tror ju inte att det är så. Det kanske är lättare att uppleva den här kopplingen om man bara får vara på en plats. Sen om man kan formulera det eller inte som 10 åring eller 20 åring, det är ju inte så noga. för det är mer upplevelsen som är viktigt tänker jag.

Fråga 3: jaa. Det är ju ganska svårt tycker jag att svara på. Delvis just pga att vi inte har definierat vad det regenerativa är och jag kan ju inte påstå att jag känner praktiskt alltså fysiskt så har jag väl alltid tagit mer platsen har ju lämnats i BÄSTA fall helt orörd. Men det har ju inte gjorts alltså bättre. Den har ju inte getts mer liv genom att jag vart där. Inte under en färd liksom. Eller i skolsammanhang eller så. Så där, om det är det som menas så tycker jag det är svårt att säga att jag haft det. Men om man kan tillåta regenerativitet om en mental resa, om mental tillväxt, som kanske påverkar hur man lever sitt liv resten av året, o resten av dagarna o på så sätt bidrar till ett mer livskraftigt ekosystem exempelvis, då känner jag att nästan varje gång jag sätter foten utanför dörren så uppstår det, och det är just den där känslan av enhet; att uppgå i nånting som är större än mig. Och hur kan jag då skada det ? utan att skada mig. Och det ah det finns nånting också med att människan har gjort det här förut, alltså. Människor har varit här så länge. Jag minns när jag gick en tur med ola på naturum och han pratade om dom här gamla gubbarna och tanterna som herdat får ute i vallbo och vålådalen alltid, eller länge, o att dom

hade ju helt annan liksom deras klocka gick annorlunda än våra. Det var en gubbe som alla trodde var död för han hade varit borta i 1,5 år, så kom han tillbaks och dom frågade vad han hade gjort och han sa att han hade fiskat. Skraat. Det är liksom, nej ingen vet vad som hände han, han byggde väl nån koja typ, sådär 75 år kanske. Det där är ju nånting. Jag tror inte han slet så mycket på ekosystemet. För det tror jag inte han regenererade det heller. Menneh. Ah.

På vilket sätt tror du man kan regenera en plats, annat än fysiskt, om du nu är innte på att man kanske gör något bättre eller ger nånting, om man tänker det som del av definitionen av regeneration, eehm, på vilka sätt tänker du då att vi kan liksom regenera en plats? När vi är ute.

Jag ska försöka svara på det, men först ska jag gå tillbaks till förra frågan tror jag. För jag kom på en vinkel eeh jag fick vi var på nån, en eeh vad ska man kalla det, en samling, i mörsil, där anna och durukan bodde ute på den här fåbodvallen så sa anna ville göra lite övningar med oss. Så fick vi ta av oss skorna, om man inte redan hade tagit av sig skorna. Och så fick vi ett uppdrag. Och det var ungefär att gå ut i skogen och dofta, se om du kan hitta nån doft som du inte har känt förut. Och ta, ta på materialen. Iakta det som händer runt dig. Eehm. Och nått som jag tänker det ju ändå det är en uppmaning, det är en form av uppdrag, men det finns inget sätt att klara det. Alltså man kan inte få ett a eller ett mvg. Utan du kan bara ehm det som räknas är din egen upplevelse. Den känslan av närvaro är ju otrolig. Att inte, alltså att vara i skogen och verkligen känna av den just för man är barfota. Och inte vara där för att skörda nånting, för att ta nånting. Man behöver inte ha nått från skogen mer än att bara uppleva den. Det var en mental form av ah, kanske regeneration. Eeh, och nu frågade du hur man praktiskt skulle kunna eller nej. (upprepa frågan). Hmm. Det känns som att vi satt oss i en situation där vi behöver .. ta och börja tänka på det här med regenerativa cykler för att nästan inget system är regenerativa längre. Allt har ju varit det en gång. Och våran tror jag alltså och våran möjlighet att överleva som klan eller så avgjordes helt baserat på ah precis som att en flock med hjortar bara kan bli så många för sen finns det inte mer gräs. Och då är det självreglerande. Då kommer dom ju bli precis så många dom behöver vara för att upprätthålla vargstammen och kunna gössla gräset och sprida den typen av fröer som sprids på deras bajs o låta mikroorganismerna leva pga att dom betar och bajsar och trampar och vargarna har sin liksom roll i den kedjan och allting skakas sakta fram till en balans där liv kan finnas. Men vi har ju sett till att det nästan inte existerar såna system längre. Därför blir allt vi gör får så stora konsekvenser liksom. Så att kalla nån av våra insatser regenererande då behöver vi försöka hämta de cyklarna så gott vi kan. Det är inte våran roll att plantera träd, det är våran rol att ge fan i skogarna. Men det räcker

inte heller. Alltså det behöver ju finnas djur där. Så, vi kan ju kanske inte fixa så många djur som behövs. Det är miljarder djur. Men vi kan lära oss om ah alltså hundra procent avverkningsfritt skogsbruk. Det kommer ju inte lika bra som det vart att ha jättemycket älgar och rodjur såklart men det kommer kanske bli bättre än ingenting. Så att det iaf inte är skogsplanter. Dom kommer väl hitta en balans till slut också. Men vi kanske kan hjälpa ändå, möjligheterna till liv något. Jag tror det är en träningssak för oss att vara så inlyssnande gentemot våran omgivning. Och att väldigt lite kan vara nog. Det känns ju så bra att göra mycket liksom. Men naturen är ju inte så snabb oftast. Det tar tid. Så kanske det kommer en storm. Men det kan ju inte vi kontrollera. Vi behöver nog acceptera att saker tar tid tror jag. Det krävs tid och inlyssnande och. Så smått man kanske får en förnimmelse av hur det är när man är tillräckligt mycket på en plats också. Och finns som en puls där.

Fråga 4: vill du att jag ska svara så praktiskt som möjligt i den mån det går eller vill du mer ha liksom ideologiska tankar? (både och är väldigt välkomna... exempel är intressanta..) ja. Jag tror att jag tror att det är det som utomhuspedagogiken kan bidra med, eller jag kan inte idag se hur den i sig skulle kunna vara regenerativ, men jag tror att den kan vara otrolig viktig för att vi ska kunna leva, alltså väldigt viktig. För att vi ska kunna leva regenerativ. Eller vara en del av en sån rörelse iaf. Eller påbörja en sån rörelse kanske om man ska vara riktigt försiktig. Det är för att jag tror att verktygen som är just att bara vara ute, och är så kraftfulla. Det handlar väl om att tidigt låta barn och andra utforska. Det är klart man kan hjälpa till så gott det går, men jag vet inte hur mycket man kan berätta för nån det här att allt jag gör påverkar nånting annat. Och det är lätt att bli stelopererad av det mentalt. Men det är ju nått fint också. Alltså att jag jag påverkar, jag tillhör, den här platsen. Jag påverkar den hela tiden. Mycket, eller lite. Jag tycker det är fint det här om man nu skulle säga 'lämna inga fotavtryck' eller lämna inga avtryck. Lämna MASSA avtryck, men bra. Eller liksom, sånt som är uppbyggligt. Lämna så mycket avtryck du bara kan, om det ligger i linje med att värna om platser. Och att aah, det känns som att man kanske inte måste behöva göra så himla mycket så länge man är utomhus. För att många saker kommer automatiskt. Jag tror inte att någon kan undgå att känna den här, vad heter det, å, på svenska, att vara 'förundran'ja hänförd. Att ens anda, lyfts, när man ser ut över ett landskap och man har pulls för att man har tagit sig dit, eller sitter i en kayak på havet och det finns, det är så mycket vatten att vara i, man kan inte ens börja liksom hantera den tanken, utan det enda som händer är att det blir stillhet kanske. Så känns det för mig iaf. För en gångs skulle så kan vi inte kontrollera allting. Och det blir så tydligt då. Jag tror inte man måste göra så mycket med det. Hmm. Men man behöver ta sig ut. Och jag tror det behöver hända ganska tidigt. För

att känna för att det inte ska vara för mycket rädsla. Eehm. Och så att inte eller en om grundinställningen till att vara i natur, alltså att vara i vårt hem, var att vi behöver luft och vi behöver vatten och mat, och vi behöver röra på oss och vara i det här livsgivande mediet, som det är inget alternativ, vi kan inte leva utan skog och berg och sjöar, och att ta del av det: att vara i vårt hem – om det var grundinställningen, så tror jag att utomhuspedagogiken hade fått en annan position. Helt klart. (hur tänker du att det hade blivit annorlunda?) aah. Fått mer, mer tid, till det. Eller tagits mer tid till det. Och om det hade varit grundinställningen, så kanske vi inte heller haft ett skolsystem alls på det sättet som vi har idag, å andra sidan, det vet jag inte.

Praktiskt har jag väldigt svårt o, o se det. Men jag tror att det handlar om just att, att koppla in sig på vetenskapen om att tillhöra, att känna att man bryr sig. Sen finns det ju, vad jag förstår mycket studier på att barn som har en relation till ett djur tenderar att inte vilja skada djur. Om det går att undvika. Och sånt där.

Ah och samtidigt så, ah nu kanske jag spanar iväg lite, jo men jag har tänkt ganska mycket det senaste på att vi sätter oss själva i en så märklig situation ofta. Om vi tittar på två stenbockar som som liksom stångar på varandra, säg inte att det är fel, alltså dom är inte onda stenbockar, dom bara gör så. Det är bara så dom är. Medans vi moraliserar så extremt mycket vårt eget beteende hela tiden. Jag tror inte det hjälper oss så mycket. Eehm. På många platser i världen så är det bättre att äta kött än grönsaker om man tittar på hur mycket man belastar ekosystemet. Och det är tror jag, och kostnaden för det att man behöver utföra slakt, o då det har ändå sitt pris liksom. Man betalar priset, nånting annat betalar också priset. Det kostar väldigt mycket mentalt. Det kostar mycket att ta hand om dom, det kostar mycket att avsluta det. Det känns som att vi moraliserar oss själva in i en plats där vi inte kan ta del av naturen längre. Där vi nästan inte låter oss vara en del av det. För att vi ska vara gudalika i princip. Vi får inte ha drifter. Vi får inte ha lust. Alltså vi får inte, vi ska vara robotar. Eller gudar då. O det tror jag inte är riktigt det underlättar inte.

Fråga 5: Jo. det är nog det där jag nämnde förut, när jag mycket av skolan eller utövande generellt bygger ju på att man distansierar sig från ämnet man studerar. Man tittar på det, från massa olika vinklar och, men känslan av att vara en del av det finns aldrig där egentligen. Man vandrar, och på när man vandrar så vandrar man sådär liksom då finns det massa regler-. Kängor och ryggsäck och stav. Och det kanske är det mest praktiska sättet. Men det känns mer som att det utförs på det sättet för att det är så det ska göras. Eeh. Det är en aktivitet. Där är inte en del av nått större. Även att det för många tror jag blir en del av nått större ganska snabbt. Jag

säger ju inte att det är fel att göra dom där grejerna. Det kan vara bra, det kan vara ett bra insteg. Men jag tror att distansieringen till det här vi kallar naturen och ganska mycket, tror jag har ganska stor effekt. Det är oklart för oss alltså det är svårt att svara på varför ofta. I mitt huvud så så går vi ju till jobbet för att skaffa mat. Det är liksom den, väldigt enkla kopplingen. Men sen att se hur det hjälper mig att skaffa mat att svara på den här frågan i det här liksom kalkylarket i den där databasen, nu har jag ju haft väldigt få såna jobb, men det är nog det som gjort att jag inte klarat det, jag ser inte varför. Och så länge det inte går o svara på varför så tror jag det är samma med undervisning. Om man ger en tydlig uppgift så måste det finnas ett tydligt varför. Annars kan man låta bli ge tydliga uppgifter, så kommer man undan det där, så kan jag få vara utforskande istället. Kanske. Nu motsa jag mig själv lite tror jag. Jag tänker på barfota uppgiften förut. (fast det kanske gav uppmanande till utforskande) hm.

Jag kommer och tänker på en grej som jag läste för inte så längesen. Som var ungefär om, om en tioåring inser att den behöver kunna räkna växeln han får tillbaks när han köper en macka, då då kommer det vara väldigt lätt att lära sig räkna. Alltså att det finns en ide om jag har ett behov av att lära mig. Och det tror jag väldigt sällan är tydligt. I pedagogiska sammanhang. Då kan man ju kanske lite animerat skapa såna behov iaf. Om man sover i tält så är det skönt o kunna viss antal saker, alltså praktiska saker. O det är skönt o kunna göra på det här, på ett någorlunda smidigt sätt i många olika sammanhang. Ehm. O medans man gör det så lär man sig ju frivilligt .. saker om material och platser och marktyper och avrinning och vilka växter som kanske växer på bra tallplatser. Allt det där kommer liksom bara för att man skapar sig ett behov. Jag är inte säker på att, att man kommer ihåg varöfr man håller på lär ut massa grejer i många sammanhang. Folk bara gör det. För att det är så det ska vara liksom. Det tror jag kan vara en superkraft hos en pedagog. Att komma ihåg att det behöver finnas ett tydligt eller otydligt varför nånstans. Och det kan komma inifrån individen eller att man skapar det väldigt uppenbart. Hm.

(finns det mer som du, som eeh ah men som du vill säga om alla om nån av dom här frågorna eller bara i det här samtalet?)

På eh apropå pedagoger eller eller apropå alla människor så tror jag att det bästa sättet, det enda sättet, att i djupet bjuda in till påverkan eller bjuda in till förändring, då bör man också leva i det själv, med integritet. Man behöver ju inte vara nån perfekt person men jag tror att man behöver ha ett så pass genuint intresse att man redan själv är på den stigen liksom. För att ah det där känner jag jättesnabbt annars att nån bara säger ord som man inte grundar i. o då är

det väldigt knepigt, medans om man står där o är det man också förespråkar åtminstone pratar om, det behöver ju inte vara så att man säger att det här är rätt ens, bara såhär kan man tänka, och så gör jag. Och sen faktiskt gör så också då då tror jag att det är ganska lätt att influeras av varandra. Det är ju en inspiration. Jag tänker att vi kan ju knappast inspireras av tomma ord. Det är väl också därför att jag ofta tycker att det är så svårt att känna nånting när man pratar om klimatkatastrofer o och allt det där. För jag har till denna dag inte träffat en enda person inkluderat mig själv som verkar vara beredd att faktiskt leva av det här enda jordklotet. Det kräver ju saker av oss som vi nästan inte ens kan hantera mentalt tror jag. Alltså hur lite det skulle vara. Och det är nog det tuffaste. Om det känns som det är mörkt i sinnet ibland så är det ofta det som det funderar på varför kan vi inte bara göra det då? Vad är det som är så svårt liksom?

Jag tror det är allt jag har o säga nu, tror jag. (tack ...etc).

B5 - Interviewee 5

Intro & inledning & avstämning.

Fråga 1: det var det vi snackar om, problematiken med ordet Education. Ehm så jag brukar vad heter det har ett sätt att säger jag söker på att naturfolk naturfolk det är sommar som lever av vad naturen ger om något annat slags folk finns inte liksom. Och med det så menar jag då att att vi har alltid kommer alltid att det av med och i det vi kallar för naturen liksom, Och det som vi då ofta kallas för outdoor: det som finns utomhus inomhus så finns det kanske något annat men men liksom eh så så det tänker på att eftersom det är så att det är i naturen med naturen av naturen som vi människor lever, och vi har en alldeles särskild tydlig viktig funktion i naturen vi har den alla allt liv i biosfären har sina funktioner och så även vi. Och de där funktionerna är mer uppenbara för oss om vi här utomhus om man säger så ehm. Så från verket är ju att att eh att vara i den natur som vi sa alltså beroende av och som vi har sånt behov av att vara i förbindelse med. Och något annat sätt att eh lära sig våra uppgifter än att vara i den här naturen och vara närmare mer medveten i mindre alltså allt som inte är alienerad är bättre om man säger så. Ju mera i naturen vi är desto bättre är det. Så även såklart så även när vi lär oss någonting för det gör vi ju hela tiden. Så så eftersom det som vi behöver eh kunna någonting om det som vi behöver komma i kapp på kunna det om, i det vi kallar för naturen. Och en eh kompis och kollega till mig han skrev bara här om häromdagen han så det att vi gjorde någon form av lyft för 200 år sedan och tog oss ut ur annal annalf illiteracy vad heter du? Analfabet va analfabet

analfabetism, illiteracy in a way, att vi behöver bli ekologiskt läs och skrivkunniga alltså ekologi, naturen, vi är analfabeter i naturen. Så att nu är det dags att ha världens stort folkbildningsprojekt som gör att människor på bredden förstår någonting om, förra gången så fanns det ju en elit som kunde läsa och skriva, men nu finns ju ta med tusan ingen som kan det här alltså det där inte alls så att de som har en högre samhällsställning kan mer om ekosystemet, icke. Så det är med att det är en sån eh uppgift vi står inför, så att ramverket ramverket är bara liksom att att komma till terms , att inse att att så här det här går ju inte för vi kan inte leva så här många i den här biosfären som om den inte fanns som om den inte var liksom på riktigt. Och det är det är det en av de det är ramverket. eh skärp oss lite, typ. Och det var väl väldigt övergripande svar på hur ramverket är så att.

(När du hör de här 2 begreppen då så utomhuspedagogiska upplevelser och renovation vad förstår du dom som eller vad tänker du på vad har du för erfarenhet när de?)

Njaa att ja ja behöver nästan börja med alltså när man när vi reflekterar över att vi lever och att det finns liv, det finns liv och vi är en del av det och vi lever liksom i den världen och så vidare, så är det ett mysterium ett mirakel åt någonting denna denna otroliga kraft som blivit år och livets alla uttryck. På ett sätt så finns det så är livet på den här planeten en enda organismen som består av den enorma mångfald av uttrycks alltså arter och system och så vidare som alla samspelar. Ehm så att att eh att förstå den är livets kraft liksom eh och så att vara kunnig om dem det blir man bättre utomhus i så fall, så så att det är egentligen en slags variant på mitt första så det är avgörande att vi förstår livet och livets obändiga eh längtan efter sig självt, och hur det bara är liksom trycker på och bara vill, livet kan man lita på, det bara bil få fortsätta och bli ännu mer fantastiskt. Vi har en roll där eh att att förstå det och hjälpa till, bana väg för, göra vara kompis men livet och låta det liksom få blomstra på liksom eh så då sådana ord som regenerera, ja de blir nästan lite löjliga i det ljuset, ja så klart livet här inte gjort något annat än att regenererat. Det bara vill ha mera större bättre vackrare renare friskare eh alltså. Det är det som är livet. Så att säga så att motsatsen till ren rera är ju då inte längre livet. Men vi kommer med sådana ord och sådana begrepp eftersom vi har varit gjort det till vår uppgift att försöka förhindra livet och döda och stoppa och göra det till 1 normalläge. Så därför tycker vi men vi upptäcker ett ord som regenererar men då är det vore väl coolt att vara lite snäll mot livet. Typ. Så så det är väl en reaktion på både Education och outdoor och att att skriva sådana ord berättar någonting om oj är vi så illa ute att vi behöver så länge sådana ord om man säger så, typ. Hm. Vad det är något svar på var det något svar hm.

Fråga 2: i den mån jag har sett sådant gör alltså i den mån jag har sätt. Men jag tänker alltså om du tar en kategori av människorna som kallas för barn de här som är på väg in i livet ehm för de så behövs det ju ingen pedagogik eller någonting sant, de är bara så där så det är så naturligt för en människa att vraka i sig kunskaper om allt och livet är ju det mesta om man säger så. Det är så naturligt att ehm vill jag göra det, liksom så varje människa kommer in in eh kommer in på den platsen liksom med 1 så här perfekt design för att att eh lära sig allting om sin miljö sitt sin bit av biosfären liksom av livet som gör det här ehm så så varje gång som man låter barn och och men har vuxna då alltså det spelar egentligen ingen roll vilken ålder de är i, släpp släpp ut vem som höns i i naturen eh också kommer de att lära sig så automatiskt. Ehm så det är därför jag frågar mig då, eftersom vi anses ha hållit på men någon slags pedagogik när vi har haft hand om skolbarn och så där , så har vi väl fått gå med på att det kallas för pedagogik men egentligen så är det bara vanligt normalt varande, varande görande när vi är i naturen och vi gör saker som i vart fall fixa fram lite mat och de gör lite sånt, så är det väldigt pedagogiskt, ett pedagogiskt naturligt att man lär sig grejer men man är med och gör det liksom, ser och deltar, har åsikter ja men kan man göra si och kan man göra så? Så så det är väl en en åsikt som jag har en så här åsikt som jag har som har en det finns liksom en slags industriell tankemönster om att först ska man då lära sig någonting, förberedas man ska gå igenom en utbildning och man ska göra någonting sånt, sen därefter så ska man gå ut och göra det liksom, medans min egen bild av det är att lärandet och görandet utförandet ständigt ständigt ihop flätad med varandra. Det tar det tar aldrig slut mellan lärandet. Eh och lärandet bygger på görandet, deltagandet i den verklighet som man håller på. Man lär sig om det man behöver göra för att tillfredsställa mänskliga behov ehm och det är pedagogisk, en pedagogisk nobrainer liksom på så vis hm. Så hm så i de där exemplen när vi hade nej vi har haft en serie barn som har tack vare att vi har erbjudit någonting så har de kunnat befrias från skola så som den ser ut i på institutionen till att istället vara med och göra i en verklighet, så händer det det som händer är att dessa barn har här eh byt från att bara alltså de lär sig ju massor och de lär sig massor av vanliga skolsaker som de inte har förutsättning att lära sig alls i skolan ehm genom att befrias från skolan så sätter deras lärande igång fullt ut ehm. Och det gäller även sådana här saker som språk och matematik och vad det är för någonting. Särskilt eftersom om man nu ska använda ordet pedagogik, så är det ju att när jag upplever, när jag är i ett görande och upplever att jaha jag måste kunna det där ja men är det där man ska ha matematik till ja men då är det väl klart jag ska lära mig matematik man man då lär jag mig det är så mycket jag behöver för att göra det som det händer göras. Så att lärandet blir en eh ännu nödvändighet eftersom att man vill kunna göra det man ska göra liksom

och för mig så är det det som ordet folkbildning ehm handlar om att först först tar reda på först har någon uppfattning om vad behöver jag kunna för att leva det liv jag vill leva eh och när jag vet du så då försöker jag då är det jag den som jaha då måste jag gå och lära mig det, så att det är min agens och mitt ansvar. Och det är det är barn gör naturligt från det de föds så det är ingenting som det är ingen pedagogik som behöver appliceras senare utan det är bara låta den få pågå hela livet. Typ ehm och som sagt att det är utomhus, så fort som man är inne i ett rum då då blir man alltså exponeringen för den verklighet som vi är en del av minskar minskar rejält med det det finns mindre att uppleva inne i inomhus, det finns saker att uppleva där också så man är inte helt borta men det finns mer att uppleva utomhus. Så då är det en bättre plats generellt så att för att både lära sig och förstå vad jag skulle vilja lära mig tror jag.hm

(vad var det där med översättningen till folkbildning nu igen?) Formation of the people. Så att så att folkbildning i det här sammanhanget blir någonting i stil med att att folkbildning det är människor som eh bildar sig till det folk de vill vara, de har bestämt sig för att vara. Och som bildar sig genom de kunskaper som de ser att det behövs ser en nödvändighet, så att människor bildar sig. De bildar sig till 1 folk de bildar sig liksom till gemenskap eh för homosapiens handlar nästan bara om det man åstadkommer tillsammans så att vår superkraft är att att i samverkan med varandra få saker gjorda det vill säga tillfredsställa våra behov vårda det som behöver vårdas för att vi ska kunna tillfredsställa ett behov i 1000 år framåt och så vidare. Allt det där gör vi tillsammans med hjälp av våra olikheter eh och med kärleken till varandra som drivkraften liksom motivet är ju liksom att man vill ju mycket mer man är man är ju mycket mer motiverad av att göra någonting för mina barns skull eller för andra människor som jag bryr mig om en för mig själv och så är vi det är bara så vi gjorda, det är vår design liksom så att eh. Det är bara att låta det få vara låta det få ta sig uttryck. Hm

Fråga 3: ja. Det har ju det som är färskt i minnet är ju att jag och några av mina vänner som jag hör gjort mig till att folk tillsammans med, det erbjuder kurs i i detta liksom och då gör vi det av ett regelbundet inslag av utomhus om man säger, verklighet och alla som det tar gör ju det så att där har vi försökt att systematisera det som jag har sagt hittills eh igen i en sån form och då görs det i en eh nu har vi årsmöte vad heter det fjärde årets kurs eh 45 stycken som som gör det här tillsammans under ett års tid. Och det är väldigt uppenbart hur hur man hittar man att att människorna blir trygga med varandra och upptäcker att andra människor har samma bryr sig om samma saker och här eh när människor hittar varandra hitta andra människor som de som vill prata om samma saker, alltså som upplever att samma sak är viktiga det som är viktigt

då ju i det här fallet eller det vi hör i vår grupp är viktigt är vilken slags liv vill jag ha vilket slags vi vill du ha då och vad har du tänkt på det och vad gör vi gör vi rätt saker slarvar vi bort våra dagar och gör något annat än det är som verkligen ger oss det liv som vi verkligen vill ha och som vi verkligen känner oss stolta över inför våra barn och andra och så vidare. Sådana frågor sådana samtalsämnen ser jag hur de här människorna uppskattar en att få prata om med varandra om och att få gå in i så att när man sen går in och tittar på hur man sköter kör och bygger stängsel enligt startar en traktor eller vad det nu kan vara för praktikaliteter så är de förankrade i att det här behöver vi kunna för att vi ska kunna få till den här ekosystemvitalisering och den här maten och den här gemenskapen och den här vad heter det tryggheten eller att vi att vi känner att vi tar hand om varandra eller särskilt när omvärlden känns lite så där som den gör nu just nu. ehm så att ju mera den här gruppen av människor ehm det som det var så tydligt det var alltså en fysisk träff i helgen som var just nu fram till igår och jag kunde inte åka med men jag har deltagit eh ändå digitalt, och jag vet jag har det här är fjärde gången som vi gör ehm den fysiska platsen eller de människorna som de som vi var till nere i Ludvika nu det är en familj som har gjort sig själva till till bönder med utgångspunkten ja det här med beredskapen eller vad ska jag kalla det för, det är som kallas för matsäkerhet eller liksom de vill eh de har tänkt på hur hur hur kommer det och gå ifall strömmen går eller haha någonting sånt, samhället inte levererar på samma sätt, vad kommer vi ha kommer vi att vara beredda ifall ifall sånt händer? Det känns otryggt att inte att veta att någonting skulle kunna hända och om det händer då är vi utlämnade som stackars människor I Gaza området eller de har ingenting, de bara kan bara överleva för att det kommer in lastbilar liksom, den sortens ut att vara utlämnad på det sättet det var utgångspunkten till att den här familjen har byggt ett helt system där de tar in hela sin bygd. Vi behöver bara en positiv del, vi måste vara omtyckta eller vad heter det uppskattade land människor i det här området om vi ska ha den här tryggheten om våra barn våra barn våra barn ska få den här tryggheten. Det är som det är så det är lika självklart som det låter men det är inte alla som gör det, så att när det görs och andra människor tar del av det och de som gör det njuter av en eller känner uppskattning för att de gör det, och känner uppskattning att det är så att det är något när man inspirerar andra få andra att säga ja men det här går att göra liksom. Så här kanske fler göra. Landskapet ligger där, obrukad, missbrukad eller obrukad det är bara göra liksom det är bara att köra. ehm och det vi då har det var ett av uttrycken som var från utvärderingen eller utcheckningen den här gången och var ju just att att det vi har är ett beslutsverktyg det är det här ramverket för beslutsfattande i komplexa miljöer som vi kallar för holistic management, ehm det är ett beslutsverktyg att ha i ryggen när man bara kör på, och det är det

som jag också eh det här är människor som är doers, det vanliga här ja att man gör liksom inte så mycket planering men här här har det dykt upp ett verktyg för att för att fatta beslut, att välja det eller det och att testa sina beslut. Så man kan säga att att människor som gör dem kommer någonstans och om de har förmåga att korrigera så kanske de kan styra sig mot dit de vill. De som inte gör någonting ja de står ju still i så fall, och de som gör något kan åtminstone på fel så att de kan komma rätt, ehm och här har vi nu gjort ett vårt stora samtalsämne vår stora del i kursen är att bara mer medveten om OK kör på men vart åt vilket håll? Har du verkar det sannolikt att du kommer dit du vill när du kör på så där eh eller skulle du kanske kunna korrigera eller byta eller göra något sådant. Och det är det vi pratar med varandra om och det är det som gör att de här människorna blir alltmer ehm det finns mycket frustration när man liksom marker att ja men jag skulle ju bara ha en gård och sen så .. Du med att ja men det är att ha en gård kanske inte ens kommer att ge dig det du vill ha. Det finns andra sätt, vad är det du vill ha verkligen? Och behöver du ens låta banken äga en gård som du står lagförd på? ehm och så blir det lite mer eller mindre traumatiskt när man måste omvärdera vad man trodde att man behövde ha. Men sen så kommer man jo men det här är här kommer jag snabbare bättre dit jag vill. Och allt det där kan ju kallas för outdoor haha liksom regenerativt lärande. Så att det är det som vi som vi eh har gett oss benn på att göra, att att bana väg för sånt vi är ju 5 stycken nu då som som eh leder den här kursen ehm leder grupper om just nu 45 men typ 40 stycken ehm på ett sätt så att de i sin tur förmedlar det här vidare till andra. Ehm för det är en av grejerna i det här med regenerativt pedagogik hehe men för jag söker träna mig försöker träna mig på att använda ditt ord. (Lärande kanske) ja världen är betydligt bättre. Ehm det så är det som brukar kallas för att man lär så länge man har elever ehm att det är otroligt viktigt atthem att förmedla till andra vad det är vem jag är vad det är jag vill och vad som är min intention så det det är för att jag vill ha ett liv som ser ut så här och så här det är därför ja nu gör det jag gör här. När det blev kommunicerat deras har mycket lättare för andra människor att förhålla sig då vet då vet alla människor vem man är jo det är en person som vill det och det det är därför han eller hon gör det och det. Och när han eller hon ändrar sig och byter från det sättet till det sättet så så är det fortfarande begriplig för intentionen var ju det här. Jag förstår att den nu har gjort en korrigering. Eh så det här med att höra sig själv förklara för människor som betyder någonting vem jag är och vad jag vill det hur ska vi få till något utan att har gjort det först liksom typ. Och när jag har fått när vi har gjort det, jädrar vad vi kan få till så och vad behagligt det blir att vara tillsammans och leva. Det blir extremt kul att vara tillsammans haha liksom det blir det blir magiskt hm. Typ.

Fråga 4: det som vi gör här och det som jag jag kan se men jag tar för mig så blir det väldigt liten skillnad om jag ger ett exempel när jag hade när mina barn var små typ när hon var en treåring eller vad man nu var för någonting en treåring som uttrycker sin vilja som kan vara att jag behöver ingen jacka när vi går ut eller vad det skulle kunna vara för någonting, det skulle kunna vara det, hur hur min uppgift byggstenen den pedagogiska byggstenen är att det här är en en människa med 1 egen vilja, min uppgift det som är viktigt oavsett om människan är liten eller stor det jag kan göra är att att så att säga inte skada den här människans egna viljekraft. Det är den ha den återkommande byggstenen vare sig jag har göra med min treåring eller med en tjugofemåring som dyker upp i mitt kök eller något sådant. Så om min treåring säger att nej jag behöver inga jacka, bra säger jag då går vi ut. Och då kan 2 saker hända, treåringen har helt rätt den har en sån ämnesomsättning så den fryser inte det minsta, eller den fryser, oavsett vilket så så har jag så var det varit väldigt olämpligt det hade varit ett väldigt dåligt tillfälle jag skulle ju kunna smyga med 1 jacka utan att ha ha så där och ta fram om det skulle vara så att den fryser men men liksom det är varje gång så är det ett tillfälle för den här människan att känna så att jag finns jag är någon jag tycker det här och jag tar ansvar för dem eh det jag tycker eller det jag tar beslut om. Och det behöver man så det är mitt den pedagogiska byggstenen är försök att inte skada, försök att inte stå i vägen för när någon tar steg mot eget ansvar liksom. Det är ljuden under den enda grejen liksom. Och det egna, i det där egna ansvaret så kan det ju vara så att den där treåringen eller tjugofemåringen säger att nu vill jag gå ut och kasta sten på alla fönster eller någonting. Alltså det kan vara så att att det händer någonting som där jag då slutligen säger ja men jag tänker hindra dig så mycket jag kan jag tänker liksom knyta fast dina händer så att det inte kan skada eller vad det nu är, för jag har mitt ansvar över att där jag kan försöka förhindra saker. Men det är inte min sak att säga att du borde inte vilja det där eller tycka att men men vad du än gör dig på så kommer så kommer du att få uppleva konsekvenser av det, i de konsekvenser ingår jag. Om du vill om du vill ha med mig som kompis så är det vissa saker som jag kommer att vara med på och inte och så där. Så pedagogiska byggstenen är bara den här ehm jag tror att man kan säga att det är en fascination över den egna viljan som finns i allt, det här är sanna grej om det är en planta som vill bli någonting som har någonting sen vill bli jag sätter ett frö så finns det massa vilja där den vill bli det den vill bli, och jag kan jag kan inte säga i det fallet i en plantas fall så kan jag liksom jag kan försöka manipulera men det är otroligt dumt att jag ska tycka och att ja men sätt en gren där eller sätt en ja nu ska du blomma eller någonting haha, väldigt mycket roligare och lättare mer pedagogiskt smart att se vad se vad den vill och på vilket sätt jag inte står i vägen för det liksom, alla människor djur hela liksom livets

liksom sådant. Så så när jag gör det så är den pedagogiska byggstenen blir liksom då att lyssna blir det då för den ena för den enskilde den som har blivit lyssnad på här en lite större sannolikhet att lyssna till någon annan ehm och få liksom vara med om det där grejen som det är när man liksom det är du hör ju hur ja hur jag hackar på ordet pedagogisk men liksom att den här den här ehm det är ju så intressant vad en växt eller ett djur liksom tar vägen med sin vilja liksom det är spännande att försöka liksom observera eller liksom lyssna in och titta vad är den vad håller den på med varför gör den så där liksom eller andra människor. Liksom andra människor har sina för de är ju mest fantastiska människor är ju de har en väldigt särskild kapacitet liksom så att upptäcka det pedagogiska greppet som är att vara genuint intresserad av andra liksom. ehm för sen om du är det om du här kommer vi in på den här grejen att när har genuina intresset för något eller någon annan, om det och och barnen är så automatiska i det är fascinerade av vad som helst, liksom verkligen verkligen det som jag tror vi pratar om det give something your gaze, att verkligen verkligen titta på någonting ehm lyssna in vara närvarande till detta, denna detta andra denna andra varelse. ehm gör att du kommer att bry dig om den, om du har tittat på någonting sådär noga så så är det ju lite svårare att trampa på det sen, kanske skada det eller gör någonting. Så förmågan att bry sig om, eh är kopplat till lyssnandet, inlyssnandet, inkännandet, närvaron för andra annat liv liksom ehm och för en en eh en figur som vi som har sådana enorma sådana enorma förutsättningar verktyg krafter att göra skillnad liksom, att vara andra varelser till hjälp, eller att vara andra varelsers död. Alltså vi har vi har sådana vi har sådana enorma krafter, ehm när vi använder dem till att vara andra varelser till hjälp. Så då händer det ju verkligen grejer åt det hållet. Ja och när vi får för oss att döda då är vi väldigt bra på det också, att döda hindra skada förgifta. ehm men att att någonstans där i att ehm pedagogiska byggstenen som är att helt enkelt ja stanna upp titta observera vad är vem är det där vad håller den på med varför gör den så där varför varför gör varför flyger fågeln dit just nu, vad gör den håller den på med för någonting just nu vad är vad eh hur ser den hur ser dess värld ut liksom. Hur hur skulle det vara att vara den där lilla fågeln liksom. Ehm, det är ett bra pedagogiskt ha komponent ja. Vilket vilket blir då om du tar in det som sker med barn om man om man när barnet föds börjar med att ge en smäll så det ska skrika eh vilket vilket är sättet som jag kom till världen, alla skulle ha en smäll haha annars, det först viktigaste är att förse dem en smäll och sen ha ha och sen så nästa viktigaste sak är att veta hur många gram den väger, hur många centimeter lång den är, det måste man göra först, så att det får eh vad heter du föräldrar vad heter det om om mor och relation och så där det är ju helt oviktigt jämfört med den där

smällen och det här mätandet och vägandet. ehm att förstå vilken sjuk vilka sjuka grundförut-sättningar vår värld har just nu så att säga så det handlar det kanske nån annan en annan peda-gogisk byggsten, att inte göra det var kultur bjuder oss till att göra, gör tvärs emot så är det förmodligen bättre i alla fall mot vad här du vad du har hört alltid så där. Så då är väl det någon slags pedagogisk byggsten. (Ja en essentiell komponent) haha ja. Ja men det är alltså det är så sjukt, det är eh det aristoteles med flera här lockat iväg oss in i som världs bild är så fantastiskt eh kraftfullt och destruktivt eh så det behöver vi blir medvetna om om vi ska bli om vi ska råda bot på den ekologiska analfa analfabetismen. Så är det den vägen vi behöver, ja jag vet inte om jag svarar på några frågor.

(Ja absolut. Jag tänker också på häromdagen så pratade du om det här med kreativitet, jag har tänkt på det men just nu kommer jag inte exakt ihåg eh vad var det nu igen, kreativitet hur kommer vi in på det?) Jag tror jag refererade till ken Robinson och det han och en Robinson i sin tur refererar till studier gjorda, vetenskapliga studier gjorda på hur kreativa människor är och sen hur kreativa de är i olika åldrar och hur bara de är tillräckligt små så är de extremt kreativa då är dom på geni nivå, och hur det vi kallar för utbildning ss med väldigt med väldigt svårt säga klar trend tar det här ur de ja så att säga bryter ner tar ifrån människor den kreativa kraften, det görs väldigt systematiskt så att när de är i 12 årsåldern så är de rätt usla på kreati-vitet. Ehm det kan bli det kan vi möta att så effektivt så effektiv är skolan att döda kreativitet, eh och det är ju en ganska allvarlig brist. Ehm och vi gör det genom att vad heter det berömmar andra saker än kreativitet. Att vi blir vi blir sådana som ska mäta och väga. Istället för att ta in andra dimensioner. (Det är egentligen det du började med här med den här frågan att det vad kan jag göra för att inte skada den här enskildes..) Ja ja precis så om man säger viljekraft så ska man hellre säga viljekraft och kreativitet. Och man kan dra till med farliga ord som andlighet om man vill att det är ehm att det är tänkvärt att att ehm så att säga en gubbe som heter Newton som på sextonhundratalet gav oss liksom verktyg att förstå vår fysiska värld liksom. eh som har så att han ibland blir anklagad för ja men Newtonianist, Newtonsk, då är man sån som bara mäter och väger, men men denna gubben newtone han han vill förstå världen och han använde förstås matande och vägande och han det var lika naturligt för honom att gå till det okulta och mystiska eller andliga, för att han insåg att den här världen är bra mycket mer än cinta saker som gravitation och och matande vägande eh vi behöver gå till fler ställen om vi ska förstå. ehm och det är coolt Att i den tiden någonstans är det då som vi som som så att säga Decarte och vad de heter eh systematiskt så att säga tar ifrån oss var eh vår andlighet som ett natur som en naturlig del av att förstå oss själva och världen liksom, så har vi monterad bort det 3-400 år,

ehm och att det är det vi så det som då behövs i en en eh outdoor eh vad heter det ja Education som är regenerativ så är det ju tillbaks till det igen: försök var lite mer som Newton. Om man skulle säga det till människor så då tror de att ja men ska vi bara mäta och väga naj ta en ta en titt i det andliga, för då för det gjorde han för det var helt självklart för honom. Ehm eller darwin eller någon av de här dom de eh de var inga ateister. På det viset så livets livets mysterier är allt är så uppenbart större en vad som går att knöla in i sitt lilla vetenskapliga modeller. Men det är jättebra att använda vetenskapliga modeller. Men de räcker bara så långt. Så det tror jag är en stor del av av någon form av outdoor Education modell att återta, återta ett naturligt ehm vad heter det, ge tillbaks världens storlek eller stor mystiska o ja obegriplighet eller något sånt där. ehm det var en cool ett coolt försök att tro att den bara var en död maskin menh nu har vi testat det färdigt liksom så att nu kan vi sluta nu kan vi släppa det lite grann. Det gick inte så bra. Det blev farligt, det är farligt, vi dödar varandra just nu för att vi är på det galna spåret.hm .

Fråga 5: största hindren. Alltså det som det som hindrar oss är ju rädsla. ehm allt det där som gör att vi inte lyssnar till oss själva och vår egen vilja, vår egen kreativitet, utan mer lyssnar efter vad borde jag göra här, säger jag tycker jag har vad är det som förväntas av mig och vad vad är vad gör mig till hur hur vad ska jag säga här för att få beröm något sånt där allt det där. Allt detta anpassande till någonting som man tror är det man ska vara göra. Nej någon slags nej oförenligt med det här. Ehm så så att den största hindren alltså rädsla om man säger så då är på en annan nivå så blir det så att eh när man har gjort livsval så där man har valt vad ska man det som det som ibland uttrycks man har gått den breda vägen man har gjort det man ska och man har skrivit bra på proven och man har fått bra betyg och man har fått en bra anställning och gjort allting rätt och så vidare och så vidare, den där bitterheten av att man inte tycker att belöningen riktigt kommer och den bitterheten blir ännu värre när man ser någon annan som inte gör det som fuskar och som bara gör vad livet verkar alltså inte.. de som går lyssna till sitt sin egen röst och tar liksom gör det de får finna sig i att det finns det väcker motstånd. ehm så lite grann det jag kanske inte riktigt svar på din fråga till men där är det mera så att om du känner att du att du blir ifrågasatt eller att du att det att det kommer motstånd helt enkelt så kan det vara i sig ett tecken på att det där är nog nu är det nog på rätt spår liksom. Eh att vara beredd på det. Så att så att den där ehm att att inte se det som någonting som att ja men nu får ja nog nu ska jag ändra mig liksom. ehm så då skulle man kunna säga någonting i stil med att att enskilda människor ehm orkar till 1 viss gräns gå mot den här strömmen ensamma, eh men jädrar så mycket mer dom gör det om de är tillsammans liksom om så att säga ehm att se när när jag berättar för så att jag själv får höra det vem det är jag är och vilket liv jag vill leva, och jag

berättar det för andra människor så är det ju ja det är coolt det som händer att jag förstår mig själv bättre genom att jag förklarar och berättar för andra, men det är också så att jag när jag bygger en eh andra människor kommer att i väldigt hög grad göra det möjligt för mig att bli vara göra det jag vill vara göra. ehm så den där så det man kan säga så rädslan för att ändra vad andra ska tycka och ensamhet alltså att inte hitta sin flock att inte vara att inte vara med andra liksom, de sakerna hindrar, de sakerna hotar liksom, gör det mycket svårare ehm så de här sakerna det är som jag lägger in i när du säger outdoor community education, det som jag nu har lagt in i det är någonting som är väldigt tvärs emot det är ett allmänna, det som görs normalt och så vidare. Väldigt väldigt tvärs emot. Så det är ingen hejd på hur mycket motstånd som finns. ehm men det är inte samma sak som att säga att det är eh alltså så hindret hindret är vars och ens då eller jag själv, kommer jag vågar jag göra det där ändå? eh vågar jag lita på att jag är att jag kommer att hitta någon, det kommer att finnas någon vän ha ha så att säga jag måste inte vara själv liksom, om jag inte tror det, ... andra vill bara tro.. leva upp till varandra vad jag tror andra tycker och så gör jag att det tills jag dör. Och så blir det lite tråkigare. Hm. ehm det vart inte så mycket svar på din fråga och eftersom det blir som att jag tror att jag tror att jag ser det här som att eh på något sätt så är det i sin ordning attem att de här hindren motståndet och det finns det är en del av grejen på något vis det är förstås tråkigt att människor far illa och så där men detta är eh ja det är jag är på väg att säga nu även nästan lite i mitt famlande efter att försöka förstå det här grejen alltså kan jag då tycka att livet min med liv och vi kan hjälpa till så att livet kommer fram med sin sin sin vad heter det obändliga längtan. Och så finns det en annan alltså det är en kraft, kraften som vill mer liv. Och så kanske man ska säga eftersom det finns en sån kraft så finns det en annan kraft som vill åt andra hållet som säger nej jag ska stoppa det där livet ehm. Och då har vi den här iden om ont och gott och att de där 2 behöver varandra alltså för att se något gott så behöver det finnas något ont att jämföra med det, ljus och mörker ont och gott. Ja men det är spännande grejen här är ju då att var någonstans annat än inuti oss människor skulle en kamp mellan ont och gott kunna pågå. Liksom för det finns ju inget ont i en ekorre eller något sådant där finns det det är bara livet som gör sitt. Men vi har den här det är det förefaller mig som att vi är, var och en av oss är en arena för den här kampen mellan ont och gott och om vi beroende på hur vi så att säga urskiljer det som är gott från det som är ont och väljer och ansvarar och och lär oss och lyssnar och alltihopa som jag snackar om eh så blir det bättre för livet eller så blir det sämre för livet ehm så och då kanske det här är när man går så här långt i såna här funderingar så så kanske det är det som är grejen liksom den här sortens vilken eh fantastiskt teater att hålla på typ. Som vi kan greja på med tills vi dör och

så får vi se vad som händer då men liksom tills dess tycks det mig uppenbart att här kan du gå ut och göra gott eller du kan gå ut och göra ont och det är du som bestämmer. Ta på dig din jacka eller ta inte på dig en jacka det är du som bestämmer allting. Ehm. Så det så vad tänker du göra imorgon? Typ. Ehm och att ja sånt ser vår uppgift ut, och om vi får till det här, jädrar vad det kommer att bli mycket liv liksom. Mycket mera liv än vad det kunde bli om inte det fanns människor liksom. Det är en cool planet. Även utan människor men den är helt enormt cool med människor som får till detta. Som liksom tar sig an som ser att det är så här det är och som tar sig an det för det kommer inte ta slut vi kommer haha vi kommer inte jag har haft en bild av ja men nu finns det inget ont vi behöver inget ont kvar utan människor det fortsätter att vara som en tolkien saga som liksom ser ut som bara att äventyra på. Ja som sagt du får guida haha du får guida. Ja om det här spelar om det här är användbart för dig vet jag inte.

(Absolut det jag har ju med mig andra samtal som jag haft och det det är det som är så häftigt märker jag. Jag har inte intervjuat så där så mycket tidigare inte kring ett ämne som intresserar mig så mycket ehm så bara när jag hör dig så hör jag också sammanhang med med det som andra har delat med sig av så det finns ju en mycket större helhet ehm som som också direkt faller på plats.)

Ja det är inne på det är en del av det, alltså hur magiskt det är för just nu så har det ju jätte själv uppgiften av lyssnande i det här men men just ehm jag pratar du lyssnar du tänker alltså både du och jag kan tänka på grund av att vi säger någonting och lyssna på någonting om vi inte gör det så är det som att tanken haha det blir på otrolig låg nivå. Ska det tänkas ut någonting så är det så här, så du har lyssnat på flera och nu kan du sätta ihop det och nu kan du gå tillbaka till dem som du har lyssnat på och säga så att ja men nu har jag liksom nu har jag klurat på det du sa man jag har också hört några andra svar att ja ja vad säger du om det här liksom. Är det det, verka det make sense? Och då kan de liksom ah jäklar så kan de nästa gång säga någonting som kan ta det till en ny nivå och då det det är helt jäkla magiskt. Så vad kan vara mer meningsfullt än det att hålla på med när det nu finns en riktig värld där ute där där det dös eller alldeles för onödigt mycket död därute nu så vi har lite motiv. eh så då borde vi göra sådant här.

..

När det är så Lasse berg är det någon som du känner till? Gryning över kalahari och de där böckerna och ja han säger att man föreställer sig att vi hålla på och pratar och lyssnar till varandra typ 12 timmar om dagen homosapiens liksom det är mest det vi gör 3 timmar går vi ut

och gör lite jobb sen sover vi lite och sen resten sitter vi haha resten sitter vi här vi bara samtal och det är förmodligen ingen liksom slump och det är förmodligen inte oviktigt eller onödigt eller något sådant eh människor som har lyckats överleva under knepiga omständigheter och är inte alls så enkelt att ha mat och skydd och allt sånt här att fixa så att behövde behövde verkligen liksom vara klurig och vi var ju uppenbarligen kluriga. Och så har vi klurat ihop det på det här sättet nu med 1 sån här organism 10 miljarder människor i liksom alla ihopsatta i ett enda en enda gröt. Med varandra liksom. Men tänk om vi får till det tänk om alla de där agera som en jamen vi hjälps ju åt, vi hjälps ju åt på 10 miljarder nivå liksom. Jädrar vilken grej. Då tror jag det är kul att vara ekor och allt sånt är en sång är en sån situation. Så det känns som en sån uppenbar uppgift. (Det får vi jobba på, fortsätta jobba på). Jaha ja men det är ju det vi gör liksom det är det som är för visst det är lika naturligt som det är för svampar och alla andra eller gör ju sina om jag är fantastiskt Plura grejer liksom som banar väg för annat liv än de själva hela tiden liksom alla alla håller på alla ser till sina egna behov men gör det på ett sätt som är bra för helheten. Så är det med alla arter liksom. Och alla gör det på när vi tittar in så är det liksom wow hur hur funkar det där hur känner de så dom hjälper svamparna hjälper träden så där på det sättet det är ju helt fantastiskt liksom ja så det är inte det är ingen hejd på hur osannolikt. Klurigt det hela är gjort och så är det vi liksom. Mitt i det där. Nej det är coolt. Hm

(är det något mer som du vill lägga till eller som behöver upp) nej det är något bra.

B6 - Interviewees 6 & 7

J.. Oftast tänker ja ju att det gör något gott, att man blir stabilare kanske, [att gå fof] men det är ju så tokigt om det blir så här att man bara kan leva ute i skogen efter man har gått här. Så så då ja jag har funderat på det där just hur hur påverkar liksom ett sådant här år. (hur det formar) ja jag för det på ett sätt tas man ju lite ut från verkligheten liksom verkligheten som är i ett vanligt samhälle, eehm och det blir dåligt om man inte kan använda sig av saker i ett samhälle. Utan att man blir liksom kvar där ute, bara att man måste bo i en koja i skogen.

Intro O. vad vad vad har du för alltså vad har du för vad ska man säga källor i övrigt då till det här som du har tänkt eller eller i början eller i slutet av ett arbete nu eller? (ja eller typ Mitten typ, så jag har gjort förarbete och mycket på OK vad är Outdoor Education då egentligen) litteraturstudiemässigt (precis och regeneration så det kommer det har jag med som bakgrund och grund..) Men du vill belysa sånt som där man använder uttrycket regeneration eller regenerativa

processer, du vill belysa det, är det det som är kärnan i det här eller? (Det ja precis ja. Och..) Men hur många andra känner en litteratur tänker du det är ju då? (Det blir väl, enligt jag tror det blir kanske 10 intervjuer) OK, ja just det. (Av när folk som på ett eller annat sätt ehm har erfarenhet eller är bekanta med vad de här begreppen betyder även om det inte är exakt de begreppen utövar det på något sätt) juste.

Fråga 1:

J. Kan du börja. O. Alltså den här kursen kurs idén som Jessica, rent nu då på hemsidan och som som gruppansvarig så har ju Jessica den delen och det det alltså det är ju vad ska man säga det kan vara så att de här sakerna du tänker eller söker kanske rör sig om det som Jessica. Sen är det ju så att eh vi vi liksom hehe generellt här nu då med det här den egentliga rubriken för vi har ju 2 kurser nu från och med det här året som en som ser ut så och en som ser ut som heter fjäll och friluftsliv, men den egentliga rubriken det är människa-natur-miljö va, alltså det var så det började där någon gång i mitten på nittioalet. Sen var jag i väg och jobbade på birka folkhögskola, våran granne här. Sån var först i landet med att starta en kurs som handlade om friluftsliv och fjällsport och sånt för för de som kanske vill börja jobba inom det där 1965 och och den här här börjar det 72, så jag var ju här först och så var jag där 10 år och bara lite här, och så kom jag tillbaka. Och då valde de 2 som var ansvariga under tiden här att samråd men om kommunikatör, så här byta till fjäll och friluftsliv för att skulle vara lättare att kommunicera. Så därför därför heter det så, men det människa- natur-miljö som är basen då, och då kanske det är inte är så konstigt att tänka kring de sakerna som du säger här. Eh. Och vi har ju, man kan säga att ja det är jädrigt svårt faktiskt att gå in i det här utan att det blir samhällskritik över det och och diverse spaningar alltihopa för jag jag jag tror vi håller på med klassiskt nordiskt friluftsliv och är i sig någonting som ganska sällan har ingripit speciellt mycket i de processer som är här ute va. Men friluftsliv i vid mening idag där har man ju så att säga skapat branscher. Dels kan man säga att det är en bransch det kanske är en en en en bra enkel grej att säga om man är politiker är det någonting, Eu eller någonting annat, med att man vill se saker på en övergripan men inom det här så finns det ju ett antal branscher också tror jag man kan säga. Och eh de som kommer till oss de är ju påverkade av vad de möter som eh liksom medborgare i i det här samhället. Via texter video, TV, Media, allting sånt där var. Och sen då nu när vi jobbar med det här så jag blir det ju som att ha ha en del av det här som ett slags yrke då då då blir det ju liksom de där strömmar emot och nu har vi regenerativt liksom då då kommer någon på här i södra är fjällen som vi samspekar mycket med skolan alltså medlem i det som förr hette

undersåkers turistförening, det som idag heter södra årefjällen turism och är är är är en ö det är ett kooperativt företag, som ska förena framför allt då turism företagarna här i undersåker men väldigt mycket alla turistföretagare söder om älven. Mot vålådalen då och så alla små byarna så. Och de samarbetar ju vi med. Och då så är det en av de som gör mest jobb där med att så att säga skapa projekt och ja som kommer på det här, vi har ju en löpande samtal, och så plötsligt då här om året dyker det ordet regenerativ turism upp liksom och då låser det sig för mig. För jag är gammal ärke akademiker va ja jag tycker nu får du väl ändå vara en gräns. Det är som det här med datorerna, man säger att åh vi har teknik och så vidare samhälle och det är så där, men det är ju det är ju så vetenskapligt belagt att det de flesta blir duktiga på det är att peka på rätt ikoner på en skärm eller eller liksom så att det har ju ingenting med teknik att göra i den meningen som en dator är. Och det blir ju samma med det här. Nu pratar vi regenerativ turism liksom , och det finns ingenting i den redogörelsen som tyder på att det finns någon som helst intresse av det regenerativa i en sån process. Det handlar ju mer om att nyttja marken och få in lite pengar. Om man ska se det lite så här hehe och så åker man igång då som det blir många gånger. Man det blir som populära ord att säga då, det låter fint. Det är så här greenwashing eh på något sätt. Ja det är klart vi vill att saker ska vara återförande, så tar vi något så vill vi gärna föra tillbaks och vara i samspel med. Det hoppas vi, vi vill ju det va men så åker de här himla begreppen ut och in i artiklar och grejer så tänker jag ' kan vi sätta oss ner och försöka rensa i begrepps florin och se vad är det vi menar nu egentligen'. Det blir svårt att inte bli samhälls kritisk när det här dyker ut va. (Jag tänker man får vara det också) haha (och tänker på vi var ju inne på det lite innan du kom då att det är väl exakt det som jag undrar också kan vi liksom kan det här vara, inte turismen då, ehm men med det här friluftslivs-lärandeprocessen kan den vara regenerativ? Kan vi vara del av en regenerativ cykel och hur skulle det då se ut? Ehm) just det (för att det ja jag sa det till Jessica här tidigare att, som jag har sett mycket i liksom outdoor branschen så det är så lätt att känna sig så naturlig och hållbar när man får vara i de här vilda miljöerna som vi har liksom, som jag tänker att jag har ett privilegier till, för vi har kvar lite av det och då men bara för att man vistas där ute så betyder det ju inte att jag utövar något hållbart eller regenerativt.) Nej just det. (Och att de initiativen de ja men de eh de företagen ja, de utövanden som finns, bara för att vi är här ute i naturen betyder ju inte att vi håller på men någon-ting som är del av den här ja som är som jag nu kallar då den här regenerativa cykeln. Så det är väl exakt de därför jag är nyfiken att prata med folk.) ah juste. Ja. Hm.

O. Är ju det är ju en kommun man kan, alltså man säger ju allmänt att det är en turist kommun . eh det här, bland några turist kommuner i landet. Där det kan vara i förhållande till folkmängd

en väldigt stor omsättning på människor som är tillfälliga gäster och så. Och sen har det är ju en inflyttnings så på sista 4 åren tror jag så har ju folkmängden ökat med 2 till 2,5 tusen invånare här. Det har varit 2, det var 10500 ganska lång tid, tiotusen, och nu är det 12,5 tusen drygt. Och de som har flyttat hit säger att de har flyttat ut. Alltså då man bygger hus och har barn som ska gå i den våran lilla byskola här stamgärde och, så det är förändringar på dels vilka som är tillfälliga gäster men även människor som så att säga bosätter sig och som också rör sig ute i markerna då. För det verkar som att det många gånger är ett en av anledningarna till att man slår sig ner här. O o så och så att man kanske jobbar med sådana saker, eller så jobbar mamma någonting helt annat men man har ändå möjlighet liksom att vara där. Och så har vi alla möjliga tills att, vi har huueh familjer där våra barn har gått i skolan ihop med som är renskötare va, eller fjällbönder och så. Så att väldigt, egentligen är det en för att vara en så liten befolkning så är det liksom några folkgrupper som har ibland väldigt, helt olika infallsvinklar på vad man ska göra ute i skog och mark. Det är så, det det är int inte särskilt homogent egentligen men det man man märker med det och allt det är ju det som rör sig kring året som en turistdestination. Och då är turistföreningen med fjällstationer och så en del av det Åre. Det är inte bara så att säga det liftarna och skidåkning och cykling är utan det är även vandrings området västerut här med sylarna och blåhammaren och åredalen. Det är ju liksom en lite större yta än vad bara liksom kring åre, duved och björnen. O och så den blir så den den märks så att man många tänker att det är det som är åre, och sen har vi de här tanterna och farbröderna på andra sidan älven här. Som de jobbar på i sin takt och skörda lite hö och har några kor eller så på skogen och som liksom och så jobbar med något hantverk någonstans här. Och det är ju så otroligt spännvid när vilka som är och gör saker ute i skog och mark. Det är väldigt olika. Jag vet inte om jag har sett det men idag är ju femtiotusen turistbäddar i Duved, Tegefjäll, Åre, och i björnen. Och det har man formulerats om en ambition i början på 2000. Och nu uppnåddes den liksom. Så det blir som ett en en medialt svep där och så på något sätt ibland så finns inte det här andra. Och de som har haft kompost så länge de kan minnas, minst 1000 år tillbaka och med va, de bor där [söder om älven]. Och de får lära sig hur man gör kompost för det kommer nya representanter för en kompost rörelse och ska förklara för dem hur man komposterar. Och så så där liksom väldigt haha klurigt att sortera i det här. Haha

J eh men jag jag tänker bara som ett som sånt här exempel på hur det kan vara de här turerna, det är ju framför allt olle som det är ju du som har hållt på med det här i eviga tider nästan, men men eh eh när vi är nu när vi var ute till exempel och paddlade så det då är ju just det här att

ehm amen de berättelserna till exempel som du har kring människor som har levt här, och människor som lever här, och just de här olika infallsvinklarna som du sa nu, och eeh, dels det och och att människor har hållt på med och varit ute liksom det är ju det vi det vi har gjort så där. Eeh och att försöka eh inte stressa upp oss över massa utrustning och kläder utan så här det går bra ändå, min behöver inte köpa massa grejer, och så. Plus att ehm när vi är där längs enån nu då så är det ju massa växter på marken och att just det här då att kunna få kunskap om ett område och och vad som växer där och varför, och eh hur vi påverkar när vi gör så här, och att på liksom har skogen borttagen eller här ja men hela den här förståelsen av ett område nej men människor, växter, jordmån, vatten, alltså allt det där tänker jag att på något vis så tror jag ändå att det, ja men de som har stannat kvar ja jag får en väldigt så har de de varnar väldigt eller försöker värna om den här bygden. Och och det tror jag man får med sig liksom när man, var man än är i just att man man lär känna vad som växer där och och så. Ehm jag tror att det är ju ju stor skillnad om man är y de där växterna, vi vi kryper ju omkring i växterna nästan och man kan nästan inte undvika att eh börjar förstå liksom lite grann. Och se saker och och ja så så så den biten har ju alltid varit väldigt viktig i den här kursen just att få kunskap om om bygden och då ingår det djur och växter och vatten och människor som har funnits här och finns här. Så det tror jag, det är liksom bidrar till någon någon slags förståelse och omsorg kanske. Men sen när vi gör det så kör vi ju fasligt massa bin som man önskar att man kunde undvika. Och eh många har ju dom där nyaste kläderna som de är rädda om eller ja men så där, så det blir en blandning liksom av både rent stolligt och någonting som kan ge någonting bra kanske. För det är ju jag vet inte hur man liksom om man helt skulle skala bort det där då kanske vi skulle få 2 som pallade med och komma. Eeh så det det är någon någon slags blandning av utnyttjande och att det ändå kan ge något som för något gott med sig. Vi vi är ju liksom ja det är svårt att skala ja jag önskar ibland nåt ibland har det ju varit något så här 'men nu tar vi tåget' ut hit eller eeh men men det är svårt att göra fullt ut allting på ett bra sätt.hm. Men men sen tänker jag också om det nu hör till det här jag jag vet inte men men de här människorna då som går kurserna och vi också, dels att man man liksom får till att kanske nu var det ju kursdeltagarna plaskat allt var ju plaskblöt den här veckan till exempel i början på veckan, och så att man kan ändå liksom stå ut med det och man upptäcker att jag men det går att få till värme ändå fast jag är blöt och jag kan jag kan klara av att liksom fixa mat till mig, jag kan elda och hålla mig varm eeh, ja men att jag är kapabel att göra saker tror jag att människorna mår väldigt gott av. Så som också liksom ger någonting mer än bara att vi står där och babblar. Alltså att vara bara i i någonting som är lite naturligt eller vad man ska säga. Och det här att att behöva blanda sig med människor från alla möjliga olika

hon. Eehm. Och bara måste ta hand om varandra. För det blir ju liksom så på något sätt ganska snabbt ändå att eeh ' jag vill bara hem och gråta ' haha och då liksom, någon människa som man kanske andre skulle ha kontakt med förut, kan man känna att ' oj vilket stöd ju fick härifrån ' eller jag kan hjälpa någon annan så det blir ganska snabbt att man skalar av de här konstiga lagren som vi hör kanske, och så bara är där och känner sig liten och så får man ta hand om varandra och så växer man av det. På på något vis, som ju det är ju ingenting som vi skapar utan det är ju bara att vi kanske inte springer förbi det där. Utan nu stannar vi här och så låter vi det hända. Så som kanske inte uppstår om man om man ser det snabbt ska ta sig fram och så hem igen. Då hinner det liksom inte bli så mycket kan jag tänka mig. Ja så så på en vecka tycker jag bara bara det händer nog många saker som.

Fråga 2:

J. Jag eh jag har en ganska dålig koll på vad som pågår ute i världen tror jag just kring friluftsliv och så men men om jag bara ser i åre så är det ju en väldigt blandning liksom. Någon som praktiserar nu där liksom man man gräver och gör om liksom hela landskapet för att man kanske ska komma och roa sig. Eh det känns sådär tycker jag.

O. Känner du till trillevallen som plats? (ja) Det är ju Tri Liv Åln, det är ju alltså de 3 livvallarna. Tri liv voln det är trillevallen, men jag tror det var 1932 så gjorde en en som blev kvar i bygden här och jobbade åt något hotell precis här borta eh han blev kvar också han och hans fru byggde trillevallens fjällhotell 1932. Och eh sen tog han son och fru Susanne över och drev många många år och nu är sonen 92, han är lika gammal som min pappa, Susanne dog häromåret, och han har gjort väldigt mycket både Torsten och sen den här ulf då som lever, de har varit väldigt intresserade av just Therese och men men men eh ulf hade sagt någon gång att så länge Torsten levde så blev det inga liftar. Eller sånt va men båda var ju så här de var ju de var ju informerade om vad som rörde sig i Europa. Och sen då när ulf tog över så då skapade han det första liftsystemet i Skandinavien, när det var ambitionen var att ha många liftar och nedfarter att välja på, och många leder och längdspår alltså vandra eller åka skidor på. Så att hela trillevallen fanns det många många förberedda saker att välja på, så att det blir mångsidigt. Så det är ju hela det där vad är ju egentligen sonen ulf som som tog hit. Han hade varit nere i Europa och tittat lite. Och nu träffade jag honom i början av sommaren här och då han skriver också han gör en del fortfarande en del PM och utredningar kring vad som händer i turistnäringen och så där, förresten så var Torsten hans pappa var en av väldigt få människor svenskar som lärde sig sydsamiska, så väldigt intresserad av vad som rör sig i bygdena här och so va. Men men då säger alltså sonen

ulf har då 92 år, grävskogsturismen. Det är hans rubriksättning på den period den tid som vi är inne i just nu. Det är grävmaskiner överallt liksom. Inte bara i åre utan runt om här och kåkar på 300 kvadrat och pick uper även om de är grönklassade så är det eh stor amerikansk motor på.. som har 2 L och sportprylar i och så handlar man på reko-ringen bygger man stort och så grävmaskiner, liksom, en värld full av motsättningar, och han sammanfattade det där med Grävskogsturismen. Haha. Och och det är inte de som är tillfälliga gäster utan det är ju de här 2,5 tusen som snabbt kom hit de sista åren. Så att eh det är verkligen så att det grävs mycket här haha, och sediment och o o dränering syns ner i liten här, om man gör en helikopteröverflygning här så är det ju som 5-6 km ut i liten så ser man botten efter snösmältningen, det lägger sig nytt sediment från åreskutan och allt annat byggande haha. Det är enorm vad ska jag säga enorm ruljans alltså.

J. De liksom det mesta kring just åre upplever jag ju är framför allt detta är att man man man ska man ska liksom ska hämta någonting för sitt för för sitt nöjes skull eller så där, sen finns det säkert några i det där som försöker göra någonting annat, men det är som det är liksom det dränks ju i det andra, på något vis. Jag jag såg något reportage eller jag minns inte riktigt det var någonting från Jokkmokk, och då var det just nej det var från den där filmen, amen i alla fall då ehm då pratade dom ju där om att man försöker göra vad de är kallade dem någonting hållbart i alla fall eeh och dels kunde det vara att bara ja men lite det där som vi pratade som jag sa förut att ta ut människor och visa liksom omgivningen och och lite kring växter och så där, och sedan var det någon som körde med hundspann och och just bara att att få vara i en i en ganska orörd skog, de har ju där finns det ju fortfarande riktigt skog, eeh och att det kan ge någonting men men på något vis tänker jag att också handlar om eller det också beror på människorna som som kommer alltså år är det så kort tid, man är där över en helg, kanske också har man ändå liksom i sig det här att jag vill jag vill få dela någonting eller jag vill men men alltså det spelar ju in vad man som person har för ingång i saken oavsett vad den andra personen har tänkt med det som håller i det, har jag ändå bara tänkt att jag ska hämta hans kunskap eller den fina skogen för att jag också vill ta del av det också åker jag tillbaka då, jag vet inte om det är hjälper då, eller alltså det spelar ju in liksom vad vad vad människan har med sig för tanke, vad det är de ska få ut av saker eller så. Så på något vis så så är det ju där också man önskar att det kan bli någon slags förändring eller eehm vem vem är du egentligen som kommer hit och ska ha, så där. (Just det i attityden?) Ja (och inställningen) ja och det vet jag inte riktigt om man får till på en en liten helg, liksom. Sen kan man kanske lägga ihop olika saker i livet och så känner man sen där när man har skjutit i att man ja men det där var ändå ganska fint, det skulle man ha

tagit hand om, eller så men. För jag upplever att det är så det är så korta så här det blir ju som ett kort besök och då ska allt vara perfekt och sen ska jag tillbaka. Det ah.

Fråga 3:

O. Ja alltså på ett sätt med olika ord och o så så jag tror vi nöter på med det här i stort sett varje dag och försöker att någon skulle nog kanske kalla det att analysera, och tycker att ibland blir det filosofiskt och allt möjligt men vi vi vi tror nog att vi pratar om vad vi ser och så pratar vi med deltagare och om saker som gör det kanske lite lättare hur fler som vi än jobbar, vi har ju kim också som jobbar, ehm så sa vi, det pågår ett samtal hela hela tiden oss emellan och Kim och även med deltagarna liksom omkring allt möjligt och en hel del av det är nog det är också försök att hitta svar på sånt som du ställer frågor om här va. Det är för men jag tror att ett sätt om man vill försöka jag jag tänker i alla fall försöka använda det i att använda om om man tänker sig är detta transformativt, det vi ställer till med? Det är så här, inte bara om någonting kan ingå i någon allmän förändring om man definierar pedagogik som studiet av påverkans och eller och förändringsprocesser på individ, grupp, organisations, samhällsnivå liksom om man ska vara lite formell, men men men då det som pågår i form av förändring eller påverkan här, blir det också något som får alltså transformativ effekt för att jag har i alla fall upplevt att man kan nog spela teater rätt duktigt om man tränar sig i den här branschen va som då turistbranschen jag tänker allmänt att ah ja jobbar med skidskola eller jag ska vandra med några på blomster stigen på getryggen här borta det är stor vana eller så, jag kan liksom eh man kan vara liksom engagerad och man kan väcka intresse och så vidare, men är det någonting som gör att människor genomgår en transformation i sitt tänkande, i sina attityd, i sina sätt att känslomässigt påverkas i just den här miljön? Eller sker det inte särskilt mycket på den nivån men det sker ett någon lyckas trollbinda dessa människor under några timmar eller under några dagar, och så ger det ett ett ger ett starkt intryck kanske, men det kanske inte leder till så mycket annat en ett starkt intryck, och så får man bara vänta till 1 annan gång och se om det om det sker någon typ av om det blir en transformar aktiv effekt liksom. Jag tror man blandar ihop ibland det där att man vi är ju ett litet skön samhälle här, och många av dem som jobbar här har ju en bakgrund att vara utbildande eller lärare. Men de men de flesta år går ha gjort en utbildning som är riktad mot grundskola/gymnasium, alltså en vanlig offentlig utbildning. Och så har vi ju den här folkbildningen här då. eh och då då är ju många vana vid att använda pedagogik och man är van vid hur något kan påverka kanske också där när man binder jag tycker jag upplever ofta samtal vi har, vi binder det kring ett en slags typ av fenomen som är typiska för ett system där man

har en mängd lektioner, en dag eller en vecka, och så går man inom ut och sen ja och så är det problem då skickar man in den kurator sidan och stöd och sen, är det ett ämne där och så är det ett ämne där och så kör man på liksom. Och där pågår ju effekter över tid också, men vi jag tycker att frågan om alltså det det är som du sa förut dom här som stannar och som kanske på grund av någonting som intresserar dem i den här så gör det att deras hållning till saker sakta förändras och så frågan är mera hur lång tid sånt där tar kanske men det det pågår nog i några år, och så blir det en annan grundhållning, alltså kompost luktar inte illa eller jessicas gödsel stack här uppe luktar inte bara illa, bara man inte släpar in det i köket liksom med och och byter skor, och tvätta händerna va. Utan det blir en ny en ny ett nytt sätt att förnimma vad man har runt om sig. Och då har då tror jag att det är ett tecken på att någon att det finns en form av transformativ effekt av det man har varit med om liksom. Eeh. Sen kan vi ju alltid fundera på om det vi gjorde idag, eller tänker göra den här veckan, om det kan vara en del i det. Då kan ju vi välja lite olika sätt där va. Så så och och och nu har jag hållit på några år med men jag jag är rädd för att det blir då, om vi vill hitta sätt att göra grejer så att det kanske får vissa sånna här transformativa effekter, vi kan ju inte styra exakt vilken transformation, men det är ju det vi är intresserade av, bara det att någonting rör på sig. Men då kan ju vi välja liksom hur vi gör, men de valen blir ofta inte de mest populära om man säger så. Det finns en hel del av de valen som blir för vissa i en grupp obekväma eller upplevs som att vi inte har någon pedagogik och sånt där va. Den är ju intressant. Vi tror ju att vi vill ha en pedagogisk hållning som är vettig, man kan få kritik till och med att någon går till skolledningen här eller något va. Och så den här killen som du berättar om, han han vänder ju liksom 180 grader någon gång efter ett halvår. Så så svårt att styra det där men, men det vi försöker och försöker iakttä är tecken på att någonting kanske är under förändring eller kanske kan bli under förändring, alltså det vill liksom lite så där va. Men det är väldigt seg och långsam process ofta, och inte alltid så populär. Liksom inte så där tjohoo, nu är vi klara med det här liksom. Riktigt, det är ju några som har sagt genom åren att hösten upplevs som en riktig jäkla inbromsning. Man kommer här liksom och sen feew. Så ska man liksom börja krypa på marken och och liksom, vad var det där för något. Ja men det är ju olika mössor, det här. Hehe. Det blir ju liksom, en inbromsning. Och en del blir ju jättefrustrerade då kanske. En del tycker det känns det är jättebra. Så vi, det..

J. Nej men och det, det blir en väldigt skillnad tänker jag just mot det här tur liksom ja men när man ska ta ut människor och det ska vara trevligt eller, när det är fokus på att man ska göra andra nöjda eller så, för då då vill man ju inte vara ute i leran och och det där. Det då det då har man ju inte riktigt alltså där är det ju svårt att vara nöjd helt enkelt. Men men det kan ju

hända någonting där som gör att någon förändring sker. Men men det är ju inte alltid ja men det kanske krävs viss övertid ligger eller envishet att fortsätta på nåt sätt. För jag har ju tänkt så jag gick ju här på skolan för jättelänge sedan, och då var ju orden lärare då också . Och eh och då lite annan det var en tvåårig kurs då fritidsledare linjen med inriktning på friluftsliv. Eh men då redan då så så märkte jag ju att här är det någonting annat. Eh för att jag förstod inte riktigt vad. Men och sen när jag började jobba jag börjar jobba .. Tillsammans så för mig är i alla fall så blev det ju tydligt att den här människan ids gå mot strömmen kanske, och stå kvar i det. eh för det är ju för det är ju så många gånger att man blir ifrågasatt och och liksom folk blir frustrerade, ' vad är det frågan om' vad gör vi här ännu så den här killen då som jag tog som exempel som var så här ja men när ska vi lära oss någonting? Vi är ju här för att lära oss saker. Ja haha eh liksom innan man kommer på att man lär sig genom att man vill lära sig eller att man bara är i anser du man lär sig ju så otroligt mycket hela tiden. Men men när man är så innan att man ska tala om föraren att nu ska nu lär du dig det här eller nu ska du lära dig eller mata och information eller då det blir så det blir liksom omtumlande och då blir ju en del arg helt enkelt. Och då kan vi väl så här oftast liksom tänka att ja men det är helt okej att bli arg. Men man hoppas ju att de till slut får ro någonstans att ändå ta vara på tiden. (Ja, men det kanske del av lärandeprocessen.) Mm ja.

o. Det är ju tufft jag tror att det är fler än jag som kan ibland uppleva det lite tuffare, nu. nu är vi ju vi är liksom en konstruktion här som är en skola då i de här byggnaderna och så rör vi oss ute, men här kom ju till 1938 och det var ju då var ju unga från a killar och tjejer från gardena här i västjämtland eller den delen av storsjöbygden som var deltagarna här och på birka startades 1903, och det var också storsjö böndernas barn som kom, som en annan utbildningsväg. Och deras var ju bland annat lära lite mer om gård gårds verksamhet många kommer ju från jord och skogsbruks miljöer, de fick lite mer av allt även men samhällskunskap och lite språk. Så kunde de plugga vidare sen om de behövde. Så att den bakgrunden finns ju, men sen nu har vi liksom en de som kommer hit kom det är en och annan som kommer från någon gårdsmiljö. Och det det märker vi ju att det fungerar oftast väldigt annorlunda för dem att göra de här sakerna. Att att gå och hämta och det är och lyfte grejer och fixa sån där, det blir ingen fråga liksom. Så att det är ju det är en ganska riskabel om man nu ska betrakta det som en process hur kläm var det individuellt och en grupprocess. Det är riskabelt liksom innan det börjar att att puttra igång på något bra sätt va. Man kan komma i klinch med saker och känna sig orättvist bemött av vädret upp omgivningen och allt möjligt sånt där va. Och så så att och är man så att säga alla kallar sig ju pedagoger numera, när förr jag är ju från förr i tiden, när jag kallades

pedagog så var det på grund av att jag hade bedrivit fackstudier inom ämnesområdet pedagogik och psykologi. Men idag kallas man pedagog så det är som en yrkesbenämning för alla som är involverade i förskolor, grundskola och gymnasieskola. Och så pratar vi ibland på våra möten och konferenser om förändringar eller en slags kunskapsskolans slags kunskapsgap grej som ska pågå som egentligen handlar om för många handlar om här att få behörigheter för vidare studier, våran allmänna kurs. Och några av dem som går hos oss gör ju det också, de går, vi har båda grupperingarna här. Och det som de flesta kommer ifrån det är ju system av den här typen fast ofta men lite fler man säger elever då, vi kallar dem för kursdeltagare. Så de de flesta är ju vana vid ett sammanhang där man man kan man man blev bedömd och ska bedömas för sina prestationer, och då när man har blivit det, vare sig det blev bra eller dåligt resultat så är man klar med det då va. Liksom här blir det aldrig något klart, tror jag man kan säga. Det är ju det är ett, det blir liksom ett systemskifte på något sätt. Som man står inför om man vill delta i det här. Men det, för den skull är ju inte vi helt ointellektuella typer som inte läser någonting och inte ta reda på saker vad. Men det blir ett möte men alltså en del upplever som att det här är ju inga pedagoger.. För dom är tydligen ganska ofta på något annat sätt. Som vi det nog inte riktigt hur det andra sättet är. Jag tror jag vet lite, för jag har sett en del och jag har gjort en del sånt också men det liksom det det blir ett systemskifte där alltså, som också påverkar hur hur eh liksom folk går in i det här och tar för sig av möjligheterna va så man, man står och väntar på att den här pedagogen då ska liksom säga någonting och sen så så är det klart sen. Och det det sker inte. (Det är inte så det funkar riktigt) nej det är ju inte det. Men jag tycker dom som har har ganska många år utbildning bakom sig, det är ju många sådana också, som har både utövat ett yrke eh, har en längre utbildning ifrån, vi har haft folk som är jägmästare, eh ekonomer och biolog, jag psykolog, alltså det finns ganska olika sånna bakgrunder. Många av dem beskriver ju att de får en nytändning på det här med kunskap va, så att inte ens där verkar det som det fanns tid att börja jobba på att våga lita på sina egna iakttagelser som egentligen är första steget i det vi kallar kunskapsbildning eller vetenskaplighet, nämligen iakttagelser, konkreta iakttagelser: vi börjar där liksom. Det händer någonting under alla skolåren och på den rigerings utbildningen [?] Som gjorde att man hade fullt sjå och bara skrapa åt sig haha de här studiepoängen va. Och så kommer de här och säger att, ja men det här känns ju nu är jag lite sugen på att plugga vidare. Ha ha ha och det är ju kul, och jag vet inte riktigt vad det är som sker där men de är erövrar någonting. Det verkar som de tycker att de upptäcker att de kan ta kommandot över sin då så att säga lärandeprocess på ett annat sätt än vad de gjorde innan då. Och det är ju väldigt kul att höra det.

Men det har jag och nej till regeneration, som företeelse, jag vet inte hur de tänker om det där men men dels så blir det också ett sådant här ord som sitter bra i den tid vi är i nu. Politiker vill gärna använda det och andra projektledare, man liksom jobbar på där men det här, eeh men det är ju vad ska man säga, har du sett händelser vid vatten, den här Kjell Ekmans bok som det gjordes en ny film kring? Den hade premiär nu i vintras var det va. Nej men i den där så finns det några roller som består av att det är ett kollektiv som bor på en gård där det inte finns väg fram, där allt det sker på 60-sjuttitalet. Vi har ju sådana även idag, men men det var då. Och då kallas ju dom av andra då som en sekt eller någonting sånt där, eller man undra vad det är för några. Och då är de där och självförsörjande, Är väl tanken i alla fall, och grejer på där med, de gör väl ost va? J. I filmen där ja. O. Och eh allting framgår inte, men de lär ju fiska en hel del misstänker jag annars dom där barnen var inte speciellt bra haha. Men det är klart man börjar med 1 dröm där på något vis och sen så förmodligen blir verkligheten att man får grabba tag i både det ena och det andra, När jag både händer och fötter och. Det där det där är ju ändå ganska nära ett sätt att inte förstora, eller inte bara ta. Man blir ju liksom tvingad att eh samspele med det som är på marken runt omkring. Men det är ju det är ju det är ju det är ju det enklaste sättet att se framför sig någonting som är av den arten va. Men sen jag menar i Paris på taken i centrala Paris, då är det ju vissa parker, där har man ju blir jätte intressanta biosystem som man upprättar. Och som man försöker efterlikna det som sker i spontan, i processer som uppstår spontant också där va. Så det är ju, jag menar inte att inte skulle gå, men man men man men det verkar som man måste tänka till ordentligt om det ska likna någonting. Eller finns en det finns en en jättestor kol gruvtäkt i Tyskland som eh har skildrats i en ganska niord dokumentär där det blir som en sandöken efter, marken består mycket av lös lös eeh det är lös mark, det är sand, och där har öppnat dagbrott för det för att hämta upp kol, och så har man valt att titta på det där som en eh vad händer om vi inte gör något. För det vanliga är ju att man man åtgärdar va, så att säga. Här får ju här får ju skistar får ju liksom Vi tids förelägga om de inte gör tillräckliga dräneringar i pisterna, för annars får man ju jordflytningar, ännu mer än vad det är ändå. Och det är ju ändå som du säkert har sett. I nyheterna här. Men då får man ju liksom, de knackiga läste ju på sen jaha så att säga nu får ni ordna till här, och så ska man göra så att det växer. Men det i Tyskland där så provar man strategin att inte göra någonting, och så håller man det under bevakning. Och det blev ett otroligt intressant återväxt av både växt och djurliv. Alltså man fick se en hastig eh en hastig, generativ process som startade med en jäkla öken och slutade med en savann som var på väg över till en buskrik stepp va. Med bra gräsväxtlighet. Och jag vet inte hur många år men det var inte jättelång tid va. Och det är väl också ett tecken

på att någonting kan liksom surra på så att det genererar mer än att det degenererar, så att säga. Det men det är ju ganska alltså förhållandevis långa processer så att man får ju liksom vänta ut effekten ja men att hålla på. Det hjälper liksom inte att lägga om en turist led här ute. Vi hjälper ju till här med våra kursdeltagare att flytta led kryss och andra saker, det tar lite tid innan man kan se effekter av vad man gör liksom. Det kanske försvårar lite grann att veta : vad menar vi inom södra årefjällen när vi säger att vi har regenerativ turism? Liksom vad vad vad menar vi då? Är det att vi har väntat in effekter nej, för vi har inte gjort nåt sånt. Men om vi gjorde det nu så får vi kanske vänta minst 5 år, förmodligen längre innan vi ser om det här blir något liksom. Man kan ju ha en hypotes och så, men det hypotes byggandet tror jag inte man hör så himla mycket om faktiskt: hur de hypoteserna ser ut. Så att så att så att eeh. Men på Färöarna och på Island och Grönland, och det finns andra platser, där finns det ju bra dokumenterat hur man försöker att hitta sätt att det inte bara ska bli något slags utarmning av markerna, så att det är besöksvärda även i framtiden och allt det här. Men men vi har inte eller jag har inte inte sett något direkt här i Sverige faktiskt, men det är kanske du vet. Alltså att man tittar på sikt vad är maneh det är ju det är ju alltså Naturvårdsverkets folk som har de uppdragen att vaka över men då har de ju en förvaltande uppdrag. Men men det här handlar ju liksom om en kombination av, förmodligen att skapa något som kan ge föda, eventuellt, Och något som kan förbättra växtmån rent allmänt på sikt. Ja men jag har inte sett om det har gjorts eller görs tydliga såna. Men när man gör vissa saker här på till exempel Färöarna, Och Island och Grönland, så det verkar ju ändå som att det får ett visst intresse kring sig. Alltså folk tycker det är intressant och positivt. Men men det är just att, sen är ju frågan ska man ingripa i något? Alltså den intervention som kan vara mer eller mindre spetsig så, eller eller ska man liksom mer låta bli, sånt är ju intressant. Ja så jag tror inte att jag har sett. Något och jag tror inte att vi håller på med det heller. Men vi tycker att det är viktigt och intressant. Och vi håller vi försöker hålla kikaren på på det där. Sen kan det ju vara, regeneration kan ju handlar om den enskilda människans psykologiska sociala och fysiska tillstånd också, och det behöver ju inte vara bara liksom markerna i stort utan det kan ju vara alla de här andra saker också i det och då, ja.

J. Jag jag har då också blivit så här påmind flera gånger här att just det det, vi har så olika bakgrund, och att det liksom för en del är det ju så, det liksom är helt ogreppbart på något sätt att alltihop ehm jag brukar tänka på det ibland när när hehe jag är från, det måste kanske inte ha med det att göra, men i alla fall för delvis från en samisk kultur, och det som som man ja men ibland vi pratar ju om de här jagar och samlar folk liksom hehe och då brukar jag tänka, ja men det var ju mina morförelldrar. Det är så det är så kort steg dit, som så som jag till viss del

har del av, och därifrån då just det här att det är en sån självklarhet hur man tar hand om, tar hand om växter och och och liksom hela för att för att överleva helt enkelt. Eh men också inte bara för mig som människa utan för att den där växten har ett värde i sig liksom. Så det det det är på något vis i mig ganska tydligt. Men men sen när man då här på skolan möter människor som det det har kanske ingenting med deras ovilja eller vilja att göra, för de flesta vill väl ändå att det ska funka bra liksom, man vill inte göra skada, men då är det någon en kille som till exempel har hållt på med han sitter och spelar spel på nätterna och kan inte sova. Och så har vi ju, ja men vi försöker vi har liksom stöd funktioner liksom i oss, vi som jobbar här också också ska hjälpa han liksom att få till ja men spara det här med sömn. Eh också pratar vi om vad jag men kan du liksom andra rutin på något vis och när du har ätit mat att du kanske går en promenad här och sen försöker liksom göra någon slags kväll och så sova. Ja. Och sen så träffas vi väl någon vecka senare också frågar jag hur går det med det där? "ja men" då var han liksom jätte bekymrad för han ville ju liksom andra, han vill få till det där, men men för han var det han liksom "men ni har ju inga gatubelysningar", det här var ju på vintern. Och så ingen trottoar, han visste ju inte vart han skulle gå. Alltså för han blev det är jättesvårt bara att göra den här promenaden. Och då blev jag så här oj eh vi är från så olika världar på något vis och det måste man ju också respektera och ta med, att att att man liksom man pratar om någonting som, det är ju så långt borta för många. Eh och det märker vi även de som går friluftskurserna, att är det liksom, man kan inte bara man kan inte ta till sig allting för att man har fullt upp med att klara av att gå nästan. Haha så det ja det kan vara så otroligt olika och då tänkte jag att då då får man liksom ja det måste få ta tid. Helt enkelt.

O. Ibland såhär är det ju deltagare som kommer kommer tillbaka så i vissa fall är det ju de som har varit i kanske 3 år. Ja till och med längre. Men när det någon har varit i 2 år då verkar ju ändå bara lättare för för dem att beskriva sin egen väg fram under de 2 åren. När dom har varit 2 år. Men efter ett halv år är det inte lika lätt att beskriva vad man är i men, och inte kanske efter ett år heller ibland men lite längre så blir det lättare. (Ja tiden är värdefull och viktig).

Fråga 4:

J. Ja men hehe jag tänker att det är ju det är ju en sak om om olle och jag, liksom vi vi vill ehm det vi gör är regenerativt, alltså och vi är ehm ja men du är inne på det där vi började kanske att vi vi skulle kunna vara så där kolla här liksom vad vi är duktiga på något sätt, och att vi gör vår grej här och så visar vi upp det lite grann, hur vi nu skulle göra det, att vi går, går dit vi ska och ja ja men hur det nu skulle se ut. På ett sätt kan ju det inspirera kanske förhoppningsvis,

eeh lika som det gör att vi vi försöker besöka olika människor som som som försöker göra någonting som som är bra liksom för bygden eller så. Men eh nej jag tror ändå liksom i längden för att ja jag har tänkt jättemycket på det där, och jag vänder och vrider på de här tankarna hur många gånger som helst, men jag tror ändå i längden att, just det att alla, att liksom i alla människor behöver, jag tänker bara i bemötande av varandra, att ja men små små saker liksom som som, jag tar en massa exempel på kursdeltagare, men någon som förra året som bara så där ja men ta tillfället just att ja men jag tar alldeles här för att den stod här fram och jag vill ha osten, och så tar jag det. Lite överdrivet kanske och att vi då försöker att liksom prata om det att men hur liksom tänkte du nu och så där och ha ett samtal om det. Jag tror att alla dom där små små sakerna eh att man kanske håller upp dörren till 1 annan eller eller att man tittar liksom, nu ligger Bergs papperen kvar här vad händer då haha, alla de där sakerna just att det sker någon slags förhoppningsvis någon slags förändring i våra attityder, liksom i allas attityder, vad vem vad jag kommer ihåg att Lars Lerin sa nån gång det här att det är bra att vara ute för naturen lär oss att veta hut. Haha och det kan jag önska att den gjorde. Eeh faktiskt. Det är inte alla som hinner uppleva det, inte när man åker till Åre och åker lift. Det är liksom det blir tvärtom nästan, men men jag tror att det är att den biten ger mest nästan. För det är klart att det skulle kunna inspirera och det skulle kunna kännas fint för oss att vi försöker ju ändå göra det så så hållbart som möjligt eller så det vi gör, men vi kör ju mycket bil och vad vi nu gör . Men eeh men just den där attitydförändringen tror jag är liksom nödvändig. Där alltid när man hör det här Green washing och jag vet inte tusan allt som är, så tänker jag att nej men vi behöver bara bromsa, nu får vi bromsa och backa bak liksom lite grann. Vi kan inte ta sig himla mycket plats hela tiden, för det det funkar inte bara. Eh och då, då kan det vara att jag måste inte ta så himla mycket plats i ett rum eller, eller vad det nu än är. Så jag tror det måste in i alla små grejer. Hur beter vi oss egentligen, så. Ja hehe. Sant, ja jag funderar jättemycket på det, för det, just just vad som egentligen gör någon slags förändring. Och så ja.

O. Men det, ja det är frågan vad, vilken omfattning än sån här vad ska jag säga studie insats kan ha då som du håller på med, men det är ju eeh det finns ju andra områden, liksom som man kan studera eller kunskaps fält, där är lite lättare att isolera, men om man kan ju bestämma sig för att isolera ett fält för att se vad som sker i det fältet men det här det här typen av frågor, jag tror det är ganska svårt att isolera det, jag menar om man hade producerat ett vaccin för däremot olika varianter av covid virus då då då stäms ju jag menar då jobbar man ju i ett format där man man ställer krav utifrån, man ställer krav på sig själv som biokemist liksom att när du när du nu isolerar vi det här så här, och sen så kör vi ett antal tester och så får vi jämföra med grupper och

så kan vi dra någon slutsats här. Eeh eller inom elektronik också, det går ju även om allt det finns den här interdependensen den finns ju där alltid, mer eller mindre men just den här typen av frågor så tror jag att det blir ganska uppenbart att, liksom knepigt att hitta så att säga skulle ha godis ska verktyg, om man har, våra kollegor är ju vana vid den typen av språk och tankemodell va, vi har verktyg, antingen för personlig förändring/utveckling eller för att lärande liksom men eh, den det är ju det är ju inte så himla lätt att, man får ju göra många saker förmodligen va. Det här är ju, det är ju ett paradigm om vi tänker jessicas mormor är kanske den sista generationen nästan där det fanns hyfsad många människor både i den här bygden och i Norrbotten och lite här och var, som levde i ett samspel med det som gjorde att man fick mat och värme. Så att eh det är ju liksom ganska lätt att se hur att det fungerade. Alltså folk folk folk levde och kunde ha en förhållandevis god hälsa va, sen så slet man rätt hårt ibland med att bära tungt och och allt det där. Så så det fanns det fanns processer som var liksom rätt nedbrytande också inblandat i det är. Men när jag menar att, det är tankesättet att man faktiskt alltså landskap vi lever i att det det dirigerar vad som är möjligt för oss att göra inom den här ramen va. Det är ju som ett tankesätt som är svårt att återskapa i en miljö där vårt aktuella samhälle liksom fungerar kraft mässigt, kraft påverkan liksom det blev så många saker som är på ett annat sätt än det. Så frågan är om man kan återskapa det även om man är så här superskicklig hehe pedagog. Om man upprättar lärande rum med pedagogiska verktyg man liksom ja OK, det vore intressant att se liksom men jag vet inte om vi, det kanske är jag tror inte vi är uppgivna på något sätt, men vi kanske är jag vet inte det är möjligt att vi är väldigt väldigt respektfulla inför en sån, en sån omdirigering ja alla dessa kraftspel va liksom. Det är ju en inte väldigt få människor idag det är ju din mormors generation, både bland samer och även bland fjällbönder och och såna där, det är få människor kvar som som har en som har en vad ska man säga, en moral och en handha hand handfärdighet som som gör det enkelt att se att det kanske kan vara regenerativt. De skulle förmodligen inte använda det ordet va, men de skulle liksom visa tecken på att det är, det är det som behöver ske för annars finns det inget kvar till nästa år va. Alltså det där långsiktiga igen. eh det är himla svårt att tänka lådor av av väldigt effektiv verkningsfull regenerativ verktygslåda där va. Alltså det, det går ju, vi gör nog ibland vissa sådana saker va men vi har nog inte vi är inte så kaxiga att vi tror att vi har klurat ut det.

(Jag funderar precis på det om ni känner känner att i era program att göra med sådant här skapar kanske någon som transformation... etc.)

O. Ja jag har antecknat här. Så du så du ska få en. Kris erfarenhet. Att det krisar va. Ja och där har vi då en risks grej då, som handlar om åter igen det samhället vi lever i. För travar dom in på till skolledningen här och anför för det finns de som heter studerande rättsliga principer, också när i det närmaste en lagstiftnings funktion, så har de rätt att bli bemötta med eh både respekt och att blir givna kunskap och information på ett sätt som man har gått ut med på hem-sidan va. Så att få de inte det de så att säga lovades så är det ju i sin ordning att man, funkar det inte med oss då får man gå till nästa och nästa steg och så kräva det. Så att vi kan ju åka på kort tid. Vi får ju pyssla med något annat liksom. Och den den den risken finns ju där hela tiden va. Och det beror på att samhället har både utbildning, yrkesroller, skolprogram, lagar och regler, det blir många saker som gör att det är naturligt att det är så. Men vi kanske inte klarar att styra efter det alltför mycket för då kommer vi ingen vart med att låta någon få utvidga sin kris erfarenhet. Och och då kan man undra, ska vi skapar kriser: nej. Det ska vi verkligen inte. Men det blir ibland en del i en sån process där någon byter fot på ett tydligaresätt va, så man vänder i sin hållning till saker, till sina kurskamrater eller till något därute på marken. Och det är ju inga, det finns det ju teorier om också som går att titta i. Det är, jag hade att göra mycket med 1 homeopat i visspgården, han var civilingenjör inom bygg också där och så blev han dålig länge och fick allt möjligt operationer och astma och allt möjligt så han gav sig på att utbildas till homeopat under en femårsperiod, och tänkte mycket på sånt där, och så sa han att till mig sa han, han var väl med hem till mina föräldrar söder om Linköping en gång, för vi var på väg till Frankrike. Och han iakttog ju mig, han kände mig lite sen innan, och sen det här familjen och alltihop, " du har ju inte du har ju inte krisat tillräckligt mycket, det är sommar aldrig vidare" haha så jag ja men det var ju sant. Det här är jättelänge sen, tack och lov. Jag vet inte om det har blivit bättre eller mer av det sen men alltså den, den formuleringen, det här att att eh uppleva kris, det är ju en upplevelse. Och det behöver ju inte betyda att någon ligger i blod slams och och är på väg att dö. Men man upplevelsen kan vara att man nästan är på väg att det för att man tappar fotfästet och behöver återerövra fotfästet kanske . eh så jag tror att det är, det, oavsiktligt uppkommet moment som skulle kunna jämföras med 1 verktyg, men det ska vi inte pyssla med, för det är inte vår uppgift att skapa kris. Men att talar att det sker, och var beredda att försöka hantera det på bästa möjliga sätt, men om vi om vi gör så att i förväg ska städa det pedagogiska rummet så att ingenting kan ske va, då då då blir det ju också knepigt. Du kan liksom inte eh förebygga all jävla olycka liksom då blir det ju konstigt Också va. För mormor där uppe hon var ju omgiven av olycks möjligheter, och lyckades sniglar sig fram här, och ut ur den här båten, de ser ju oftast ut sådana här [smala] och i nån jag vet inte om hon hade nåt

och grejer men ja, och vingla omkring där ute. Det var ju inte alltid 20 grader i vattnet va. Och var är flytvästarna, och var är riskbedömning underlaget som ska lämnas in till chefen. Men omgiven av möjligheter att dö liksom, och vi kan ju inte skicka var inne i något sådant. Utan vi måste kompromissa och greja va. Men om vi rensar allt allt allt, och håller oss här[inom små ramar], det finns en bäck 150 m bort här, där har vi en liten eldplats, om vi om vi liksom inte går längre än så så har vi ju större möjligheter att minska risken för vad som ska hända. Det är klart vi inte gör det, det blir ju tokigt. Så jag tror ändå olika och sen behöver det ju inte vara ja kris, att kris erfarenhet som utvidgas, det kan vara en någon slags byggsten. Men det är ju viktigt att säga att, återigen alltså det är ju viktigt att, vi fattar ju att vi inte kan skapa dem va. (Ja men inte ta bort)

J. Ja men det ja och också andra liksom obekväma, att liksom låta obekväma situationer och frågor finnas, så där. För man till exempel nu igen, på den här turen som vi gjorde nu i veckan, så antingen så finns ju vädret och då då liksom försöker vi anpassa oss efter det, det är inte så att vi bara ser till att bara vara ute när solen skiner, så bara det är en obekväm situation som man liksom på något vis är i då. Men sen också att på ett nu när vi skulle göra lägerplatser så var vi hela tiden omgivna av jaktlag. Haha O. Inte bara experter, där är väldigt tätt med experter här. En zon från Östersund mot storlien, via are va, fullt med experter. Då har vi älgjägare också. J. Och att man då, istället för att liksom inte låtsas om det, som man skulle kunna göra så här, ja men nu vi har den här fina platsen här också är vi där och grejar, och allt det är trevligt och fint. Utan att man då pratar om det att jag nu vill jaktlaget att vi inte är där, utan vi ska vara här, och sen ska vi inte vara där utan vi ska vara, ja men så där. Också pratar vi om renskötarna, som vill att vi ska vara där och inte där, och sen och liksom, vad tusan ska vi göra för nytta här, mitt i det här? Vi bara är här också, vi ska minsann också vara här liksom. Och och så kontentan blir ju att det här är ju helt galet. Alla vill ju alla vill vara på samma plats, och sen så jag men de här stackars bävrarna då som de, dom har ju sitt bo här, och här är vi liksom. De vill också vara här. Ja men att man kan ta, var beredd att ta, det de frågorna, eh. Det är ju också en någon slagsehm göra det krångligt för sig kan man tycka nästan men det är också ett tillfälle att lyfta massa olika frågor och få kunskap om just om hur problematiken kan vara i det här området. Som om jag kanske känner igen sig i jag i vad det nu är i deras områden där det de lever. Ah.

Fråga 5:

O. Pengar. Haha j: ja och tiden tycker jag. Det människor har så, ja styrda av tid mycket. O. Om Per Bolund och märta sten, den vid bara någon gång ibland nämner att vi skulle behöva

minska våra anspråk va, sänka våra förbrukning av det ena och det andra, då smäller det till så det stänker om det. Man får inte alltså yttra något som i det politiska debat mediala rummet att vi skulle liksom sänka våra anspråk. Det är ju det låter ändå Inte , det är inte så farligt. Men det blir livsfarligt. Pengar. Haha (det är en t tabu) J. Och att man är rädd liksom för, ja men det är ju ja det är mycket okunskap liksom som gör kanske bland annat att man är rädd för att inte har vissa bekvämligheter eller vad det nu är som, ja okunskap och så där räds ah jag tror att rädsla, liksom många är uppfostrade eller liksom uppväxta i att det här och det här och det här och det här det måste vi ju ha, annars så är vi ju totalt otrygga. Och någon måste tala om för mig vad jag ska göra för att kunna göra haha, eller ja. Som från lite fräntagen sin egen sen egen förmåga. Märkligt. Hehe

O. Men det som du så tidigt har det är ju att om man är en person som rör sig ute ute utanför utanför vad heter det bostadsområde sen och städer och så lite då är man liksom grön om man då göra en skidtur åt något håll eller vandrar eller så där då är man liksom natur gynnare eller vad man ska hitta på för någonting. Och sen jag jag jag har ju tillbringat jag har en enorm skuld va. Jag kommer aldrig kunna bli skuldfri där jag vistas väldigt mycket i liftanläggningar, Både i Sverige och Norge och nere i Europa, på grund av jobb och annat. Eh och är ju fortfarande så att jag möter många, enda sedan mitten på åttiotalet så har jag vintertid ibland dagligen mött människor i liftar och så passar på och pratar så jag har mina privata undersökningar. Och det sitter alltså relativt högutbildade människor och jobbar med både det ena och det andra i i eh stora företag eller i statliga institutioner också åker vi lift upp, en 6 eller 8 stolslift upp till trädgränsen och det tar 7-8 minuter ofta de där som går ner från byn där. Och sen när vi kliver av där uppe då avslutar de har högutbildade, det är ju ofta män då med jäkligt dyr skidutrustning, dessutom, men vad ska vi då göra? Ja det är synd om människan skrev eh August Strindberg en gång i tiden. Och sen åker vi ett varsitt håll. De har inte tänkt på, de har inte ens tänkt på att det som pågår här förmodligen är ganska destruktivt va. Alltså det behöver ju inte vara det, men man har inte ens misstänkt att det skulle kunna vara destruktiv verksamhet det här. Och här hör det här en bit, vad det gäller liksom eh resursmässigt en resursstark person som har deltagit i utbildning och och och här eh en stark ekonomi kanske och så där. Eh men är helt övertygad om att att han är en naturmänniska, en naturintresserad, vara en grön attityd, och allt det här va. För att vistas ju ofta ute på fjällsluttningar. Ja, jag menar en pistmaskin drar 400 l diesel på ett arbetspass, och kör som regel tvåskift från 5 tiden på eftermiddagen ut på nattkröken. Varje natt va. Och så el strömförbrukningen på liftarna och belysningarna motsvarar hela Stockholmstadskommuns hushållselförbrukning ett helt år. Det är för att försörja det där under en

vintersäsong som inte är jättelång. Nej de de de är Green. Köper Och jättenöjda med att vi är natur och så där va. Så pengar tror jag är en ganska, eller den typen av resurser att vi det kanske måste vara någon peak oil 3 eller 4 någonting innan det innan man börjar gå ner på knä och börjar fundera.

J. Och jag tror också våran våran inställning att vi vi har minsann mer rätt än alla andra. På något vis. Och då plötsligt det kanske också blir att jag har mer rätt än mina grannar alla, men ja. Vad vad vad är mest värt liksomhehe. Det tror jag också hindrar.

O. Men alltså vi vi är ju också med det som säkert du är och många andra, att hålla ett levande samtal och jobba i både nätverk och i lokala grupperingar eller community settings och så va så att det är klart att där kan man skapa hopp och gemensamt hopp om vad som kan vara en väg värd att prova och alltihopa det där . Det blir deppigt det här annars va, men det är ju klart att vi fattar det att, annars hade det inte sett ut som det gör i centrala Paris när det gäller att odla ätbart på taken och så va. Det är klart att det finns eh också. Och jag tror att dom som är med i kursen får en hel del exempel på att man kan eh ja, att man kan ah fiska och få upp lite morötter och potatis, alltså det finns ju exempel som ändå ger hopp om saker. Och att saker går att äta ute. Eh först ämnen är rädda för usch kan man ta den här, nu är det ju så jädra fuktigt i markerna här runt om alltså det finns ju förmodligen ja det finns hur mycket som helst grönt att skörda och kaka förutom får och älg och öring och så va, eh kvanne till exempel. Eh det är bara att rycka stora kvastar här och ta nytta av både det ena och det andra med men det är ju kanske ingen som har tänkt på det förut och det finns ju hopp där då . Man ser ju att folk blir jätteintresserade. Ja.

J. Men det kan verkligen vara den där reaktionen ' nej men, det finns ju mat överallt' eftersom man inte har upptäckt . Nej men att det blir deppigt det är ju för att det, frågan var ju vad finns det för hinder. Men det finns ju det finns både och, det finns både hinder och.

O. Men ett men ett hinder som är det är ju beforskat också, det är ju om att vi som enskilda eller om vi sätter oss om vi ser all personal här eller vi som jobbar med friluftskurserna, då är vi 3, om vi någon av de här grupperna sätter oss så försöker vi beskriva vad vi uppfattar är de ramar som styr oss, och så gör man en kartläggning, eller alla vi här i Åre kommun så gör Man ett tvärsnitt av vad vi uppfattar av våra ramar, så vi vet vi ju att i genomsnitt så är ramarna vidare en vad de flesta av oss tror. Det det är ju en sån gammal beteendevetenskaplig sanning. Jag tror inte den har förändrats så här nu då utan jag tror den gäller fortfarande va. Så vi kan liksom

genom att krångla oss fram till något så här, så kan man och så går lite utanför den föreställning omran du har va. Men inte åt det hållet men åt det hållet kanske. Att att det finns nyfikenhet att att leta utanför den där utanför den där föreställnings ramen lite grann. Så så så tror jag vi tänker också lite grann liksom men det är klart att lite deppigt är det ju om man ska titta på hinder. Hindren ligger i de föreställda ramar vi har. Och den föreställningen i genomsnitt den är ju betydligt normalt alltså lite snävare än den verkliga. (Just det så vi målar upp en mer begränsad yta för oss själva att röra oss i?) Precis. Och det gäller ju även de här som är super optimister . Vi har ju alltid projektledare människor och entreprenörmänniskor och allt möjligt som kan liksom eh köra igång något entusiastiskt tåg liksom det är en riktning så här, men även den människotypen eh funkar det på samma sätt för även om det ytligt ser ut att här finns inga gränser hehe. Så även alla alla styr Medvetet eller omedvetet sitt beteende efter den den föreställda ramen dom verkar i. Det är klart vi ska leta efter möjligheterna.

(Några sista tankar alla saker som kommer upp som kanske inte har med den hinderfria frågan att göra, innan vi avslutar helt?)

O. Jag tror att språket binder oss ibland mer än vi tror. Så där tror jag det kan vara viktigt allt som har vi har ju folkbildningen som ett fenomen som vi visar sig ska verka under. Och vi är inte, vi har inte ett uppdrag av branschen, även om branschen också är skattebetalare va. Men vi gör ju det här på skattepengar, det är ju statliga anslag. Men vi har inte i uppdrag att vara branschen, därför finns det något att hålla uppsikt över nämligen friluftsliv betraktas som en bransch där man säljer kläder och utrustning och därmed också aktiviteter där de kläderna och utrustning behövs och håller på så va. Men vi är inte branschen i det avseendet, utan vi är här för att hitta olika sätt att påverka kunskap kring allt som sker. Så vi måste vi måste försöka hehe hitta sätt att, det är ju i den här miljön liksom, så vi vi är ju vänner, jag har ju sagt nåt sånt där någon gång i kursen, då var det en av deltagarna som hade drygt 10 års erfarenhet av att vara i en marknadsföring roll för absolut , företaget absolut är ju ett svenskt företag som är internationellt va. Och hon hade ju riggat mycket och hållit på mycket med dessutom sån här återvinnings frågor va. Hon var specialiserad på återvinningsbar frågor för företaget absolut, och hade fått väldigt bra respons på sina dragningar i New York och i Tokyo och alla möjliga ställen. Och hon kallade mig för guidefirmefientlig. Haha jag var mot guide firmorna i åre va, att jag skulle på något sätt vara jag är en det var väldigt jag var väldigt det var väldigt överraskande. det var ju roligt att höra. Jag har ju själv, jag är ju själv företagare och har genom åren gjort den typen av jobb som förekommer där. För mig handlar det mer om hur man gör de där grejerna.

Det handlar ju inte om att, länder tolkar du som att jag var allmänt mot all alla som driver företag och så där. Så att man tar en risk om man vill debattera om och hur och varför och så där. Det blir lite som dom här politikerna som hamnar i blåsväder för att de säger att vi ska minska våra anspråk. Det kan ju finnas något objektivt vettigt i att försöka rota lite i varför och så där. Men det behöver ju inte betyda att man är mot allt möjligt för. Så jag tror där har vi en roll som är så, att den måste hamna i blåsväder för att folk tror att man inte vill nåt eller så. Så men eh en del utbildnings verksamheter de sker ju på branschens uppdrag och vi är inte det. men ytligt sett så kan det se lika ut vem man har de kläderna. Och att det där då det finns ju yrkeshögskoleutbildning som dirigeras till 1 tredjedel av branschen, så deras förväntningar ska också styra vad man gör i kursen också där. Så vi är ju vi är ju i förhållande till det så är vi ju måste vara mer oberoende, och det ska handla om kunskap generellt, oavsett om det är positivt rön som uppfattas som positiva eller negativa, så måste vi liksom försöka jobba med det. Det tycker det även något att säga rent allmänt om det här det är där liksom en utmaning atth försök att hålla koll på det. Yessica, kim och jag går ju inte runt med sponsrade kläder liksom. Eller nått och skolledningen undrar ibland ska ni inte ha kläder? För för så där ja.

Branding ja. Det kan ju lika gärna bli regenerativ branding. Allt kan ju bli det liksom. Vi vi är i en väg, the wave, liksom i någon som har riktning, försöka hålla oss lite hålla oss lite avvakande kanske och se vad var är det vettigt att stoppa skattebetalarnas pengar liksom att, vad säger du om i Rosengård om vi använder pengarna för att göra samma summa en del av turistföretagen i Åre här? Det kanske inte är det dom tycker pengarna ska gå till här. Men det vet vi ju inte. Det har varit i Rosengård någon gång, jag hade praktikanter där.

J. Det är mer att fortsätta liksom fortsätter klura och ifrågasätta vad vi gör och vad vad som är vettigt just nu och också där. Och så ja att det blir så olika även om på ett sätt grundkursen är ju samma eller men det blir så olika beroende på vilka som kommer. Alltså det blir det hela tiden att hela tiden vara beredd att göra på ett annat sätt eller så där, för det kan vi ju aldrig veta vilka är det som kommer och vad de kommer med liksom. Hm.